

Líbro de Oro

Dagboeken van Hospítaleros

Roncesvalles 2018

Voorwoord van de voorzitter

Beste Hospitaleros,

Allereerst wil ik Harry Brandsen memoreren. Hij is op 17 augustus jl. plotseling overleden. Harry was een hardwerkende aimabele man, die tien keer in Roncesvalles heeft gehospitaliseerd. Hij zal altijd in onze gedachten blijven. Que descanse en paz.

Wat is een jaar toch snel voorbij. In de zeventien periodes hebben we weer vele pelgrims, waarbij ook toeristen, een overnachting kunnen aanbieden.

Triest was het ongeluk van Marisol, waardoor haar bezoek aan Nederland samen met Don Valentin, niet door kon gaan.

Op drie juli dit jaar kreeg ik bericht van Edurne, dat vanaf heden de Sótano niet meer gebruikt mag worden als slaappleaats voor de pelgrims. Dit was weer een extra domper, weer veertig bedden minder. De totale bezetting is nu tweehonderdzeventien bedden, waarvan vierendertig in de winterherberg. Hierdoor hebben we velen pelgrims door moeten sturen.

Het werk van de Hospitalero wordt steeds gecompliceerder. Ook het gedrag van de pelgrim is veranderd. Ze zijn tegenwoordig minder tolerant. Het is de taak van el Jefe en de Hospitalero om hier goed mee om te gaan.

Ook het plotselinge vertrek van de prior Don Patxi Izco verraste ons zeer. Volgens de krant van Navarra kwam dit bij de inwoners van de Pyreneeën daarom over als een koude douche.

Op zaterdag 24 november kunnen we in Driebergen met de nieuwe prior Don Bibiano Esparza, Don Valentin en Sra. Marisol kennis maken onder het genot van een hapje en een drankje.

Ik bedank jullie zeer voor het werk dat verricht is in Roncesvalles en hoop dat het een vervolg heeft voor volgend jaar.

Ook het bestuur van de WHR: Noortje Spekman, Toine v Moorsel, Helmut Brouwer, Hans Perik, Henk Trimbach wil ik bedanken voor hun inzet.

Eveneens de redactie van deze Libro de Oro: Noortje Spekman en Joke de Kler. Het is een hele klus.

Veel Leesplezier,

Tonny Willems,

Voorzitter WHR.

Voorwoord van de redactie

We schrijven 2018. Het is het achtste jaar sinds de opening van de nieuwe Albergue Aterpea. En wat hebben we al niet meegemaakt in al die jaren! Een steeds stijgend aantal pelgrims, uitbreiding van het aantal bedden door de plaatsing van Bordas, de ingebruikneming van de kelder als extra slaapruiimte, het ontwikkelen van systemen om de instroom van pelgrims beter te laten verlopen enz., enz.

Wat vooral is te constateren de afgelopen tijd is de toegenomen professionalisering van de Hospitaleros zelf. Dat moet ook wel met meer dan 130 Hospitaleros die per jaar afreizen naar Roncesvalles. De instructies vooraf voor de nieuwkomers, de aanwijzing van een Jefe voor iedere periode, het handboek, het gebruik van portofoons, het verbeteren van de overdracht, het zijn allemaal zaken die noodzakelijk waren om al die duizenden pelgrims goed te kunnen ontvangen en tegemoet te kunnen treden.

Maar net als andere jaren hebben we ook dit jaar te maken gehad met veranderingen die buiten onze invloedssfeer lagen. Zo werden de Bordas vorig jaar gesloten en dit jaar mocht ook de Sótano niet meer gebruikt worden om te slapen. Met het grote aantal pelgrims dat in september nog de Camino startte was dit een grote tegenvaller. Het gevolg was dat vaak in de loop van de middag al geen plaats meer was en dat veel pelgrims doorgestuurd moesten worden naar volgende slaapegelegenheden.

Maar gelukkig stonden daar dan in de deur de Hospitaleros die alles zo veel mogelijk in goede banen probeerden te leiden! Veel dankbaarheid van de pelgrims daarvoor!

Het "Libro de Oro" bevat de verslagen van 130 Hospitaleros gedurende 17 periodes. Hun opmerkelijke zaken, bijzondere voorvallen, hun leuke en minder leuke ervaringen. Maar vooral het plezier dat ze hebben gehad gedurende de tijd dat ze in Roncesvalles aan het werk waren!

De redactie wenst u heel veel leesplezier toe!

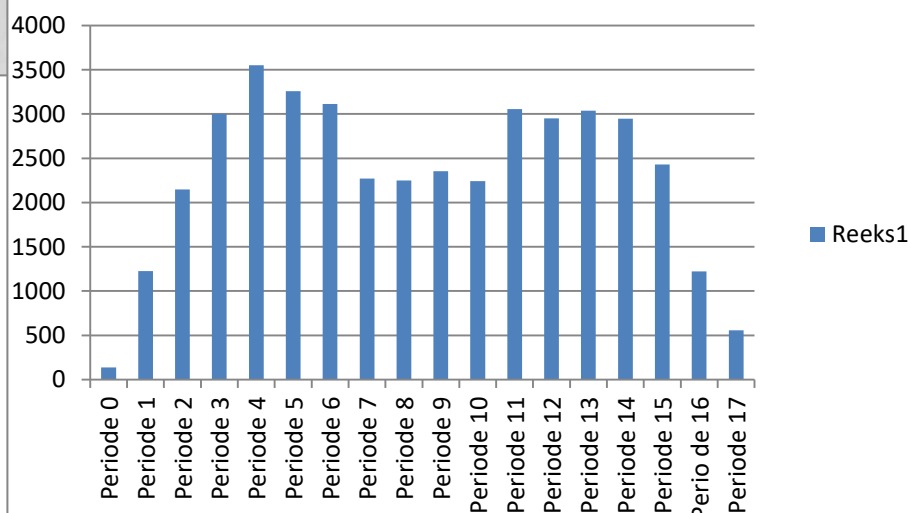
Namens de redactie,

Noortje Spekman en Joke de Kler

Door het sluiten van het Campamento in 2017 en de Sótano in 2018 is duidelijk te zien dat het aantal overnachtingen is teruggelopen sinds 2012 - 2013 .

jaar	pelgrims	hospitaleros	periodes
2005	19.976	52	15
2007	20.000	48	15
2008	21.000	53	15
2009	22.464	50	17
2010	25.820	73	17
2011	37.545	90	17
2012	39.637	95	17
2013	44.365	104	17
2014	46.093	109	17
2015	47.697	120	17
2016	47.376	122	17
2017	44.931	124	17
		132	17
2018	42.193	132	17

Periode 0	136
Periode 1	1227
Periode 2	2147
Periode 3	3000
Periode 4	3551
Periode 5	3259
Periode 6	3115
Periode 7	2369
Periode 8	2250
Periode 9	2355
Periode 10	2587
Periode 11	3055
Periode 12	2952
Periode 13	3038
Periode 14	2948
Periode 15	2428
Periode 16	1221
Periode 17	555

Periode 0	Tonny Willems, Hans Perik, Annemieke de Jongh, Gerard Konings	136	pag.	5
Periode 1	Martien van Diesen, Annemieke de Jongh, Joke de Bakker van Mook, Wim Tomassen, Anna van der Putten, Peter Stoks, Han Hoevenaars	1.227		9
Periode 2	Kees Kruijff, Clazien Rietveld-van Lunteren, Nico Wageveld, Eric Murres, Tonny van Dijk, Marianne Jansen, Annemieke de Jongh	2.147		16
Periode 3	Hans Perik, Anne-Marie van den Dungen, Paul van Oostrum, Henk Vernooij, Wim Kielen, Joke Lovers-Broerse, Dirk Reuvekamp, Fred Reniers	3.000		23
Periode 4	Paul Beurs, Carl van Heeswijk, Nico Zentveld, Ernst van de Berg, Gert Konings, Herman Rabbers, Ellie Kruitbosch, Ursela Frerick-Baumann	3.551		30
Periode 5	Gerard van de Werf, Helmut Brouwer, Lena Hauwert, Cees Hauwert, Nel Barendsen, Peter Stoks, Margreet Stoks, Janka Kortland, Inge Egmond	3.259		35
Periode 6	Sjaak Sies, Maud van Rooijen, Martin van Rooijen, Gerard Drecht, Ben Bunink, Aafke Wagenaar, Rem Jonker, Diana Quanjer	3.115		44
Periode 7	Tonny Willems, Piet Verhaaf, Janine Verhaaf-Maaskant, Wim Opbroek, Miep Opbroek, Ad Gijsbers, Ineke Gijsbers, Joke Bakker	2.369		50
Periode 8	Wil Matti, Jos Dooremaal, Ineke Blanker, Irma Gommers, Riek van Koevorden, Ria Meutstege, Hans Olthof, Marion van Wingen	2.250		59
Periode 9	Boy Verhyagen, Jos Kloosterman, S tef Lankveld, Tonnie Klein Hemmink, Jan Kamphorst, Ronald Struys, Wim Leerts, Hester Schoonbeek	2.355		67
Periode 10	Ria Bindels, Peter Stoks, Willy Markese, Bep Tilanus, Willem Burggraaf, Donald Ajibola, Boukje Straatsma, Jeanet Scholten	2.587		75
Periode 11	Helmut Brouwer, , Henk Biemans, Leo van Eechoud, Herman Knape, Tiny Gijsbers, Gerard Veldhuis, Marietje Velthuis	3.055		84
Periode 12	Tonny Willems, Theo Hermes, Paulien Hermes, Henry Artz, Lies van de Voorde, Peter Gog, Rob Krommenhoek, Frans Kosters, Marc Koch, Henk Trimbach	2.952		87
Periode 13	An Pikker, Clazien Leeuwen, Agnes Dubelaar, Frans Hofstra, Jaap Harthoorn, Marion van Engelen, Pam Kuipers, Dirman Heryadi	3.038		93
Periode 14	Kees Ebbenhorst, Ineke van Hattem, Maarten van Hattem, Dick de Kler, Joke de Kler, Wim Schaap, Angelien Zonder, Hermien van Essen, Joop van Essen	2.948		103
Periode 15	Willem van de Wiel, Marian van de Wiel, Karin Schueler, Huub van Alem, Jozef Majoor, Thea van Dijk, Carl Wischhoff	2.428		113
Periode 16	Tijmen Stoof, Gerhard Surink, Noortje Spekman, Yvonne Wijnands, Martje Bont, Peter vd Hoeven	1.221		119
Periode 17	Gerrit Stemerink, Hans Perik, Maria Blankendaal, Wil en Rieky Verstappen	555		128
	Hospitaleros 132	Aantal pelgrims		42.193

Periode 0 : Vrijdag 12 maart t/m vrijdag 16 maart 2018

Hospitaleros : Tonny Willems, Hans Perik en Annemieke de Jongh.

Gerard Konings als gast

Aantal pelgrims : 136

v.l.n.r. Annemieke ,, Hans , Tonny en Gerard

Het is weer zover, wij gaan beginnen met het hospitaleren in Roncesvalles. Annemieke is hier al 1 week geleden aangekomen en is direct begonnen met het “bemannen” van het kantoor welke nu nog in het oude gebouw is gevestigd. Doordat zij hier de honneurs waarneemt heeft Pablo de handen vrij om de achterstallige werkzaamheden te gaan doen.

Donderdag 8 maart

In de loop van de dag komen Tonny, Hans en Gerard aan en beginnen meteen aan enkele kleine klusjes, maar de grootste klus hadden wij in Casa Sabina waar de tap bijna overuren ging draaien.

Nadat we eerst alles weer bekeken hebben beginnen we vrijdags langzaam aan met onze klusjes, de computer wordt geplaatst en getest, nieuwe kranen in onze badkamers op de 1^e en 2^e verdieping worden gemonteerd.

De zaklantaarns worden aangesloten en opgehangen aan de zijkant van de kast waar ook de mobilifoons zijn herplaatst, er worden de nodige lampen verwisseld op de etages en trapportalen en de nodige bordjes opgehangen. Intussen gaat Gerard met Hans naar Burguete naar het Centro de Salud omdat Gerard zich helemaal niet lekker voelt. Het is nu afwachten hoe het verder gaat morgen(zaterdag) en/of hij weer met de auto terug kan.

Ook hebben we een deurgrendel gemonteerd op de deur ingang Noordoost. Deze grendel, gemaakt door Tonny, dient om de deurklink naar ondergedrukt te houden als de Albergue geopend is. Vroeger werd dit gedaan door een dik touw, hemd of onderbroek aan de binnen- en buitenkant van de klink te knopen, zodat de deur op een kier bleef staan. We hebben hierdoor veel kou geleden door de constante trek. Als men de grendel omhoogschuift doormiddel van de draaiknop valt de deur automatisch in het slot. En kan men van buitenaf niet naar binnen. Dit wordt aangegeven door een geel bordje <CLOSED> aan de buitenkant van de deur. Wanneer de Albergue geopend is, wordt het bordje <OPEN> opgehangen.

We zijn begonnen met het verwisselen van 17 spotjes door Led spotjes boven de Mostrador. Dit levert een aanzienlijke besparing op en de lichtopbrengst is groter. Hans, elektro-installeur, had deze nieuwe spotjes over en heeft ze geschonken aan het Colegiata. Het is de bedoeling dat alle oude spotjes /verlichtingsarmaturen vervangen of omgebouwd worden. Dit zal later in het seizoen worden gedaan door Hans en Tonny, als het Colegiata akkoord gaat.

Maandag 12 maart

Vanmorgen kreeg Paula, de vervangster van Marisol, een telefoontje of er een portemonnee met geld en creditkaarten gevonden was van een Koreaan in de winterherberg. Tonny is gaan kijken en vond onder een bed de portemonnee met inhoud. Hij heeft dit per portfoon direct gemeld aan Hans die het doorgaf aan Paula. Een vrouw uit Viscarret heeft hem opgehaald. De Koreaan heeft mazzel gehad.

Vanmiddag om 14:45 uur een hulpverlening gedaan volgens de handleiding. In de Mostrador kwam een mijnheer en vroeg mij of ik hulp wilde verlenen. Ik vroeg wat er aan de hand was. Hij zei dat een vrouw van de trap was gevallen in de ingang van de kerk. Ik heb gelijk de verbanddoos meegenomen. Bij het slachtoffer aangekomen zag ik dat het ernstig was. Ik heb meteen met de portfoon Hans opgeroepen en gezegd dat Paula 112 moest bellen.

Ik ben bij het slachtoffer gebleven en haar medegedeeld dat de dokter in aantocht was.

Hans heeft de hulptroepen aan de Carretera opgewacht. De hele operatie heeft meer dan een uur geduurd. Het slachtoffer werd gelijk aan het infuus gelegd, moest via een schepbrancard op een andere brancard worden gelegd en gestabiliseerd. Hans heeft met Don Valentin de grote kerkdeur ontgrendeld, wat niet meeviel. De vrouw kwam uit de buurt van Bayonne en is daar opgenomen in het ziekenhuis. De oorzaak van de val is waarschijnlijk dat buiten de zon scheen en het binnen in de kerk donker was, zodat ze de trap niet gezien heeft. Ze is vijf treden naar beneden gevallen.

Doordat we herkenbaar zijn door de rode bodywarmer en portofoon worden we meteen bij een calamiteit aangesproken. Een inzet volgens het boekje!!

Gelukkig gaat het met Gerard nu een stuk beter, de koorts is gezakt en hij werkt gewoon mee, geeft ons advies hoe hij het allemaal heeft gedaan. Ook is hij bezig met iedereen afscheid te nemen en heeft het er soms best moeilijk mee.

Dinsdag 13 maart

Vanmorgen zijn wij met zijn allen naar Marisol geweest om haar weer te zien en haar sterkte te wensen met haar gebroken been; zelf denkt ze dat het 2 tot 3 maanden duurt, maar

waarschijnlijk ook wel 5 maanden. Gerard heeft ook hier afscheid genomen met pijn in zijn hart.

Vanmiddag is ook Joke met de bus uit Pamplona gekomen en wilde meteen aan het werk, want stil- zitten zit niet in haar aard. Ze zit dus nu al in de "kist".

Gisteren een Koreaan die bij het inschrijven erachter kwam dat hij zijn portemonnee en paspoort onder het kussen had laten liggen in een Albergue in St Jean-Pied-de Port.

Annemieke heeft naar het pelgrimsbureau gebeld. Een man van het bureau ging kijken of er in die Albergue wat gevonden was. Hij belde later terug dat hij het gevonden had. Hij had toch niets te doen zei hij, ik zal het komen brengen. De Koreaan was blij, maar niets in de Donativo.

Woensdag 14 maart

Vanmorgen zijn Hans en Gerard weer naar Nederland vertrokken en in de middag zijn Martien en Peter aangekomen. Nadat ze een kamer uitgezocht hadden en wat gegeten zijn ze meteen gaan meedraaien .

Donderdag 15 maart

Vandaag de TV in de woonkamer gemonteerd. Deze is geschenken door het Colegiata .
Vanmiddag zijn Han en Anne aangekomen, morgen begint Periode 1 en gaat ook Tonny weer naar huis ..

Alles is weer gereed voor het nieuwe Hospitaleerseizoen 2018 .

Periode 1 : Vrijdag 16 maart t/m vrijdag 30 maart 2018

**Hospitaleros : Martien van Diesen, Joke de Bakker-van Mook, Annemieke de Jongh,
Wim Tomassen, Peter Stoks, Han Hoevenaars, Anna van der Putten**

Aantal pelgrims : 1.227 (2017 : 905)

V.l.n.r. Joke,, Anna,, Paula ,Annemieke, Han , Wim , Martien , Peter .

Donderdag 15 maart

Langzaam druppelt groep 1 binnen. Buurman en Buurman zijn vertrokken en Annemieke heeft toch wel ondersteuning nodig, denkt ze. Eerst beginnen we met een brandweeroefening, die bestaat uit het uit- en oprollen van de brandslang, onder begeleidende aanwijzingen van blokhoofd Willems. Tussendoor spuiten we er lustig op los.

In tegenstelling tot voorgaande jaren stukt de toeloop van pelgrims wat. Vandaag bijvoorbeeld een unieke dag: geen enkele, ik herhaal: geen enkele Spanjaard in huis. Paula, de vervangster van Marisol, wordt er wat treurig van.

En wij fleuren pas op als rond achten nog twee Nederlanders binnenkomen. En wat voor Nederlanders. Peter heeft er nog dagen later de mond van vol: een gevangenisdirectrice met haar vriendin. Een jonge knaap uit Poitiers maakt Annemieke horendol: Maximilien meldt zich al voor de 8^e keer in 10 dagen aan de poort. Na in de winterherberg twee nachten te hebben doorgebracht, een tentje twee etmalen beslapen te hebben, een kamer in Sabina te hebben bevolkt, komt hij een kaartje kopen voor de herberg. Al die dagen blijkt hij wat in de omgeving te hebben rondgezworven in de bossen op zoek naar voedzame zaden. Hij is met de fiets, maar zijn rugzak wordt gedragen door afwisselende knapen. (wordt vervolgd).

Het leven van de Hospitalero verwordt steeds meer tot een Sodom en Gomorra van de 20^e eeuw. Enkele lieden die niks beters wisten te verzinnen, hebben een tv opgehangen in het Hospitaleros verblijf. Om te voorkomen dat oppervlakkigheid en verderf binnen zouden dringen, heeft een van ons de ontvangst weten te beperken tot vier (Spaanse) zenders (natuur, religie, tai chi, hiernamaals). Ons voorstel is om er een mededelingenbord van te maken.

Vrijdag 16 maart

Steeds meer Hospitaleros druppelen (al dan niet met taart) binnen. Joke en Anna zijn zo aardig om gezamenlijk de kamer (en wat al niet meer) te delen, zodat er niemand naar de Bordas hoeft. De Bordas waar over het gebruik nu een juridische procedure loopt. Tonnie Willems, onze gewaardeerde voorzitter, is ergens in Biarritz gedropt voor de FlixBus. Hij wil op zaterdagmorgen rond 10 uur in Beneden-Leeuwen zijn, daar zich verschonen en stante pede doorreizen naar Leiden voor de jaarvergadering van het Jakobsgenootschap en een goed glas wijn.

Er zijn temperaturen van minus 11 graden voorspeld met sneeuw, maar daar wil maar niets van komen. Van pelgrims ook niet. De teller blijft hangen op minder dan een derde van vorig jaar: 99 stuks. Onder een zacht zonnetje is het merendeel van de Hospitaleros naar Burguete gewandeld, om daar kattenvoer te halen en cake te eten. Joke heeft de zorg voor twee poezen op zich genomen (een Siamese tweeling), gedachtig de uitgangspunten van de Oostvaardersplassenhooibalenactivisten: “veel gekras en weinig miauw”.

Zaterdag 17 maart

Zowel het aantal pelgrims als het weer beginnen aan te trekken. Het aantal pelgrims in positieve zin; het weer ten negatieve. Het landschap is weer bedekt met de metaforische witte deken. Pelgrims zijn nat en koud en uitgeput als ze hier arriveren. Overigens maakt maar een uitzonderlijke enkeling gebruik van de wasserij. Ondanks het slechte weer blijven de pelgrims aardig en geduldig. Halleluja.

Joke en Annemieke hebben alle ruimte om de pelgrims te trakteren op wat Vaudevilletheater uit de loopgraven van wereldoorlog I. Een lied, een kwink en een slag galmen door de Mostrador ruimte. Dat ze de handen er niet voor op elkaar kregen zal aan de verkleuming van de pelgrims hebben gelegen. Thee en een handdoek ontmoetten meer waardering van de vermoeide en onderkoelde wandelaars.

Opvallend is weer het grote aantal jongeren dat de Camino loopt, het ontbreken van de middengeneraties en het oprekken van de leeftijd naar boven: pelgrims van 80/85 jaar zijn heel gewoon. Er wordt gespeculeerd over het uitgeput raken van het blik Pensionados; die moeten onderhand toch wel allemaal de Camino gelopen hebben.

Ook de populariteit van de Francés is tanende, naar het schijnt. Begrijpelijk, gezien de constipatie aan pelgrims op deze route. 's- Avonds om kwart voor tien, een kwartier voor het sluiten van de luiken, is iedere pelgrim in bed. De Hospitaleros worden door hun Jefe tot rust gemaand om de pelgrims niet te storen in hun welverdiende rust.

Zondag 18 maart

Wat een sprookjesachtige ambiance is het hier. Alles bedekt met een witte laag sneeuw en af en toe probeert het zonnetje er doorheen te piepen.

Na het gepoets, geboen en het verder “pelgrim rijp” maken van de derde etage is er wederom een gezellige coffee-break in Casa Sabina. Daar worden de verdere instructies voor de dag doorgenomen.

Terug in de Refugio werden we blij verrast met een gang vol met koffers van 32 pelgrims uit Korea.

Met deze plotselinge ophoging vielen alle eerder gemaakte weddenschappen over de te verwachte aantallen pelgrims het smeltwater in. Het betekent wel aan de bak met zijn allen. Wim voor de eerste keer weer in “de Kist” en gelukkig hebben we Martien, ons Jefe, en niet te vergeten Annemieke die beiden gepokt en gemazeld zijn en met allerlei ideeën de stroom weten te kanaliseren.

Ons motto “Handelen vanuit de wens en verwachting van onze pelgrims” de rest er omheen is organisatorisch geneuzel.

De sneeuw is inmiddels minder geworden en de temperatuur stijgt tot boven het vriespunt met als gevolg dat door het smelten grote klonten sneeuw met diepe ploffen van het dak vallen. Tot twee keer toe kwam de volle lading op de nietsvermoedende pelgrims terecht. Een daarvan was een Koreaan die meteen in een Kung-Fu-houding stond, omdat hij dacht dat hij van achteren werd aangevallen en de andere was een liefvallige wat fragiele Franse dame die dit ervaarde als een schouderklop van Santiago voor datgene wat zij nu al had gepresteerd. De pelgrims druppelen letterlijk en figuurlijk binnen. Het uitputtingsniveau varieert sterk. Zojuist kwam er een vrouw binnen van 81 lentes, helemaal vanuit Saint Jean-Pied-de-Port en het was net of zij even op de Albert Cuypmarkt inkopen had gedaan. Nog zó fris en fit. Terwijl er ook pelgrims binnenkomen of liever gezegd binnen komen strompelen van een veel eerder bouwjaar die absoluut de laatste energie nodig hebben voor het overwinnen van de twee trappen die ze nog moeten nemen om op de

slaapzaal te komen.

De grote groep Koreanen is inmiddels gearriveerd en wordt in een aparte zaal opgevangen. Ondertussen worden voor hen in “De Kist” de noodzakelijke handelingen verricht voor het verkrijgen van de stempel en het toewijzingsbonnetje van het bed.

Daarna snel terug naar de opvangzaal voor het uitdelen van de papieren, het

afrekenen en het begeleiden van hen naar hun slaapplek. Buiten een aantal leermomenten die we meenemen voor de ontvangst van de volgende grote groep, waren we toch redelijk tevreden hoe wij gezamenlijk deze klus hebben geklaard. O ja, Maximilien heeft zich nog steeds niet opnieuw gemeld.

Rond half tien was het al stil op de zalen.

Maandag 19 maart

Feest van Sint Jozef en van Marisol, die we beiden in de ochtendlijke uren al gefeliciteerd hebben. De vroege stilte gisteravond bleek een veeg teken te zijn: al rond vijf uur vanochtend roerde het

Vrolijk Volkje zich. Om half zes verlieten de eersten het pand, daarbij met hun ongepaste vrolijkheid Anna wakker makend, die eigenlijk voor anderhalf uur later stond ingepland. Om zes uur stond ze al aan de balie de pelgrims wegwijs te maken in route, richting en weersverwachting. Een vrouw werd door haar man gedwongen een taxi te bellen, een bicyclist leende een inbussleutel en een verstrooide wandelaar stopte twintig euro in de donativopot, een....

Even terugkomen op die Donativos. De avond tevoren kwam de brave borst met twee maten en een portie wanhoop bij Wim Tomassen terecht: portemonnee, bankpasjes, paspoort, fotootjes van vrouw en kinderen en nog meer kostbaarheden had hij onderweg verloren. Anderhalf uur later, met interventie van Don Valentino, was het de man duidelijk dat hij het beste zich 's-

ochtends tot de Policia kon wenden. Maar 's-ochtends bij het wederom in zijn wandelbroek stappen, bleek de hele zoi (!!!) in een ander broekzak te zitten. Gekke mensen die Galliërs.

Dinsdag 20 maart

Gisteren was ons aller Marisol jarig, maar toen bezocht ze het ziekenhuis vanwege een aantal breuken in haar linkerbeen. Daarom togen we pas vandaag naar Burguete om haar te feliciteren.

Nou togen: we worstelden ons een weg door sneeuwbuien en snerpemde wind. De vlokjes voelden als glassplintertjes en het uitzicht was grijs als de geest van een PVV-er. Zo nu en dan werden we de weg afgedreven door de sneeuwschuiver die de verbinding met Frankrijk open moest houden. We zakten tientallen centimeters in de sneeuw en soms zelfs dieper, als we het spoor even bijster waren. Om Marisols woning te bereiken vraten we als een witte mol door haar tuin. Maar alles was snel vergeten toen we haar warmte en opgewektheid toegestraald kregen. Haar gehavende been met een ijzerwinkel aan hulpmiddelen werd met verbazing en verbijstering bewonderd. Idem de uitdragerij aan beeldjes en prulletjes die het interieur vulden. Oom en tante verzorgden de koffie

Buiten huilt de wind om 't huis Maar de kachel staat te snorren op vier Er hangt een lapje voor de brievenbus En in de tochtigste kieren zit papier

Het zal zeker nog een paar maanden duren voordat Marisol haar werk in Roncesvalles kan hervatten. Intussen helpt Paula ons, en dat gaat uitstekend. Zij is vaardig en opgewekt. En ook zij rookt, dus Annemieke hoeft niets te missen.

Donderdag 22 maart

Het is natuurlijk leuk, dat Anna voor ons eieren kookte in kinderurine à la japonnais, dat ze bovendien Vietnamese eieren aanbood met een embryo erin, maar onze ochtend vandaag stond toch echt in het teken van acht verkleumde Colombiaanse fietsertjes. Gisteren gearriveerd met de bus, waren ze slechts gekleed in luchtige niemendalletjes, uitstekend geschikt voor het subtropische Colombia, maar tot niets dienende in een dichtgevroren Roncesvalles. De kinderen (tussen 14 en 18) uit een achterstandswijk in Bogota werden begeleid door drie volwassenen, die zich al evenmin zorgen gemaakt hadden om kleding of beschutting. Anna bood 's-avonds nog haar zachte schouder aan een jongen met heimwee, maar verder was de nacht warm en donker.

Toen de vlijtige fietsertjes vertrokken maakte Joke zich al druk om hun kleding, maar omdat er geen hulpvraag kwam, liet zij hen ongehinderd vertrekken. Het ontbijt was nauwelijks door ons verwerkt, compleet met verhalen over dromen en verlangens, of de deurbel rammelde zijn ouverture 1812 van Tchaikovsky af en zie: beneden stonden acht brokjes bevroren ellende, rillend, snotterend, huilend. Gelukkig konden we een beroep doen op het moederinstinct van onze vrouwelijke werknemers en op de kleren van de restantentafel, maar veel effect had dat alles niet. Uiteindelijk werd besloten kinderen en fietsen in de bus naar Pamplona te stouwen.

De laatste dagen komen we meer van dit soort situaties tegen met als motto: een slechte voorbereiding is al half werk.

De Sótano wordt in orde gemaakt en Pablo slaagt er in een pad naar de herberg sneeuwvrij te maken met de bulldozer. De zon begint zowaar te schijnen en de pelgrims komen opgewekt aan

in Roncesvalles. Alleen Hospitalero Han kijkt wat sneu: hij heeft zijn gsm mee gewassen en rijst noch gebeden hebben geholpen. Dan maar terug naar de vorige eeuw: gelukkig zonder social media.

Vrijdag 23 maart

Vanochtend de vloeren van Planta 1 nog maar eens “ge-bob-dyland” (pledge). Alles ligt er gladjes bij, als het “Vikingskippen”. Vandaag zal het dan moeten gebeuren: de grote Semana-Santa-trek gaat beginnen. De komende tien dagen houdt heel Spanje vakantie. Aan de keukentafel zijn de diverse uitstapjes naast elkaar gelegd: Port Aventura in Salou, de Teide op Tenerife, Casino Marbella. Maar uiteindelijk gaf het budget de doorslag: een paar dagen Camino, voordelig, gezellig en niet te moeilijk. De bus uit Pamplona zal vanavond de eerste groep binnen brengen.

Intussen zijn we van restaurant gewisseld en mogen we aan de ronde tafel in La Posada. Voortreffelijke ambiance, fijne bediening, heerlijk eten. We voelen ons als Hospitaleros uitverkorenen. Overigens nog een pluim op de hoed van La Posada: een uitgeputte en beroofde pelgrim werd door de waard (Robert Vaughn) liefderijk ontvangen en belangeloos van het eerste voedsel voorzien, alvorens Peter en Annemieke te bellen voor ondersteuning. Aanvankelijk waren die twee heel sceptisch en was het fietsenhok het hoogste wat ze in de aanbieding hadden, maar eenmaal oog in oog met het slachtoffer ontwaakten instincten die wij in beiden voor onmogelijk hadden gehouden. Kortom: de man werd bijgevoed en wel te slapen gelegd in de herberg.

Het is niet voor niets dat het Libro de Oro van de pelgrims parelt van teksten als “een welkom vol warmte en Heiterkeit”, “de hele kwelling van de eerste etappe is hier snel vergeten”, “de mensen van deze herberg verdienen de hemel”. Een beetje trots, ja, zo lopen we wel rond.

Zaterdag 24 maart

Het is zaterdag, een week voor Pasen. Een akela met 12 scouts, vier gezinnen met 25 kinderen, honderd reserveringen. Ja, dan willen de getallen wel omhoogschieten. Eindelijk alle drie de Planta's bezet. Miam-Do-Do, onze weekendhulp, is in een lichte mate van chaos en paniek. Van buitenaf wordt zelfs druk uitgeoefend om de gekleurde bordjes annex led-lichtjes van Buurman en Buurman te gebruiken. We onderdrukken alles en gaan moe en voldaan de nacht in, die korter is door de wisseling van de natuurlijke tijd in de door mensen bedachte zomertijd.

Zondag 25 maart

Na een welverdiende nachtrust stellen we ons weer in dienst van elkaar en van de pelgrims. Het is een mooi gezicht om te zien hoe de kinderen hun spel niet onderbreken en ook heel nieuwsgierig en vol verwondering in de herberg om zich heen kijken. Af en toe begint er een te

jengelen maar dat gaat ook weer over. De groep wil 11 km lopen en zoals ze vertrekken zal dat ook best lukken. Iedereen tot en met de kleinste draagt een eigen rugzakje en daar lopen ze trots mee rond. Een tweede groep is een aantal scouts in de puberleeftijd. Het is altijd spannend te zien hoe de leiding met hen omgaat en hoe ze met elkaar omgaan. Op een gegeven ogenblik kijk ik de eetzaal in en zie ze allemaal aan tafel zitten luisteren; dus dat gaat goed.

Vanmiddag komt een gezin, 2 ouders een dochter en haar man de herberg in. Ik vraag de rugzak weg te zetten en de vrouw, blijkbaar oververmoeid roept dat ze uit Zuid-Afrika komt. Ik vraag of dat een probleem is en sinds dat moment ben ik lucht voor haar. Dus neemt Peter het over en is ongeveer 1 ½ uur door hen in beslag genomen met allerlei akkefietjes, tot ze na overleg besluiten in de herberg te slapen, want dat is toch goedkoper. Dan komen er 2 enorme koffers tevoorschijn die mee naar de bedden gezeuld worden, waar ze natuurlijk, omdat ze niet op het bed gelegd kunnen worden iedereen in de weg liggen. Tot slot komt er een Duitser op de terugweg naar Frankfurt vragen om onderdak, want hij heeft geen geld meer. Hij krijgt onderdak en te eten en ziet morgen weer, wie er über den Berg kommen wird.

Maandag 26 maart

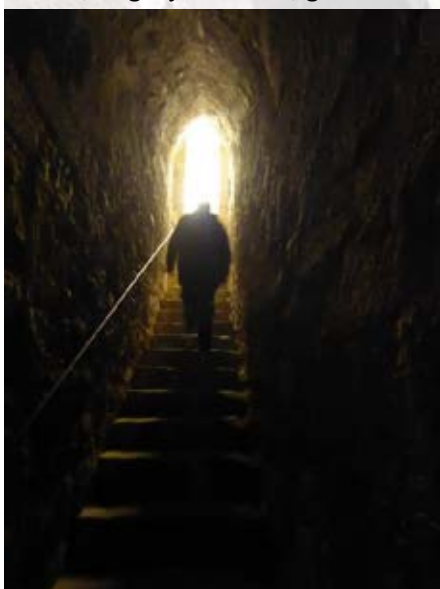
In de geest van Buurman en Buurman houden we dus elke avond ons veiligheidsrondje. Teneinde de herkenbaarheid te verhogen, hebben we onze gele hesjes aan (van de Ikea-family) en om ongelukken te voorkomen dragen we ook passende hoofddeksels. Helaas kunnen we in dit Libro de Oro niet het deuntje opnemen dat gezongen wordt bij de ommeegang. De tune die vroeger de dorpsomroeper zong, om zijn komst aan te kondigen. Verder dan het wisselen van toiletrollen zijn we overigens niet gekomen bij deze dagelijkse veiligheidscontrole.

Dinsdag 27 maart

Vandaag heeft Don Valentin ons meegenomen op een verrassingsexcursie. Naast de gebruikelijke kerk en crypte werden we ook de kerktoren ingevoerd.

Smalle, ongelijke treden, gebrek aan houvast en de duisternis maakten het tot een echt kerkelijk avontuur. Daarvoor kregen we wel wat terug. De zware klokken die als trouwe wachters al eeuwen de bewoners oproepen tot gebed en middagmaal, hangen er aan langzaam wegtrottende balken. Ze worden tegenwoordig elektronisch geluid, om te voorkomen dat de klokkenstoel instort. Een blik vanuit de hoogte op het klooster door de schietgaten in de vensters. En op de vele lekken die langzaam dak en vloer, balken en versieringen aantasten.

Met het geloof verdwijnen ook langzaamaan zijn getuigenissen. En de Camino? Die verandert van een geloofsverhaal in een algemeen verhaal over mensen die nog wel geloven, maar niet meer in godsdienst. En dat is niet verkeerd.

Periode 2:	Vrijdag 30 maart t/m vrijdag 13 april 2018	
Hospitaleros:	Kees Kruijff, Clazien Rietveld-van Lunteren, Nico Wageveld, Eric Murre, Tonny van Dijk, Marianne Jansen, Annemieke de Jongh	
Aantal pelgrims:	2.147	(2017: 2.730)

V.l.n.r.: Clazien, Paula, Kees, Nico, Annemieke, Tonny en Marianne.

Donderdag 29 maart

Omdat Marianne de Bruyn haar sleutelbeen gebroken heeft kunnen zij en Theo helaas niet mee naar Roncesvalles. Bittere pech! We zijn dus met z'n zessen, maar krijgen versterking van Annemieke, die in groep 1 zit en wat langer kan blijven.

Marianne J. en Clazien reizen per TGV op woensdag, Nico, Tonny en Kees vliegen op donderdag naar Bordeaux en treinen en bussen en taxiën verder. Eric komt lopend vanuit St. Jean. Donderdagavond eten we gezellig met elkaar in het hotel en maken we verder kennis met elkaar. Het begin is er!

Vrijdag 30 maart

Goede Vrijdag. We maken kennis met Juan Pé en Paula, die de onmogelijke taak hebben om Marisol te vervangen. Nog wat onwennig staan we vrijdag om 11:00 klaar voor de overdracht. Die verloopt voorspoedig.

Het gezamenlijk eten wordt wat belemmerd, doordat we van te voren geen menukeuzes hebben ingediend, waardoor alles lang duurt, vooral omdat het restaurant druk bezet is vanwege de

feestdagen.

Het is mooi weer, maar koud. De pelgrims komen in aangename afwisseling binnen, zodat er zich geen wachtrijen vormen (afgezien van een paar groepen en de bus, die wel wat opstopping veroorzaken). We ontvangen 218 pelgrims, die maar vijf wasjes laten doen. Een redelijk relaxed begin, terwijl we bevreesd waren voor een grote toeloop met de Paasdagen.

Zaterdag 31 maart

Als we om 06:00 uur bij de deur staan, treffen we weinig pelgrims die op pad willen. Niet zo vreemd: het is koud, donker en er ligt een pak sneeuw en het blijft sneeuwen. Dat levert wel weer vrolijke dansjes in de sneeuw op en veel selfies tegen een besneeuwde achtergrond. Wonderwel gaan veel pelgrims toch opgewekt op pad. We twijfelen over de waterdichtheid van hun uitrusting. Een vader met zijn twee zoons op de fiets gaan in hun dunne trainingspakken zonder regenbescherming de koude ochtend in. Ze zijn slecht voorbereid (vader heeft alleen Engelse ponden bij zich) en vanwege de sneeuw gaan ze met de fiets lopend naar Burguete en zullen daar waarschijnlijk doornat en totaal verkleumd aankomen. Wat doe je jezelf en je kinderen aan, door zo op weg te gaan?

Door het slechte weer met veel sneeuw druppelen (letterlijk) de pelgrims maar mondjesmaat binnen. Sommigen zijn toch over de pas gekomen. Een paar zijn overmand door de kou en moeten eerst even bijkomen op een warme plek. We hebben het helemaal niet druk, wat merkwaardigerwijs tot een (ander soort) vermoeiing leidt. Op een gegeven ogenblik duikt er een moeder met vier (of vijf?) kinderen op. Waar is de vader? Af en toe gaat ze weg. Even later komt een oudere heer met haar mee: haar papa. Ze schijnen de Camino op de fiets te gaan doen. Omdat ze voortdurend heen en weer loopt tussen de herberg en ergens buiten, wordt Clazien tot oppas-oma gebombardeerd; overigens van een allerliefst jongetje. Later blijkt dat opa en de vader met de fietsuitrusting bezig zijn. Ze staan onder de poort bij het hotel in de vrieskou en wind een stel bijzondere fietsen in elkaar te knutselen. Kees probeert tevergeefs mee te helpen. Ze verplaatsen het wagenpark naar het fietsenhok, waar het uiteindelijk lukt met de fietsketting. Vader is blij. De familie wordt ondergebracht op de derde verdieping; waar niemand last van ze heeft en zij wat vrijheid hebben. Uiteindelijk - want om vijf voor tien komt nog een reservering binnen - herbergen we 113 pelgrims. Tot onze verbazing levert de wandeling door sneeuw en modder maar zeven wasjes op. De paasmis om 22:00 uur wordt door één pelgrim bezocht, waardoor Annemieke tot laat op moet blijven om de deur open te doen.

Zondag 1 april

Eerste Paasdag. De pelgrims verlaten weer op tijd en opgewekt de herberg. De fiets-familie heeft voor de kinderen "paaseieren zoeken" georganiseerd op de 3e verdieping. We laten ze in hun eigen tempo op gang komen. Pas na tien hangt alles op en aan de fietsen met aanhangers en rijden ze weg. We hopen dat de wegen berijdbaar zijn voor ze. Het is mooi weer, de sneeuw smelt en de pelgrims druppelen binnen. Een redelijk rustige dag, hoewel het venijn in de staart zit. Zelfs om vijf voor tien komen de laatste twee pelgrims binnen. Met 146 pelgrims zitten twee verdiepingen vol en slapen vier mensen rustig op de derde. Twaalf wassen en vele handwassen overspoelden de wasserij.

Maandag 2 april

Tweede Paasdag. Ook vandaag gaan de pelgrims opgewekt de deur uit. Een groepje Koreanen zit achterin de gang bij het kapelletje en luistert met bijzonder veel aandacht en in alle rust naar hun leider (?). Als het tegen 8 uur is komen zij gelukkig in beweging om de herberg te verlaten. Na achten bleek er nog een paar wandelschoenen op de planken te staan. Van een jong Koreaans meisje in paniek, dat we over het hoofd hadden gezien! Na het ontbijt de gebruikelijke werkzaamheden. Er is tijd om iets extra's te doen, zoals de werkruimte op de derde verdieping: dode vliegen, vliegen en nog eens vliegen! Hoog bezoek van een bestuurslid van de werkgroep kleine herbergen met haar man. We leiden ze trots rond door onze grote herberg. Vroeg aan de koffie en tijd om met een paar mensen een heerlijke wandeling te maken. Langs de Bordas, helemaal aan het eind naar links en het pad door het heksenbos gevolgd om weer terug te komen bij de herberg. Na de maaltijd gaan de eerste pelgrims naar boven en volgen er steeds een paar. Het blijft rustig vandaag met het aantal pelgrims. Een taxichauffeur, Francisco Patxi komt aan bij de Mostrador. Hij zou gebeld zijn voor een pelgrim in nood op de berg, maar heeft de bewuste pelgrim niet kunnen vinden. Enfin, een heel verhaal van misverstanden en even later gaat hij er nogal chagrijnig weer van door, een huilende pelgrima, die dacht door hem te bellen te hebben geholpen, achterlatend. Later op de dag is een Spaanse vrouw in tranen, omdat zij haar identiteitsbewijs vergeten is en dacht, dat zij daardoor niet kon overnachten in de Albergue. Met 131 pelgrims op bed blijft de derde verdieping leeg! De wasserij verwerkt 11 wassen. Tegen tien komt er nog een zestal pelgrims binnen. Bijzonder onplezierig is het feit, dat er drie jonge doch welvarende Spanjaarden, twee mannen en een vrouw, komen klagen over het eten bij Sabina. En niet alleen over het eten en de bediening, maar ook over de gehele Empresa hier, die niet in de geest van de Camino zou zijn. Zij vragen om een klachtenformulier, nemen de tijd om dit in te vullen, ondertussen steeds hun ongenoegens uitend. Uiteindelijk verscheuren zij theatraal dit formulier, omdat dit formulier (uit het handboek) niet rechtsgeldig zou zijn.

Dinsdag 3 april

De 3 klagende pelgrims doen zich wel tegoed aan de tafel met achtergelaten spullen. Geen koffie in La Posada, maar een heerlijke wandeling naar Burguete voor wat boodschappen in de supermarkt en koffie in het café op het pleintje bij de kerk.

En weer komen de pelgrims beetje bij beetje binnen. We constateren met enige treurnis dat de herberg aan slijtage en wat achterstallig onderhoud onderhevig is. De herberg hangt van plakband aan elkaar!

Heel laat komt er nog een Rus, verkleumd met enkel een T-shirt onder zijn poncho. Moeder Teresa regelt een trui voor hem. Twee Spanjaarden, die geen geld hebben of geen geld wilden betalen voor hun overnachting, krijgen met goedkeuring van Eburne een slaappleats. We leggen ze in de lege Sótano. En vlak voor tien arriveren nog een Italiaans meisje en haar vriend. Ook maar in de Sótano. De derde verdieping blijft daardoor leeg. 147 pelgrims en 12 wasjes.

Woensdag 4 april

W eer een makkie met schoonmaken. Gebruikelijke dingen en wat extra's. Na de koffie gaan een paar Hospitaleros bij Marisol op bezoek. Zij geniet er erg van en hoopt op meer bezoek de komende tijd. Zij mist haar werk en het contact met de Hospitaleros behoorlijk. Na de middagmaaltijd lijken er toch meer pelgrims binnen te komen dan de andere dagen. Iedereen vertelt dat de tocht behoorlijk zwaar was, vooral door de straffe wind. De wasserij wordt nog eens extra schoongemaakt. Voorlopig dieptepunt: 110 pelgrims. Maar wel mooi 17 wasjes.

Edurne bevalt van Ojer, een stevige jongen. Vanwege deze feestelijke gebeurtenis krijgen we een heerlijke taart.

Donderdag 5 april

'S Morgens, als de pelgrims zich klaar maken om de herberg te verlaten, speelt een man 'S wonderschoon gitaar. Heerlijk rustig en melodieus. Schoenen aantrekken en alles bij elkaar pakken verloopt in heerlijk rustige stilte. De man blijkt een groepslid te zijn van een groep veteranen, die o.a. in Afghanistan heeft gevochten. Wat een mooie manier om al die ellende een beetje te vergeten en een Camino te lopen! <https://veteransonthecamino.com>.

Een paar Hospitaleros wandelen met Don Valentin door kerk en klooster en worden tot slot gefêteerd op een Patxarán. Om vrolijk van te worden. Vandaag krijgen we een groep van 48 padvinders op bezoek. Het wordt sowieso veel drukker dan anders. Eindelijk krijgen we de opwinding van een volle Albergue. Nou ja, 215 pelgrims betekenen voor ons een drukke dag met ook 22 wassen, maar het is nog niet de maximum capaciteit. De Sótano is bijna vol. De padvinders op de eerste zijn lekker luidruchtig, maar laten zich rond tien uur toch gewillig

naar bed sturen. Omdat er voor de Sótano nog steeds geen douche units zijn, zijn de douches en toiletten op 1 en 2 druk bezet.

Helaas heeft Eric laten weten dat hij ons gaat verlaten. Hij is ziek, maar een "incomptabilité des humeurs" speelt zeker een rol. Het drukt de sfeer van de dag.

Laat op de avond komt een Deense jongedame met haar uitgeputte grootvader binnenstrompelen. Het meisje was echt bang dat ze het niet zouden halen. Het kost enige moeite om ze weer bij de les te krijgen. Maar als grootvader om een glaasje wijn vraagt vinden we dat ie naar de Sótano kan.

Vrijdag 6 april

Eric neemt de bus van 09:20 uur. Hoewel we zowel de Sótano als de derde extra hebben schoon te maken ten opzichte van gisteren, zijn we zo geroutineerd geraakt dat we om 10:00 uur klaar zijn. Vandaag wisselen we van restaurant en even later

zitten we heerlijk in het zonnetje bij Sabina. Na de koffie lopen Clazien en Marianne naar de Ibañeta. Op de top is zoveel wind, dat zij bijna omver worden geblazen. Kees en Tonny maken een andere wandeling. We eten voor het eerst bij La Posada, hetgeen ons zeer goed bevalt. Om 2 uur is het al behoorlijk druk en deze dag blijkt de allerdrukste dag tot nu toe te zijn geweest: 255 bedden en 16 wassen. Een groot verschil met de vorige dagen!

Een grote groep Koreanen arriveert. Zij hebben waanzinig veel bagage (enorme koffers) vooruit gestuurd. Zij slapen in de Sótano in de beperkte ruimte met al hun koffers. De Sótano is trouwens al vlug vol en ook de Dependencia is vol. Helaas moeten er aan het einde van de dag weer mensen doorgestuurd worden. Taxi is voor hen geregeld. Vandaag hebben we voor het eerst de kleurtjes gebruikt. Het werkt echt! Wat waren er vandaag veel mensen over de vloer. Nu, in het kantoorje, horen we ook een groep uitgelaten kinderen, die met hun begeleiding op de eerste etage liggen! We gaan ze tot kalmte manen, want er liggen al uitgeputte pelgrims te slapen. Zoals gewoonlijk komen er tegen tien weer bijzondere gevallen binnen. Enkele mensen kunnen we nog helpen met de laatste bedden in de Dependencia.

Zaterdag 7 april

Gezien het grote aantal pelgrims valt de drukte met het naar buiten gaan wel mee. De groep Koreanen doet onder leiding allerlei oefeningen op de binnenplaats en krijgt instructies over het gebruik van de stokken. Hun enorme koffers worden ondertussen in een taxibus geladen. Eén man heeft een taxi nodig om naar St. Jean-Pied-de-Port te gaan. Hij heeft vannacht in Hotel Roncevalles geslapen, maar wil bij het begin beginnen. Hopelijk zien we hem vanavond weer terug. Hij heeft zijn rugzak in ieder geval achtergelaten. Een mijnheer is zijn identiteitskaart kwijt en staat al weer voor tien bij de balie. Evenals een andere man, die zijn jas met portemonnee en creditkaarten e.d. is kwijtgeraakt. We kunnen ze helaas niet helpen. Ook is er consternatie over waarschijnlijk kortsluiting in de Dependencia deze morgen, want de mensen zitten allemaal in het donker. Na het middaguur is het lekker werken. Pelgrims komen gestaag binnen, maar gelukkig zijn ze allemaal in betrekkelijk korte tijd te helpen. Het weer is zwaar waardeloos: koud en regen. Een dame met hond en tent slaapt daarom liever met haar hond in de fietsenberging. De hond kan goed alleen zijn, zodat zij zich hier en daar vermaakt. Met een trage Italiaanse jongen die eigenlijk gratis wil slapen, maar bulkt van het geld (en veel te veel spullen bij zich heeft) hebben we precies de eerste twee verdiepingen vol. Clazien ontfermt zich over zijn was; het 14^e wasje vandaag.

Zondag 8 april

Nog steeds slecht weer en de pelgrims hebben duidelijk geen zin om op pad te gaan. Het duurt tot kwart over acht voordat de deur dicht kan. De Italiaanse jongen is de laatste. Op zijn bed vinden we een berg achtergelaten spullen. En dan vinden we nog een japanse man die rustig op de tweede zit te lezen omdat hij met de bus van 09:00 uur naar Pamplona wil. Helaas hebben we geen hotellobby en er rijdt bovendien geen bus. Ruim over half negen is hij voldoende opgetuigd om toch maar te gaan lopen.

Een meisje heeft gemeld dat ze jeukbultjes heeft. Bedwantsen? Voor de zekerheid rukken we uit naar haar bed en ontsmetten het (inclusief het onderbed). Het zal wel loos alarm geweest zijn, maar het is een mooie oefening. Al met al zitten we laat aan de koffie en hebben we geen puf meer om naar de kerk te gaan. Een dutje, een wasje, contact met geliefden en voor we het weten is het al weer etenstijd. Een heerlijk zondags menu. Adriana (van de weekenden in de Mostrador) bracht voor ons een bakje chorizo die haar moeder had gemaakt van hertenvlees. Een heerlijk snackje bij de

borrel vanavond. Nico had op Facebook van Santiago gezien, dat er een Yorick en Eva (met foto) vandaag in Roncesvalles zouden aankomen. Toevallig was hij net buiten toen zij arriveerden en kon Nico ze op zijn allercharmantst bij hun naam verwelkomen. Zij waren uiterst verbaasd. Er komen leuke, lieve en bijzondere pelgrims binnen. Een meisje uit Australië is uitgeput, maar knapt op met thee en chocolade. Twee zussen en een broer uit Canada met hun familienaam Dirks. Afstammelingen van zeker drie generaties terug Nederlandse immigranten. Weer veel Koreanen. Voor de tweede keer krijgt Marianne een klein kadootje. Dit keer een zakje gedroogde zeewier, the best there is! Erg leuk! Verder een Zuid-Koreaans met zijn geestelijk beperkte zoon van 11 jaar. Volgens de vader heeft hij het verstand van een kind van 4. Zij hebben de route Napoleon gevolgd. Petje af! Ook is er vandaag een wat oudere moeder uit Australië, eveneens met haar geestelijk beperkte volwassen zoon. Met al dat natte weer is er veel belangstelling voor de wasserij (22 wassen). Mensen zijn verschrikkelijk blij met de service.

Maandag 9 april

De dames uit ons team gaan een ochtendje shoppen in St.Jean-Pied-de-Port en Arnéguy. De heren werken zich in het zweet, maar zitten op tijd aan de koffie. Ze zijn maar met z'n drieën bij het eten. Gelukkig verbetert het weer gaandeweg de middag. Het is koud, zodat de pelgrims naar binnen vluchten. Het is een gezellige drukte binnen; nou ja drukte. We herbergen maar 112 pelgrims. Helaas ligt het internet er al de hele dag uit, zodat we niet kunnen scannen. Dat betekent alle paspoortgegevens met de hand op het formulier (laten) schrijven. Paula is lange tijd aan de telefoon bezig met een IT-er om de toegang tot het internet te herstellen: tevergeefs. Gefrustreerd gaat ze naar huis. Overigens hebben we prima ervaringen met Paula en Adriana. Ze doen het goed; zeker gezien de beperkte manier waarop ze ingewerkt zijn.

Dinsdag 10 april

Al het gebruikelijke. Iedereen is stipt om 8 uur de deur uit. Het regent bij het verlaten van de herberg. En de regen blijft de hele dag aanhouden. Aan het begin van de middag en verder deze dag komen de pelgrims door en door nat, extreem vermoeid, sommigen totaal uitgeput weer binnen. We horen dat zij over de pas zijn gekomen en verschrikkelijk weer hebben gehad. IJsregen en heftige wind. Een Duitse vrouw is door de Bomberos van de berg gehaald. Zij is in de ruimte van de computer van haar natte kleren ontdaan, ingepakt met een dekentje en met hete thee en koekjes/chocolade weer bijgekomen.

Drie totaal doorweekte en verkleumde Engelse fietsers laten we ook eerst opwarmen in de computerruimte. Heel langzaam komen ze wat bij. Als zij weer een beetje hersteld zijn melden zich drie Amerikaanse fietsers: twee vrouwen en een man. De moeder is zodanig onderkoeld dat dokter Tonny haar op de tafel in de doktersruimte legt, haar natte kleding zoveel mogelijk uittrekt en haar onder dekens en met warme thee weer bij brengt. Ze is ook nog zwaarlijvig en diabeet, zodat haar herstel moeizaam verloopt. We vrezen dat er nog meer onderkoelde mensen komen, maar dat valt mee. Zes Spanjaarden die gereserveerd hebben, komen niet opdagen.

Het aantal pelgrims blijft op 92 steken. Veel drukte in de wasserij, 14 wassen en veel droogwerk, en overall hangen kleren te drogen. Hoewel het aantal pelgrims vandaag niet groot is, voelt het voor ons of we een full house hebben.

Woensdag 11 april

Het regent pijpenstelen en ijs (!) en de pelgrims willen eigenlijk niet op pad. Een groepje, dat op de bus wil wachten, verwijzen we naar de restaurants. De poncho's raken allemaal uitverkocht (we verkopen zelfs de lichtblauwe van bedenkelijke kwaliteit). Omdat we alle bedden al verschoond hebben, hebben we het vandaag rustig. We merken dat we wat vermoeid raken. We willen en kunnen dus even rust nemen voor het eten. In een ruimte in het klooster vinden we nog nieuwe kussensloopjes en een paar hoeslakens. Worden dankbaar meegenomen, vooral ter vervanging van een aantal wel erg dunne kussensloopjes.

Na de maaltijd barst het los ! Ondanks de hevige regen komen de pelgrims in groepjes binnen. Het is opeens een drukte van belang. Binnen de kortste keren draait de wasserij op volle toeren. Wassen en veel drogen. De wasserij draait overuren tot laat in de avond en moet van tijd tot tijd even sluiten om schoon schip te maken. Het papier om de schoenen enigszins droog te krijgen kan haast niet aangesleept worden. We hebben onze handen vol aan een paar zwaar onderkoelde dames en heren. Om half 9 komen er nog twee Amerikaanse families met kinderen (reservering). Rillend van de kou, met slechte regenkleding. Ze hebben nogal rondgedwaald We sturen ze snel door naar Casa Sabina voor een maaltijd. 's Avonds brengen we een serenade aan pelgrim Eddy Parr; hij is 70 jaar geworden. Overall is het vochtig in huis van alle natte kleren en spullen en het erge is, dat de weersverwachting voor morgen ook de hele dag weer regen aangeeft. Na een lekker borreltje en de heerlijke kletspraat gaan wij ook weer tevreden naar bed. Tonny zal vroeg opstaan om voor het vertrek van een aantal mensen nog wat was te verzorgen.

Donderdag 12 april

Zoals verwacht regen, regen en nog eens regen. De twee Amerikaanse families met drie kinderen vertrekken pas ruim na half negen, onder het uiten van allerlei verontschuldigen en dankbaarheid. Maar gaandeweg de middag klaart het wat op. Desalniettemin komen de pelgrims verzopen binnen. En we hebben geen kranten meer om de schoenen te drogen.

Onze opvolgers druppelen binnen en na een tijdje is het nieuwe team compleet. Hans leidt ze alvast rond. Het aantal van 40 wassen aan het eind van de dag is niet in verhouding tot de 163 bezette bedden. We kijken met elkaar nog even terug op de afgelopen periode. In het begin was het wat lastig, maar toch kijken we allemaal met tevredenheid en plezier terug op deze periode.

Vrijdag 13 april

De nieuwe hospitaleros hebben op de derde geslapen, tussen de pelgrims. Ze smokkelen een beetje met de avondklok. 's Morgens komen ze fris en fruitig kijken hoe het allemaal gaat. Ze hebben er zin in. Wij pakken onze routine op, met een schepje er bovenop, want ook de verblijven moeten schoon. We kunnen keurig op tijd in de bibliotheek de overdracht doen. Ontheven van onze verantwoordelijkheden zitten we na de gezamenlijke maaltijd een tijdje op de binnenplaats in de zon (!). We kijken terug op een paar goede weken.

Periode 3 : Vrijdag 13 april t/m vrijdag 27 april 2018

Hospitaleros : Hans Perik, Anne-Marie van den Dungen, Paul van Oostrum, Henk Vernooij, Wim Kielen, Joke Lovers-Broerse, Dirk Reuvekamp, Fred Reniers

Aantal pelgrims : 3.000 (2017 : 2.886)

Donderdag 12 april

Langzaam wordt het drukker in Roncesvalles, Joke komt 's morgens, Fred loopt 's middags binnen en Henk, Dirk en Hans rijden achter elkaar aan met de auto. Met de taxi uit SJDPD komen Wim, Paul en Anne-Marie, zodat we precies om half negen in het hotel ons diner kunnen krijgen, nou ja krijgen, we betalen dit zelf.

Vrijdag 13 April

Vrijdag de 13e, wat hangt ons allemaal boven het hoofd, dacht ik tijdens de overdracht van groep 2 naar groep 3. Op deze eigenlijk bijzondere vrijdag.

Maar wanneer je samen lekker geluncht hebt in restaurant Casa Sabina, ben je al snel je zorgen vergeten, en prakkezeer je niet meer over pech en ongelukjes.

Bovendien voelen we ons allen prettig en vertrouwd onder de deskundige leiding van Hans, onze Jefe. Iedereen krijgt informatie en instructies en taken voor de rest van de dag en de komende twee weken.

Het verwelkomen van pelgrims bij de Mostrador moest zo gestroomlijnd mogelijk plaatsvinden.

De nodige handen in de keuken, het fietsen/bepakingshok, de wasserij, alles moet nu eenmaal bemand/bevrouwd worden.

Het teveel of tekort aan handen op sommige locaties wordt geregeld d.m.v. onze walkietalkies.

Zo ook eenmaal, dat er in de wasserij handen tekort zijn en er bijgesprongen moet worden.

Nu mijn persoon er maar naar toe, omdat ik mij op dat moment toch in de huiskamer bevind.

Aangekomen in de wasserij is het daar een drukte van belang, omdat het was aanbod groot is. Wasmachines, drogers en centrifuges draaien op volle toeren.

Jammer dat de logistiek van mensen en wasgoed niet goed op elkaar is afgestemd en nog wel wat te wensen overlaat. Op een gegeven moment kom ik te struikelen over een leeg wasgoed kratje, niet verwonderlijk, omdat er voor Hospitalero-voeten ook bijna geen ruimte meer over is, met het gevolg, dat ik met mijn gezicht voorover in een ander kratje val.

Het is misschien niet zo erg dat op dat moment mijn hoofd geplastificeerd is, want het kan tenslotte alleen maar mooier worden.

Met bloed in mijn gezicht kom ik tenslotte overeind en zowel Hospitalero als pelgrims komen mij te hulp. Ook een vrouwelijke pelgrim van een jaar of 25 uit Zuid-Korea.

Zij gaat naast mij zitten op een stoeltje in een hoekje in de wasserij en dept mijn beschadigde gezicht voorzichtig met zachte tissues.

Toen ik weer een beetje bij mijn positieven was gekomen en mijn blauwe Noord-Europese ogen haar Zuid-Koreaanse bruine ogen ontmoetten, zag ik in één oogopslag alle gouden, zilveren en bronzen medailles van de olympische winterspelen bij elkaar.

Zo zie je maar weer, alles heeft zijn voor- en nadelen en soms zomaar spontane behulpzaamheid doet wonderen, ook op vrijdag de dertiende.

Zaterdag 14 april

Wij hebben vrijdag de 13e achter ons gelaten, op de valpartij van Dirk na is er niets schokkends gebeurd, de taken zijn gisteravond en vanmiddag met het eten al verdeeld en alle nieuwelingen leren snel.

Ook in de Mostrador gaat het goed, ik krijg van Annemieke nog geen kans om erin te zitten, maar dat komt nog. Het weer is slecht, dus veel wasjes.

Hans, de Jefe heeft naast zijn taak als Jefe , ook veel klussen gedaan. Het ophangen van een white bord, het plaatsen van een antenne voor de TV en is hij begonnen met het plaatsen van Led verlichting in het hele gebouw.

Maandag 16 april

Komt een jonge dame die heeft gereserveerd naar ons toe, er ligt iemand anders op mijn bed, één van de Hospitaleros loopt met haar mee en nu blijkt dat er een complete volksverhuizing is geweest, maar liefst 4 pelgrims hebben de mooie plaatsen ingenomen zonder overleg. Gevolg is dat de 2 aanwezige mensen bereid zijn om naar de andere cabine te gaan, maar daar liggen 2 Spanjaarden die daar helemaal niet horen, dus worden van deze bedden de spulletjes (en die liggen allemaal los) van bed gehaald en op de gang gelegd. Wij weten niet wie dat zijn en in welke bedden ze horen te liggen, maar de jonge dame heeft haar bed en we wachten af.

Na één uur gaan we boven kijken en vinden daar op een verkeerd moment, de twee Spanjaarden zijn net daarvoor binnengekomen, de boze Spanjaarden, één van hen spuwt letterlijk vuur uit zijn mond en ogen. Je kunt je voorstellen dat de Hospitalero behoorlijk schrikt. LES 1 is dus: altijd met zijn tweeën zijn. Na uitgelegd te hebben dat zij op verkeerde bedden liggen zeggen ze dat dat niets uitmaakt en dat wij van hun spullen moeten afblijven. Ons verweer dat dit gebruikelijk is wordt niet geaccepteerd en ze gaan met veel gemopper naar de Mostrador om daar hun beklag te doen. En dat doen ze ook niet zachtjes. Op het laatst vragen ze een klachtenformulier dat wordt ingevuld en achtergelaten.

Bij ons gaat om 8 uur de wasserij dicht, om half 10 komt dezelfde boze Spanjaard naar de Mostrador en wil naar de wasruimte om te wassen, nog meer stennis met die "Hollanda" Hospitaleros. We kunnen werkelijk niets meer goed doen E.e.a. drukt wel een stempel op onze pogingen om het iedereen naar de zin te maken. Deze willen en kunnen niet en gaan met een kater uit Roncesvalles weg. Wij vinden het heel jammer dat het zo moet, want eigenlijk zijn ze zelf schuld aan deze meningsverschillen die helaas niet opgelost konden worden door er rustig over te praten.

Na het uitluiden van de pelgrims en ons gezamenlijk ontbijt zijn wij met ons allen flink aan de slag gegaan. Don Valentin wacht op ons voor de rondleiding. Hij laat de Winterherberg zien. Daarna gaan wij door naar het prachtige museum.

Hij vertelt veel over de geschiedenis van de getoonde zaken en er is veel interesse van de kant van de Hospitaleros. Wij mogen ook door naar de bibliotheek. Ook hier een uitgebreide uitleg van Don Valentin.

Ook maken wij kennis met de oude prior Don Jesus. Hij is 92 jaar oud en nog heel kras, hij draagt zelfs nog de mis op. En ter afsluiting krijgen wij een borreltje aangeboden in de kamer van Don Valentin.

Na de gezamenlijke middagmaaltijd gaan wij weer aan het werk.

De 160 pelgrims komen moe maar voldaan aan.

In de wasserette moet men flink aanpoten, maar met een dosis lol is het te doen.

Als afsluiting om 10 uur de evaluatie onder het genot van een wijntje.

Dinsdag 17 april

Annemieke is vanmorgen vertrokken, wij verdelen ons werk en het loopt voortreffelijk met alle nieuwelingen in de groep, we gaan na het koffiedrinken naar de kaasboerderij en hebben daar een afspraak voor maandag gemaakt.

Het is een rustige dag. Wel is er een verrassing, een pasgetrouwd stel komt in de Albergue overnachten. Hun huwelijksreis is de Camino op de fiets. Maar na de eerste nacht hier in Roncesvalles moet het jonge stel de volgende morgen al vroeg een tegenslag verwerken, omdat één van hen een lekke band heeft. Maar met behulp van een bereidwillige Hospitalero kunnen ze die zelfde morgen hun Camino vervolgen.

De eerste bedwantsen van het seizoen.

Woensdag 18 april

Na de dagelijkse besommeringen in de morgen brengt Hans vier Hospitaleros (Annemarie, Joke, Paul en Fred) naar de top van de berg.

Helaas moet hij ons vanwege de sneeuw iets eerder dumpen. De ervaren chauffeur presteert het echter om 500 meter achteruit te rijden op een smalle besneeuwde bergweg.

Wij lopen naar de top en daarna door het bos terug naar Roncesvalles.

Wij zijn op tijd terug voor de middagmaaltijd.

De pelgrims komen binnen en het wordt erg druk. Onder hen een blinde pelgrim met geleidehond.

Het blijkt een Sloveen te zijn, die geen enkele andere taal spreekt.

Wim ontfermt zich over het koppel met verve. Later wordt Fred gevraagd de man naar het hotel te brengen voor zijn diner. Met verbazing zien we hoe de man en de hond een team zijn. Bij een verhoging stopt de hond en tast de man met zijn stok de verhoging af voordat hij verder gaat.

Bij de trap stopt de hond met zijn poten op de eerste trede, waardoor de man weet dat het een trap is. Wij vinden het allemaal geweldig wat zij presteren. Er komt een Zuid-Koreaans stel binnen. Zij is oververmoeid en ziek. Er wordt besloten om haar met de lift naar de 3^e etage te brengen onder begeleiding van Annemarie en Fred. Als zij het bed ziet laat zij zich er direct op vallen. Haar omdraaien met het hoofd naar het kussen lukt niet meer, dus dan maar het kussen onder haar hoofd gelegd.

Het is druk en het blijft druk. Zelfs na 22 uur komen er nog pelgrims binnen.

In de wasserette is het een drukte van jewelste en door het late binnenkomen van de pelgrims gaan wij wat soepeler om met de sluitingstijd.

Op het einde van de avond is iedereen moe en voldaan.

Een gesprek op de berg *De oude man stond gebogen over zijn stok, onder zijn Baskische baret door, te kijken naar een punt ver aan de horizon. Of was het eigenlijk wel de horizon? Nee, het was meer een punt op de berg dat zijn aandacht trok. Toen ik dichterbij kwam zag ik een bebaarde man met een ongelooflijk vriendelijk gezicht. Zijn baard was een mix van grijs en zwart, maar verzorgd,*

geen wilde onverzorgde bos, maar een nette verzorgde en bijgesneden kleine baard met keurige snor. Een Franse man die, zoals later bleek te wonen in de buurt van Saint Jean de Luz.

Hij hijgde zwaar maar rustig en was zichtbaar blij mij te zien. De weg was hem zwaar gevallen, zoals ik zag. Hij had het warm en was moe. Van mijn rugzak maakte ik een steun in zijn rug gaf hem water en we zetten ons naast elkaar in het gras en genoten van de prachtige omgeving waar we op uitkeken. Hij had een arend gespot en wees hem mij aan met een liefde alsof hij een klein fragile vogeltje in zijn hand hield. Kijk zei hij dat is nou de reden dat ik hier ben. Ik vroeg hem verbaasd waarom hij deze berg beklom om uiteindelijk een arend te bekijken die hij ook van beneden of in de dierentuin had kunnen zien. Nee, dat is het niet, zei hij. Ik kom hier iedere dag en loop iedere dag naar boven. Mijn voorrecht is om jou hier te mogen ontmoeten. Ik zei de man dat ik slechts een voorbijganger was op weg naar Santiago en nu op mijn eerste dag vanuit St. Jean-Pied-de-Port naar Roncesvalles liep dat hij nooit had kunnen weten dat hij mij zou ontmoeten. Hij keek mij niet begrijpend aan en zei dat hij wel degelijk wist dat hij mij zou ontmoeten.

Hij vroeg mij waarom ik naar Santiago liep. Ik vertelde hem dat mijn oudere broer was overleden en dat ik op pad was gegaan om hem weg te brengen naar Santiago en dat ik hoopte op deze weg de vrede te vinden, met mijzelf en mijn verlies. Dat ik ook hoopte dat pelgrims op mijn weg mij zouden helpen en dat ik het verlies zo een plaats kon geven. Hij keek mij aan en in zijn prachtige ogen zag ik begrip en liefde. Langzaam sprak hij: jongeman, daarom ben ik hier, ik verloor op jouw leeftijd het mooiste dat ik bezat: ze was mooi met prachtige gitzwarte haren, een figuur jong en gebruind ze was slank ze was mijn alles ze was mijn leven mijn hart longen armen en benen. Toen ik haar verloor voelde alles dood en mijn armen waren weg en mijn benen deden het niet meer mijn longen hadden geen lucht en mijn hart had geen bloed. Maar de zon was er en bracht mij naar deze berg waar ik iedere dag zit en haar altijd weer ontmoet met haar spreek waar zij mij de liefde geeft die ik zo hard nodig heb waar ze mij de arend laat zien en de sneeuw en het jonge groen. Iedere dag vertelt ze mij een verhaal uit haar leven en iedere dag weer geniet ik.

Zijn stem was zo warm vriendelijk en zacht, zijn ogen zo warm. Maar zijn verhaal zo raar dat ik het niet helemaal begreep. Ik vroeg hem dan ook, hoe is het mogelijk dat zij u zoveel vertelt, waar is ze dan, komt ze op in uw gedachten en waarom dan hier op deze berg en waarom niet thuis waar u woont. Hij vertelde me waar hij woonde en hoe prachtig dat het daar was aan de zee met het uitzicht en de zonsondergang waarvan hij genoot, maar dat zijn thuis hier op de berg was met haar. Maar ik zie haar nergens waar is ze dan vroeg ik verbaasd. Ze zit naast me en als ik een spiegel had zou ik haar zien, maar dat hoeft niet ik ken haar en weet het ik vroeg een verklaring waarom iedere dag op deze berg waarom in weer en wind op deze berg als ze in je is waarom niet aan zee.

*De oude man zei loop de weg en maak het af, kom dan hier terug en stel me dan deze vragen als je wilt. Dank voor het gesprek zei hij, draaide zich om, en zei: ik zal je nooit meer zien, en liep de berg af. Verbaasd pakte ik mijn rugzak. Voor ik ging keek ik nog eenmaal om. Mijn broer liep heel rustig zijn weg. **Henk***

Zaterdag 21 april

Joke en ik hebben de wekdienst, voor 6 uur bij de Mostrador, deuren geopend en om 6 uur lichten aan in de slaapzalen. Joke maakt tegen half zeven een rondje door slaapzalen om te kijken of iedereen wakker is of aanstalten maakt om uit bed te komen. Op de tweede verdieping ziet zij een man totaal verwaasd en onder het bloed op een bed zitten, contact gemaakt en het blijkt dat deze man uit het bovenste bed is gevallen.

Deze man naar het halletje voor onze huiskamer gebracht en verder bij de tijd gebracht met wat eten en drinken. De man heeft pijn in zijn ribbenkast en schouder. Onze dokter Henk erbij gehaald, die vertrouwt de zaak ook niet. Is met hem in zijn auto naar het Centro de Salud gegaan in Burguete, waar geconstateerd wordt dat één van zijn ribben gebroken is. Om half elf krijgen we van de prior een rondleiding door de kerk, kerktoren en crypte. Ter afsluiting met de prior een likeurtje gedronken op zijn kamer in het klooster.

In de middag is het een heksenketel bij de Mostrador, als verrassing staat opeens een groep van 16 Koreanen o.l.v. een Koreaanse priester voor onze neus. Hans brengt ze onder in de winterherberg. Dik na negen uur melden zich nog twee jonge vrouwen bij de Mostrador. Ze hebben twee gereserveerde bedden. Eén van deze dames is met haar vader door een jong stel op de berg opgepikt. De man is total loss en staat te wankelen op zijn benen. Het jonge stel is op zoek naar een plekje voor hun tent en hebben ze alle twee in hun bus gestopt en bij de Albergue afgezet. Vader en dochter opgepimpt met soep en brood. Het jonge stel heeft de tent opgezet op het grasveld bij de wasserij. Als het paartje tegen tien uur wakker is, hebben we hen een ontbijt gegeven als dank, want dit had ook droeviger kunnen aflopen. (De vader heeft de volgende morgen met pijn en moeite het eerste hostel in Burguete gehaald)

Oefening baart kunst !

Zondag 22 april

Deze dag is volgens de normen van de Hospitaleros normaal verlopen maar de pijn zit in de staart. Na half tien meldt zich een jongeman bij de ziekenboeg, hij ziet er grauw en ziek uit, dokter Henk opgeroepen, die er ook vlug achter is dat dit niet met een pilletje op te lossen is. 112 gebeld, dokter Henk de situatie uitgelegd aan de arts, even na 10 uur staan twee artsen voor de deur, de patiënt onderzocht niets kunnen vinden voor de zekerheid een spuitje gegeven en verteld dat ze om 12 uur terugkomen. De dokters onderzoeken hem na 12 uur weer. Men besluit hem met een medeloper in

de bibliotheek te ruste te leggen. 's Morgens is toestand verbeterd, zodat hij in staat is de vragen van dokter Henk in het Engels te beantwoorden. Dit was 's avonds niet mogelijk, want hij sprak alleen zijn moedertaal, een oosterse taal. Om acht uur gaat dokter Henk met de patiënt en zijn medeloper naar het Centro de Salud in Burguete. Daar wordt geadviseerd om met de bus door te reizen naar Pamplona en daar uit te zien, want het vermoeden bestaat dat hij een ontsteking heeft. En als het in Pamplona toch fout mocht gaan, is daar alle medische zorg aanwezig. Voor sommige Hospitaleros heeft deze gebeurtenis tot gevolg dat zij maar een korte nachtrust hebben en de anderen onrustig slapen. 's Morgens zijn zij bijgepraat.

Maandag 23 april

Wet je waar de Camino mij aan doet denken? Aan een vogeltrek! Ik zie pelgrims in grote groepen lopen, later op de dag komen ze al of niet vermoeid aan in de Albergue om op krachten te komen, zich te verfrissen en te foerageren. Deze Albergues zijn de verzamelplekken waar enkel pelgrims samenkomen. Na een goede nachtrust, bemerk je 's morgens vroeg en vaak in het donker de volgende dag de onrust van sommige pelgrims. Zij ontwaken en voelen de drang om op weg te gaan, je hoort het knisperen van de plastic zakjes als teken dat zij zich gereed maken voor de dagtocht. Dit geluid ontgaat de anderen niet, zij komen ook langzaam in beweging. Een ander wacht tot het licht aangaat. Sommigen horen niets, omdat ze oordoppen in hebben. Maar toch uiteindelijk tegen acht uur staat iedereen gereed met rugzak, stokken en stevige wandelschoenen, klaar voor de grote trek naar Santiago. De Hospitaleros wensen iedereen bij de deur een Buen Camino. Uitgeruste pelgrims met smiley gezichten vervolgen vol goede moed hun weg in een lange rij, allemaal met hun neuzen in dezelfde richting gekeerd. Net als bij de vogels die een drang naar die bijzondere plek hebben, zo gaan de pelgrims naar hun eindbestemming. Een prachtig gezicht de pelgrimtrek iedere morgen weer.

**Dank aan Jefe Hans en aan de teamgenoten voor deze twee leuke, leerzame weken.
Er is veel gelachen en goed samengewerkt.**

Rooster geplaatst door de Hospitaleros in groep 3.

Periode 4 : Vrijdag 27 april t/m vrijdag 11 mei 2018

Hospitaleros : Paul Beurs, Carl van Heeswijk, Nico Zentveld, Ernst van de Berg, Gert Konings, Herman Rabbers, Ellie Kruitbosch, Ursela Frerick-Baumann

Aantal pelgrims : 3.551 (2017 : 3.486)

v.l.n.r Ellie, Herman, Ernst, Carl ,Nico , Gert , Paul , (Ursela ontbreekt op de foto). Vooraan Paula.

Vrijdag 27 april

Na een fantastische overdracht gestart om 13:00 uur. Om 16:00 uur was de 3^e etage bijna vol en om 17:30 uur moesten we pelgrims gaan doorverwijzen. In de 2 uur dat wij de receptie vervingen hebben we ongeveer 130 pelgrims ingeschreven. We hebben het systeem met de bordjes en verlichting toegepast, echter, nadat er 50 waren uitgegeven, konden we de rolatie naar de wachtende pelgrims niet goed realiseren door de massale toestroom in korte tijd. Paul heeft de inschrijvingsbetaling gedaan en Nico had op de inschrijfformulieren de informatie voor diner etc. genoteerd en de stempel in het Credential gegeven. Hierdoor hebben we zeer snel kunnen werken. Ernst en Ursula zijn druk met de wasserij. Verder geen bijzonderheden

Zaterdag 28 april

In het werkoverleg na het ontbijt met elkaar geëvalueerd hoe we de toestroom van pelgrims het beste konden helpen en na discussie besloten we om toch maar weer te kiezen voor een rij zonder bordjes. Tot overmaat van ramp werkte de scanner niet en moesten de paspoortgegevens op het inschrijfformulier genoteerd worden. Dit zijn we met 2 man gaan doen, zodat het afrekenen snel kon gebeuren om 16:00 uur bij de overdracht waren er al 14 bedden in de Sótano uitgegeven.

Om 16:30 uur, na tellen van de wachtende pelgrims, zijn we begonnen met doorverwijzen. Om 19:00 uur was er geen bed meer beschikbaar tot Zubiri. Een groep uit de bus is met taxi's naar de Alberque in Huarte gebracht. In Huarte is een grote Alberque die bijna altijd plaats heeft. Ernst en Ursula zijn wederom druk met de wasserij. Verder geen bijzonderheden.

Zondag 29 april

Vanmorgen een dame op bed 204 met bedwantsen. De procedure hiervoor is door ons uitgevoerd. In het werkoverleg afgesproken dat we om 14:00 uur starten met 2 in de receptie en 2 man bij de deur en 2 man stand-by en steeds met elkaar overleggen wie er even tussenuit kan. De dag is op deze manier goed verlopen en er werd in goed overleg ook pauzes geregeld voor wie daar even aan toe was. We bewaren dagelijks een paar bedden voor pelgrims die dit echt nodig hebben. Zo konden we een pelgrim helpen die epilepsie had en toe was aan rust. Verder geen bijzonderheden.

Vandaag moesten we voor de derde achtereenvolgende dag mensen doorsturen, omdat we helemaal vol zaten. We adviseren de pelgrims een taxi te nemen en hopen maar dat ze in een van de volgende dorpen een slaappleats vinden. We weten van zaterdag en vrijdag dat ook de volgende dorpen helemaal vol zitten en de pelgrims pas net voor Pamplona een slaappleats vinden. Het is voor ons bijzonder frustrerend. Je moet vermoeide pelgrims doorsturen die pas 30 tot 40 kilometer verderop kunnen gaan douchen en rusten, terwijl hier het Campamento leeg staat en ieder een bed zou kunnen krijgen.

Maandag 30 april

Om ongeveer 06:30 uur ging het alarm af in zone 2, dit bleek de stookruimte te zijn. Met de alarmdienst die direct belt naar het Colegiata contact gehad en de afmelding gerealiseerd. Zij vroegen om een afmeldcode van de Alberque, deze heb ik nergens kunnen vinden ook niet bij het noodplan. Gelukkig werd de afmelding geaccepteerd. Het alarmsysteem heeft een zone indeling met tekening. Deze tekening vraagt om aanpassing, zodat direct helder is waar gekeken moet worden. Met in de tekening de Nederlandse vertaling van de diverse zones. Opmerking van Hans Perik dat de code ROLDAN is en terug te vinden in het Handboek 2018. Ik had het handboek 2017 uitgeprint bij de hand en kon het daar niet terug vinden. (foutje van de Jeffe) Het lijkt mij ook handig om deze afmeldcode direct bij de installatie te hebben. De gehele afhandeling volgens de procedure is door de op dat moment aanwezige hospitaleros perfect uitgevoerd. Er waren 2 Hospitaleros nog in bed op de 1^e en op de 2^e etage, die hadden het alarm niet gehoord in de slaapruijnte en vroegen zich af hoe dat kon. De dag is verder goed verlopen en evenals voorgaande dagen hebben we vanaf 16:30 uur ongeveer 60 pelgrims moeten doorverwijzen. Geen bijzonderheden.

Dinsdag 1 mei

Wederom volle herberg en vanaf 17:00 uur begonnen we met doorverwijzen en om 21:00 uur de laatste 3 pelgrims geholpen aan een appartement in Hotel Roncesvalles voor € 135,- waar ze heel blij mee waren. Over het algemeen verloopt het doorverwijzen naar Sabina/Posada, waar de taxibusjes klaar staan om pelgrims weg te brengen naar een slaappleats, goed. Gisteren ook een taxi zien vertrekken met 5 pelgrims die blij waren op die manier geholpen te zijn. Het doorverwijzen is geen leuke baan, maar als je dan een keer ziet dat ze vertrekken met een taxi en blij zijn maakt dat veel goed. We hebben de afgelopen dagen een paar keer bedden etc. behandeld voor bedwantsen en vermoedelijk is het probleem nu opgelost. Hopelijk komen er nu geen illegale bedwantsen meer

mee uit Frankrijk. Het was wel weer een extreme drukte tussen 15:00 uur en 17:30 uur om alles in goede banen te leiden. De piek lag over het algemeen rond 16:30 uur, wanneer je een aantal keren moet tellen en ook de reserveringen moet separeren om te weten wanneer je pelgrims gaat doorverwijzen. Overigens verwijzen we fietsers al vanaf ongeveer 16:00 uur door naar Burguete. Ook de dames die Marisol vervangen hebben hulp en aandacht nodig, waarbij we voor hen alvast op de inschrijfbriefjes de prijzen zetten voor bed/diner en/of ontbijt incl. de stempel in het Credential. Hierdoor verloopt de inschrijving sneller. Dit kost wel een extra Hospitalero in de receptie.

Woensdag 2 mei

Om 17:30 uur alle bedden uitgegeven en de meeste pelgrims konden we gecombineerd in een kamer of appartement een plek geven in Hotel Roncesvalles. Anderen doorverwezen naar Burguete. Later op de avond de laatste 4 bedden uitgegeven aan pelgrims die we niet konden doorverwijzen wegens leeftijd/vermoeidheid. De wasmachines die dinsdagavond niet meer goed functioneerden zijn met hulp van Pablo weer aan de praat gekregen. De was-Hospitaleros waren bij de overdracht niet voldoende geïnformeerd dat ze ook achter het filter munten weg moesten halen. Verder geen bijzonderheden.

Donderdag 3 mei

Vandaag 250 bedden bezet en hoera het was dus niet nodig om pelgrims door te verwijzen. Wel de hele dag regen dus veel was en natte pelgrims die we extra aandacht hebben gegeven bij binnenkomst.

Vrijdag 4 mei

Helaas weer ongeveer 30 pelgrims moeten doorverwijzen. En geen tijd om 's middags elkaar af te wisselen aangezien we van 14:00 uur tot 16:00 uur de receptie vervangen. We zijn om 14:00 uur begonnen met de kleurcodes echter na enige tijd weer gestopt omdat de pelgrims toch in de rij bleven en omdat de grote hoeveelheid pelgrims in korte tijd achter elkaar binnenkwamen was het niet bij te benen. Tussen 15:30 uur en 16:00 uur de rij geteld en er stonden ongeveer 90 pelgrims te wachten om ingeschreven te worden. Buiten was het veel te koud dus de enige optie was een lange rij waarbij vermoeide pelgrims op de bankjes gingen zitten. Op een gegeven moment is 1 Duitse pelgrim die dreigde onwel te worden op de stoel bij de receptie gezet met wat te drinken en nadat hij was opgeknapt direct een bed op de 3^e etage gegeven. Later kwam hij ons bedanken en was weer helemaal opgeknapt.

Zaterdag 5 mei

Voor de 1^e keer mooi weer met een geleidelijke toestroom van pelgrims en ook 20 minder dan de voorgaande dagen, waardoor er geen wachtende pelgrims waren. De wasmachines deden op

een gegeven moment niet wat zij moesten doen. Bij het spoelen kwam er geen water. Alle filters waren schoon en ook geen munten bij het pompje (een groot raadsel). Wat bleek de andere ochtend dat de hoofdkraan was dichtgedraaid. Deze kranen zitten onder de eerste wasbak waarvan de kraan lekt. Kennelijk heeft een pelgrim met goede bedoelingen deze kraan dichtgedraaid. Kraan opengezet en alles werkt weer. Verder geen bijzonderheden.

Zondag 6 mei

Schitterend weer waardoor de pelgrims mooi gespreid binnen kwamen. Door efficiënt werken bij de receptie zelfs de rij wachtenden beperkt tot max. 15 pelgrims. Verder geen bijzonderheden.

Maandag 7 mei

Opnieuw een mooie dag. Geen lange rijen pelgrims. Tot 21:30 uur nog pelgrims ontvangen waarvan 1 stel die 112 hadden gebeld (Lauren en Kristopher) Paula moest speciaal terugkomen om de gegevens door te geven aan de Bomberos aangezien zij zich niet afgemeld hadden. Geen bijzonderheden.

Dinsdag 8 mei

De dag begon met mooi weer, echter om ongeveer 14:30 uur kwam de mist/bewolking van de berg afzakken in combinatie met vele pelgrims waardoor in een mum van tijd de gehele gang tot voorbij de glazen deur volstond met ongeveer 70 pelgrims. Later op de avond gelukkig nog een paar zeer vermoeide pelgrims aan een bed geholpen. Dus een paar bedden op de derde verdieping niet verhuren is best zinvol. Tegen 22:00 uur kwamen er nog 2 verkleumde dames aanlopen waar we normaliter geen plek meer voor hadden. Deze hebben we de bedden van een reservering gegeven die niet was gekomen. Verder geen bijzonderheden.

Woensdag 9 mei

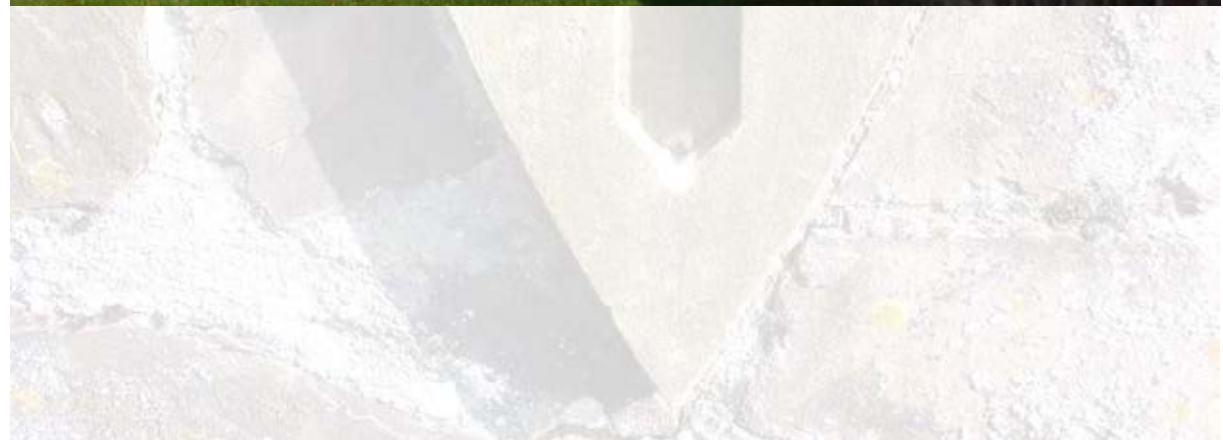
Wederom een koude dag in de Pyreneeën en om 14:00 uur snel de eerste pelgrims die al waren ingecheckt naar hun bed verwezen en een kort rijtje wachtende pelgrims geholpen. Om ongeveer 15.00 uur kwam er een toestroom van pelgrims, waardoor in zeer korte tijd een lange rij ontstond waaronder 2 groepen van 7 en 20 pelgrims die gereserveerd hadden. Die hebben we apart geholpen door ze in de eetzaal in te schrijven en de paspoorten in te nemen en snel tussendoor te scannen. Hierdoor werd de rij wachtenden beperkt. Om ongeveer 21:00 uur een telefoontje van Paula dat er nog een verdwaalde Koreaan via 112 etc. bij ons zou komen. We waren compleet en hebben dit om 21:50 uur op creatieve wijze opgelost. Ook ongeveer 20 pelgrims doorverwezen en geholpen aan een bed in hotel Roncesvalles en met de taxi door naar Burguete. Verder geen bijzonderheden.

Donderdag 10 mei

Vandaag om 14:00 uur begon het rustig en binnen een half uur stond de gang vol en hadden we om 15:30 uur de herberg vol exclusief de winterherberg die geleidelijk in gebruik genomen is. Uiteindelijk genoeg plaatsen over voor de late pelgrims. Om ongeveer 17:00 uur een pelgrim met een ernstige enkelblessure die uiteindelijk om 21:30 uur is afgevoerd met de Ambulancia naar Pamplona. Ook werd er door de Bomberos een pelgrim om ongeveer 20:00 uur bij ons gebracht die zij van de

berg hadden gehaald na een noodoproep. Deze pelgrim was zwaar oververmoeid. Hierdoor werd onze laatste dag die aanvankelijk rustig begon toch nog redelijk heftig. Het was ook een koude mistige dag.

Vrijdag 11 mei De overdracht en allemaal vermoeid op weg naar huis of op de fiets naar Santiago.

Periode 5 : Vrijdag 11 mei t/m vrijdag 25 mei 2018

Hospitaleros : Gerard van de Werf, Lena Hauwert, Cees Hauwert, Nel Barendsen, Peter Stoks, Margreet Stoks, Janka Kortland, Inge Egmond, Helmut Brouwer.

Aantal pelgrims : 3.259 (2017 : 3.422)

**Van achteren naar voren : Helmut, Gerard, Nel, Paula, Peter, Margreet, Inge , Cees,
Op bed : Janka en lina**

Vrijdag 11 mei *De rozenkransman*

Paul, de Jefe van de vorige groep, had de overdracht grondig voorbereid. Na de nodige informatie en de gezamenlijke lunch hebben we afscheid genomen van groep 4 en zijn we meteen aan de slag gegaan. Er stond al een dikke, vette rij vermoeide pelgrims, die graag gebruik wenste te maken van dit onderkomen. Een strakblauwe lucht hielp mee om de wachtenden ietwat meer geduld te geven. De wachttijd was inmiddels opgelopen tot een klein uurtje en ook de kleurenlampjes hielpen niet om de stroom nog sneller van dienst te kunnen zijn. Paula in de kist is een geweldige regelaar en met haar snelheid liep de wachttijd enigszins terug. Volle bak en we moesten een paar pelgrims teleurstellen en doorverwijzen naar een ander onderkomen. De wasmachines draaiden op het maximale en in korte tijd waren er maar liefst 30 wasjes gedraaid.

Er kwam een pelgrim aan die gereserveerd had en blij was om na een lange en vermoeiende overtocht een warm onthaal te ervaren. Een bijzondere man met ogen vol verdriet vanwege het overlijden van zijn vrouw een paar maanden terug. Zijn vrouw had jarenlang – als hobby –

rozenkransen gemaakt. Hij had een groot aantal daarvan bij zich en wilde dat verdelen onder de pelgrims die “rozenkranswaardig” zijn. De volgende ochtend zouden wij dat voor hem regelen. Inge stond al om zes uur de volgende ochtend op de uitkijk, maar de rozenkransman heeft zich jammer genoeg niet meer gemeld.

Zaterdag 12 mei *Striptease in de wasserij*

Elke dag is het weer een verrassing wat je allemaal aantreft tijdens het schuieren van de bedden. Ook vandaag weer leuke vondsten: medicijnen, halve fles wijn, oortjes, jassen, petten, broeken, schoenen en nog veel meer. En jawel zelfs paspoorten. Het is frappant dat diegenen die alles nalaten ervoor nauwelijks terugkomen. Behalve die paspoorten dan. Zo ook een Nederlandse mevrouw die zich vroeg kwam inschrijven en erachter kwam dat ze haar paspoort en andere belangrijke papieren had laten liggen in Honto. Hoe had ze het daar nu kunnen laten liggen en hoe komt ze daar zo snel mogelijk weer terug om haar spullen op te halen? Dat zei ze hardop, daarbij zichzelf voor het hoofd slaan. Maar we hebben wat voor haar kunnen regelen. Na een aantal telefoontjes kreeg ze een transport naar Saint Jean-Pied-de-Port en vandaaruit kreeg ze een lift naar Honto. Terug met een kennis van een kennis van een kennis van iemand uit Roncesvalles en binnen twee uurtjes stond ze

vol dankbaarheid en met een brede lach bij ons voor de Mostrador.

Dit zijn leuke dingen die gebeuren, maar vandaag was er ook iets minder leuks. We hebben de stroom pelgrims steeds beter onder controle. Ook is alles volgeboekt, de wachttijd loopt gelukkig terug en we zitten nu op uiterlijk 20 minuten. In de rij stonden ook twee leren. Boven de 70 jaar. Zij waren uit Saint Jean-Pied-de-Port vertrokken met z'n drieën. Eentje liep trager en de achterstand werd daardoor gestaag groter.

Bijna op het eind zagen de twee die vooropliepen dat Kevin, zo heet hij namelijk, niet meer te zien was. Ze besloten toch door te gaan, omdat de herberg nog maar één kilometertje ver was. En met het natte en koude weer was een warm onthaal in Roncesvalles aantrekkelijker dan op Kevin te wachten. Op hetzelfde moment dat zij zich wilden laten inschrijven kwamen in paniek drie fietsers binnen met het verhaal dat zij een oude man hadden aangetroffen die totaal verkleumd en bijna dood op een oude boom zat en hen onsamenhangend vertelde dat hij niet meer verder kon. Zij hadden de rugzak van die oude man alvast meegenomen. Deze rugzak werd meteen herkend door de twee leren en zij riepen luidkeels; “dat is de rugzak van Kevin en waar is hij?” Het noodprotocol kwam op tafel en onze snelle Paula belde 112 die meteen in actie kwam. Nog geen uurtje daarna stond in de deur een scheeflopende oude man die doodleuk zei: here I am!!! Dat was de oude Kevin die opgelucht onthaald werd door zijn twee vrienden. Die hebben wij trouwens streng toegesproken dat zij hem niet meer alleen moeten laten. Daarna kwamen twee vrouwelijke Hospitaleros giechelend en met rode kleurtjes vanuit de wasserij naar de receptie. Er blijkt een ietwat oudere pelgrim met een dikke buik in de wasserij een striptease voor hen hebben gehouden. Totaal naakt. Het resultaat..... hij hoefde niets voor zijn wasje te betalen.

Zondag 13 mei *Wasmachines weigeren dienst*

Slaperige pelgrims werden tijdens de laatste ronde om 7.30 uur nog eens wakker geschud. Er waren er 6 die nog steeds in bed lagen en niet vooruit of eruit te branden waren. Uiteindelijk met

veel gemopper en gedoe wel. Zonder douche en met een volgepropte puinhoop-rugzak vertrokken zij met veel gemor uit het pand. Ons team wordt steeds meer een geoliede machine. Tijdens het ontbijt worden – zoals gewoonlijk - de taken verdeeld. Schuieren, zwabberen, schoonmaken, verschoneren, de was, het in toom houden van de pelgrims, de reserveringen, de fietsen en de bagage, iedereen weet wat hij moet doen. Daarna aan de koffie en dan nog wat klusjes tot aan de lunch. Toen we daarvan terugkwamen stond er weer een hele sliert natte en koude pelgrims. Snel weer aan de slag en zorgen dat ze weer warm worden. Ondertussen is de wasserette druk bezig de vele wasjes te draaien. Frequent zijn de machines verstopt of weigeren ze dienst. Waterplassen tot gevolg. De wachttijd loopt op tot meer dan 1,5 uur en we doen er alles aan om de mensen goed op te vangen, gerust te stellen dat ze nog een bed hebben en als het nodig is hen te voorzien van een warme kop thee. Achter de schermen wordt er toch gekeken naar een andere werkwijze om de wachttijd te kunnen verkorten. Het werken met de kleurtjes is soms verwarrend en werkt af en toe irritatie in de hand. Er wordt regelmatig voorgekropen en dat wekt boosheid en agressie in de hand bij de rustig wachtende pelgrims. Ook de veelheid wasjes loopt sterk op. De was groep is vandaag zelfs tot 23.00 uur bezig geweest om alles weg te kunnen werken. Met een tevreden gevoel, een glaasje wijn en natuurlijk een klein Patxarantje sluiten we deze dag af.

Maandag 14 mei

ID verdwenen in een onderbroek

Een nieuwe dag een nieuw geluid. En wat voor geluid. Regen. Keihard komen de druppels uit de lucht ploffen. De meeste pelgrims willen nog niet meteen weg en de verkoop van de poncho's kent een recordomzet. Uiteindelijk na 8.30 uur zijn de meesten op pad. Opvallend is wel dat vandaag weinig spullen zijn achtergelaten. Dit blijft altijd spannend en één Hospitalero loopt als een soort Sil de Strandjutter alle bedden en prullenbakken af te struinen. Vandaag slechts een afgeleebderde tandenborstel, een pyjama, een handtas en drie stinkende sokken. We zijn snel klaar en tijdens de koffie wordt gesproken over het invoeren van een ander systeem om de wachttijd voor de pelgrims te verminderen en de service te optimaliseren. Het plan moet nog beter worden uitgewerkt en vanavond gaan we d'r met z'n allen even goed over nadenken. Nu nog met de kleurtjes. Mooi om te zien hoe een vader en zijn zoon de Camino lopen en hier in de rij rustig wachten op een slaapplek. Je hebt even de tijd om met de wachtende pelgrims te praten en er komen soms schrijnende verhalen naar voren. Zo ook met dit Franse stel. De moeder net overleden en de vader had op haar sterfbed beloofd om samen met zijn zoon haar as uit te strooien in Finistère. Het jongetje hoorde stil en met betraande ogen dit verhaal aan. In het Frans volgt er tussen hen een emotioneel gesprek waarbij de Hospitalero het ook niet meer droog hield.

Gelukkig zijn ook humoristische gebeurtenissen. Een ID-papier dat verdwenen is in een onderbroek, een tasje vol met waardevolle papieren en veel geld dat aan de rechtmatige eigenaar kon worden teruggegeven, schoenen die worden teruggevonden, de tijdens het transport verdwenen rugzak die op een verkeerde plek was opgeborgen en opeens tevoorschijn kwam, enfin allemaal blije pelgrims, omdat ze hun bezittingen weer terug hebben. Trouwens, vanwege de natte dag was het was groepje weer tot na tienetien bezig de grote berg was af te krijgen.

Dinsdag 15 mei

Nummertjes in plaats van kleurtjes

We gaan het vandaag proberen. Niet meer met kleurtjes, maar met nummertjes. Daarbij komt er een scheiding tussen hen die hebben gereserveerd en de pelgrims die op de bonnefooi binnen komen huppelen. Nou ja huppelen? Scherp zullen wij erop toezien of dit een verbetering is of niet. Na onze dagelijkse klussen, de koffie en natuurlijk de heerlijke lunch in La Posada gaan we hiermee aan de slag. Er zijn vandaag minder reserveringen en ook de toestroom is iets minder dan de dagen hiervoor. Een mooi moment om zo iets uit te proberen. Na een paar uur met dit nieuwe systeem te hebben gewerkt komen we tot de conclusie dat we nog wat moet bijschaven. Zowel bij de linkerdeur en bij de rechterdeur komt nu de eerste opvang en de binnenkomende pelgrims worden gewezen op de routing en de wachttijden. Grote groepen gaan naar de keuken en van daaruit worden ze bediend.

Yep, yep het werkt. We hebben de wachttijd daarmee terug kunnen krijgen van maximaal 2.20 uur tot slechts 25 minuten. Wel met die aantekening dat de pelgrims deze dag druppelsgewijs binnen kwamen en dat deze groep ook daardoor goed te bedienen was. Morgen gaan we hiermee verder.

Woensdag 16 mei

Over de grens van het toelaatbare

Mistig is het. Je kunt nauwelijks de kerktoren zien. Maar ondanks de mist en de koude ferme wind kwamen de eerste pelgrims alweer om 12.00 uur binnenlopen. Er stonden al meer dan 43 personen te wachten om naar boven te kunnen gaan. Het mag niet, maar we hebben een kleine deal gesloten om al om 13.30 uur de pelgrims naar hun etage te kunnen verwijzen. Dat geeft ook lucht in de gang en kunnen we het geheel beter overzien. Onze Jefe heeft alles goed in de hand en eenieder weet precies wat hij of zij moet doen. Op zich is ook zo'n groepsproces een bijzonder fenomeen. Natuurlijk zijn er irritaties of is iets verkeerd begrepen, gehoord of geïnterpreteerd. Maar het mooie van deze groep is dat het steeds meer een hecht team wordt, waarin eenieder op elkaar kan bouwen. Vandaag weer een volle bak en het "nummersysteem" werkt goed. Aan de wachtende groep wordt door ons verteld hoe lang het nog duurt en ook wie zeker is van een bed en wie niet. De taxi's staan klaar om de niet-bedders meteen te kunnen vervoeren naar andere onderkomens. Er zijn drie personen uit de groep gehaald die het even moeilijk hadden. Maar een warme kop thee, vriendelijke woorden en een aai over de bol doen wonderen. Ook vandaag weer veel Koreanen met de mooiste en duurste spullen die door een transportmaatschappij worden verstuurd. We sjouwen heen en weer met zware koffers en rugzakken. Vanuit ons een stukje extra service, maar het grappige is dat zij deze service normaal vinden en er eigenlijk ook vanuit gaan dat dit zo hoort. Het liefst helemaal tot aan hun bed. Maar aangezien wij geen gekke Henkie zijn is bij ons de drempel de grens.

Over grenzen gesproken nog even het volgende; van de Werkgroep Hospitaleros Roncesvalles (WHR) van ons Genootschap ontvingen wij een mooi bericht. Ook al zijn we moe en afgepeigerd, we moeten wel lief blijven voor de pelgrims. Een bijna onbegrijpelijk begrijpelijk bericht. Ietwat paternalistisch en als je dagelijks met deze binnenstromende pelgrims werkt eigenlijk een overbodige note. De Hospitaleros weten volgens ons als geen ander hoe jij je moet gedragen en wat je wel of niet kunt doen of zeggen tegen de pelgrims. Niet voor niets heb jij je voor deze job aangemeld, hebt je de lange tocht met de auto, met de bus of trein of zelfs met het vliegtuig afgelegd. Je hebt vakantiedagen opgeofferd, privé-dingen opzijgezet, en geld uitgegeven om hier te komen. En dat allemaal ook nog met het vooruitzicht dat je echt behoorlijk aan de bak moet.

Dan moet je wel hartstikke knots zijn of supergemotiveerd om een belangrijke rol te spelen voor de pelgrims. Welnu dat laatste is binnen ons team geen discussie. We staan er dan ook met z'n allen voor om die belangrijke rol goed te kunnen invullen. Maar er zijn grenzen. Sommigen – en gelukkig zijn zij verre in de minderheid – zijn daadwerkelijk in staat om het bloed onder je nagels vandaan te halen. Even een voorbeeldje: een lange rij met braaf wachtende pelgrims. Nummer 34 is aan de buurt en het laatste nummertje wordt gegeven aan een stel Italianen. Nummer 79. Hij wilde snel geholpen worden, want zijn vrouw stond te smachten om een douche. Aangezien er een paar Hospitaleros goed met de Italiaanse taal om kunnen gaan, is beleefd, tactvol en met vol begrip uitgelegd wat de bedoeling is en dat zij – net zoals al die andere pelgrims – geduldig moeten wachten. Dit was voor de man niet genoeg. Hij wilde meteen een bed en voor haar een douche. De harde Italiaanse geluiden werden scherper, luidruchtiger en onverkwikkelijker. Het gescheld was niet van de lucht en tot echt het ontoelaatbare toe. Ingrijpen in deze escalatie was meer dan gewenst. We hebben het stel vriendelijk verzocht de tent te verlaten en te zoeken naar een hotel met een warme douche. Deze twee hebben we met veel luid gedoe kunnen horen tot aan het hotel, waar zij voor 90 euro konden krijgen wat zij van ons hadden verwacht. Meteen aan de beurt, een bed en een warme douche. Is dit onvriendelijk, onterecht, hadden we meer tact en geduld moeten hebben? Wij waren ervan overtuigd van niet. Dit was echt onze grens. En trouwens niet alleen van ons, maar ook van al die wachtenden die dit spektakel hebben aanschouwd en onze daad met applaus hebben ondersteund.

Donderdag 17 mei

Volle bak

De laatste Hospitalero komt vandaag ons team versterken. En dat is hard nodig vanwege de vele klussen en het feit dat het weer een volle bak zal gaan worden. 90 reserveringen, veel bagagevervoer en een bericht dat er een bus kwam met 59 personen. Het weer was voortreffelijk. Een verlegen zonnetje, maar gelukkig droog en warmer. En, we hebben een goed draaiend systeem, dus wat kan ons gebeuren? Veel.

Het is echt een bijzondere dag, waarin veel kapot gaat en zoekraakt. De machines in de keuken zijn plotseling defect, de automaten op de begane grond doen het maar voor de helft en de wasmachines weigeren dienst vandaag. En er is kennelijk een fiets gejat, twee rugzakken zijn zoek en een paspoort is plotseling verdwenen. Een gek sfeertje allemaal, met af en toe ergernis, wanhoop en verdriet. Maar met vernuft, eensgezindheid en geduld komen we vandaag een heel eind. Het verdwenen paspoort zat in de tas van een medereiziger van de verwarde pelgrim, de rugzakken waren ergens anders afgeleverd, maar die fiets bleef zoek. Pablo moest van hot naar her rennen om alle kapotte machines weer operationeel te krijgen. Dat lukte voor het grootste gedeelte. Doordat de wasmachines een tijdje “out of order” waren liep het wasprogramma uren achter en de was groep heeft dan ook vandaag weer moeten doorwerken tot dik na tien. Maar er waren ook leuke voorvallen vandaag. Een pelgrim had drie bedkaartjes en wilde er eentje teruggeven. Aangezien wij een volle bak hadden was een andere pelgrim gaarne bereid dat kaartje over te nemen. Hij was hier erg blij mee, juist ook omdat we vol waren en hij geen puf meer had verder te moeten lopen. Hij was de gelukkige pelgrim in tegenstelling tot een kleine 60 die we hebben moeten doorverwijzen naar iets anders.

Vrijdag 18 mei ***Een droeftoeter***

Vandaag weer een lekkere dag. De fiets is terecht, de machines doen het weer en eenieder is in een opperbeste stemming. We kunnen er tegenaan. Na de lunch staat er een lange sliert wachtende pelgrims. Snel de nummertjes tevoorschijn gehaald en aan de slag. 36 personen konden

al meteen worden doorgestuurd naar hun bednummer. Vandaag 73 reserveringen en een buslading met 56 personen. Maar ook vandaag liep alles soepel. Om half vijf was het mogelijk al te vertellen dat er geen bedden meer waren en stonden de taxi's klaar om in totaal meer dan 70 pelgrims naar iets anders te brengen. Een stel van boven de tachtig komt om 19.30 uur op hun gemak naar binnen. Gelukkig hadden ze gereserveerd. Het blijkt een echt adellijk stel uit de wat hogere Engelse kringen. Met een prachtige stem en evenzo mooie Engelse woorden vertelde hij waarom hij en zijn vrouw dit nu doen. Ze zijn altijd druk geweest. Maar alles is nu geregeld en ze hebben het gevoel dat zij de normen en waarden van de adellijke stand hebben nageleefd, overgebracht aan hun kinderen en kleinkinderen en daardoor nu pas zorgeloos kunnen genieten van hun vrije tijd. Een prachtstel nog innig met elkaar verbonden. Hij legde uit dat het nu tijd is voor de innerlijke kleine wereld en het afscheid nemen van the outside met alles erop en eraan. Ze genieten van elke stap, van elk bloemetje die hen begroet, van de frisse berglucht en het primitieve bestaan zonder glamour. Klaarblijkelijk onvermoeibaar absorberen zij deze nieuwe wereld.

Er komt een droefstoeter voorbij. Een Koreaanse, die haar koffer niet open krijgt, omdat ze de sleutel niet meer heeft. Een hittepetit vol pit. De hele gemeenschap moest weten in wat voor een benarde positie zij zich bevond. Geen schone kleren, geen pufje, luchtje en geen elektrische apparaten, waardoor zij onbereikbaar was voor velen. Zeker is dat als er een Olympische prijs is voor drama zij absoluut goud zou winnen. Maar goed, met een schroevendraaier en een handige Hospitalero was de klus snel gefikst. Daarna krijgt deze goede en hardwerkende man nog op zijn kop ook, omdat de koffer enigszins beschadigd was. Even later liep deze hittepetit met haar haar vol met krulspelden en een föhn over de tweede etage. Nog steeds onder de indruk van die beschadiging. Trouwens vandaag weer 56 pelgrims moeten doorsturen naar elders.

Zaterdag 19 mei

Busgrims

Na onze dagelijkse klussen en het verdelen van de taken, staan we in gereedheid om de grote stroom die vandaag verwacht wordt, te ontvangen. 102 reserveringen, de overloop helemaal afgehuurd en gezien het weer zal het wel weer helemaal vol worden. We zijn met elkaar lekker aan het werken, totdat plotsklaps een grote bus voor komt rijden met een hele lading koffers uit Korea. Zo'n kleine twintigtal valt te verwachten. En ja hoor, daar komt het gezelschap binnen. Een flinke tippel hebben zij afgelegd. Voorbij Honto zijn ze afgezet en hebben met dit mooie weer met slechts een licht klein rugzakje deze afstand afgelegd. Wat ons opvalt, is dat er ook veel jonge personen bij zijn. Zij vertelden ons dat de rust, de gezonde lucht en een andere omgeving hen heeft doen besluiten deze onderneming te starten. Ver weg van Korea, ver weg van de stress en het heilig moeten. Er ontstaat een dialoog of beter gezegd een discussie onder de Hospitaleros. Wanneer ben je nou eigenlijk een pelgrim en vallen deze busgrims hier ook onder? Morgen gaan ze naar Sarria en van daaruit lopen ze naar Santiago. Een makkie en in de ogen van de echte pelgrim een zootje valsspelerij.

Eigenlijk is de Camino van en voor iedereen en of je nu gebukt gaat onder je eigen last of wanneer je deze geheel of gedeeltelijk beloopt moet niets uitmaken. De echte pelgrim zit in je hart. Wel is het lastig nee te moeten verkopen aan hen die echt met vol ornaat de berg over zijn gekomen, maar hier geen plek vinden.

In de overloop bevindt zich een Amerikaanse groep jonge studenten die de gehele afstand naar Santiago gaan lopen. Een onderdeel van hun studie en elke dag moet een ander de groep leiden.

Hiermee bouwen ze aan leadership en zelfvertrouwen. Vandaag weer 63 personen moeten doorsturen.

Zondag 20 mei

Het bagagedepot is vandaag meer dan 100 maal open en dicht gegaan. Vanochtend voor het neerzetten van 46 rugzakken en het ophalen van 37 rugzakken en nog een paar keer voor de vergeten spullen en voor 4 fietsen. Er was een koffer bij van meer dan 30 kilo en ook nog wat vuilniszakken met daarin de spullen die getransporteerd moesten worden. De regel is dat we elke keer de deuren weer dicht doen om eventuele bandieten buiten te sluiten. We houden ons hier strikt aan. Een van de Hospitaleros die dit het meeste doet heeft zowaar een blaar op zijn duim vanwege het veelvuldig openen en sluiten van het soms onwillig slot van de buitendeur.

Wat ons opvalt is dat sinds de overdracht er een fiets staat, waarvan niemand weet aan wie deze toebehoort. Beetje modderig, maar met bagage en een helm.

De eenzame fiets wacht geduldig op zijn eigenaar. En wij ook.

De was groep meldt dat er steeds meer machines water lekken en defect zijn. Toch gaan zij onvermoeibaar door en zorgen ervoor dat ondanks dit euvel de was voor 20.00 uur de deur uit is.

Vandaag voor het eerst sinds tijden is er één paar schoenen gejat.

We hebben op deze mooie zondag geen enkele vermoeide pelgrim door hoeven te sturen en ook was er nauwelijks sprake van een wachttijd bij de Mostrador. Waren wel veel toerist-pelgrims die alleen maar voor een Credential en stempel kwamen.

Maandag 21 mei

Liever blaren op haar voeten dan blaren op haar ziel

Don Valentin heeft ons vandaag de kerk, de crypte en ook het klooster laten bewonderen. Het is sowieso al een voorrecht om hier te mogen klussen, maar om dit ook nog mee te mogen maken is superbe. Samen met hem hebben we ook de bron van “de Engel” schoongemaakt.

Daarna weer snel aan de slag. De wasmachines zijn inmiddels door een expert gerepareerd en de defecten zijn er nu gelukkig allemaal uit.

Als er drukte wordt verwacht gaat één van ons al om 13.00 uur bij de inschrijfbalie staan om Paula of Adriana te helpen. En ook vandaag was dat hard nodig. Er stond al een dikke rij. Nadat zij zijn ingeschreven en voorzien van een bednummer en desgewenst van een kaartje voor het pelgrimsmenu en ontbijt gaan ze al om 13.30 uur naar boven. Hierdoor wordt de entree minder druk en is het ook overzichtelijker. Ook voor de wachtende pelgrims is het prettig te zien dat de doorstroming vlot verloopt. Gezien de druppelsgewijze binnenkomst van de pelgrims is het vandaag niet nodig om degenen die gereserveerd hebben eerst naar de keuken te sturen (daar kunnen ze de formulieren invullen en wordt hen verteld wat de verdere bedoeling is) maar krijgen zij gewoon een nummertje uitgereikt en staan keurig en geduldig met de niet-gereserveerden

te wachten.

Een groep jonge, bejaarde Amerikaanse dames hadden met z'n vieren gereserveerd en kregen ook de bedden die zij wilden. Bij elkaar dus. Na nog geen vijf minuten kwam de kleinste van het stel totaal over de rode en met veel gesputter zich panisch beklagen bij een van de Hospitaleros. Zij was onder het bed gedoken en had kunnen constateren dat er poep van bedwantsen lag. Onze collega dook met haar onder het bed en zag wat zwarte stipjes. Niets om je druk over te maken, maar leg dat maar uit aan deze in paniek geraakte dame. Zorgvuldig werd alles gecontroleerd, het bed werd omgewisseld en voorzien van een nieuw laken. Niets aan de hand. Het rode gezicht van de dame nam langzamerhand weer een normale kleur aan.

Een Nederlandse vrouwelijke pelgrim vertelde dat ze totaal met zichzelf in de knoop zat en dat ze daarom deze tocht ondernam. Het was kiezen. Een intensief programma bij de psych of aan de wandel. Zij had liever blaren op haar voeten dan blaren op haar ziel. Vandaar dat ze hier was. Geen enkele pelgrim hoeven door te verwijzen vandaag. Alles liep op rolletjes. Zelfs de was.

Dinsdag 22 mei *De talenten van ons team*

Een van onze Hospitaleros is tussendoor de bibliotheek op orde aan het brengen. Overtollig spul d'r uit en alles weer op volgorde zoals dat in een bibliotheek hoort. Vanuit zijn beroep (hij heeft meerdere boekwinkels in Nederland gehad) heeft hij daar veel verstand van. Alle talenten van ons team worden trouwens sowieso aangewend om alles vlekkeloos te laten verlopen. Zo hebben we een opruimer, een organisator (de Jefe), een denker, een ritselaar, een regelaar, een huppelaar, een vertaalster, een sociaal contactpersoon en een verzorger. Een mooi op elkaar ingespeeld stel. En ondertussen: Gaan met die banaan!!!

Vandaag wederom heerlijk weer. Na de lunch worden wij verwelkomd door de pelgrims die in groten getale zojuist zijn gearriveerd. Een van ons is al hard aan de slag om zoveel mogelijk ingeschrevenen door te verwijzen naar de verschillende etages. Daarna valt het stil en heeft het geen zin – gezien de beperkte inloop – om nummertjes uit te delen. Druppelsgewijs komen ze binnen. Allemaal goed behapbaar. Buiten de bibliotheek wordt ook onze keuken gerestyled, zodat die voor de volgende groep ruimer en overzichtelijker wordt. Ondanks de relatieve rust toch veel transport van rugzakken en ander spul. Eigenlijk zouden wij aan die vervoerders voor elke handeling een halve euro moeten gaan vragen. Dat gaat aardig oplopen dan. Met elkaar – minus één die in en om de Mostrador bleef - zijn we naar de avondmis gegaan, omdat een van ons wat te herdenken had. Een emotioneel gebeuren dat ons team nog sterker maakt. Daarna met elkaar tapas gegeten en een drankje genomen. Ook meteen de diensten voor morgen verdeeld. Weer een prachtige dag vol mooie en emotionele momenten.

Woensdag 23 mei *Meer dan 400 wasjes*

Het was team doet het geweldig, volhardend en secuur. Al meer dan 400 wasjes hebben ze gedaan. Daarbij komen dagelijks ongeveer 40 personen die een groot of klein wasje met de hand doen. Ook daar regelen zij de centrifuge voor. Top allemaal. Je kunt merken dat het eind in zicht is. Een aantal van ons heeft al die tijd op hun toppen gelopen en vandaag is dat een beetje te merken. Een kleine terugslag die allemaal binnen de groep wordt opgevangen. Het nummersysteem werkt nog steeds prima en we hopen dat dit wordt

overgenomen en geprofessionaliseerd. In de middag kregen we een bericht dat er een groep de weg was kwijtgeraakt. Over en weer werd getelefoneerd en de Bomberos werden ingeschakeld en via de satellieten kon de groep achterhaald worden. Nog geen twee uur later stonden zij – opgelucht - voor de balie om ingeschreven te worden. De leider van de groep maakte even later nog ruzie over het feit dat hij graag gezamenlijk met zijn vrienden wilde eten maar daarvoor geen kaartje kreeg omdat die er jammer genoeg niet meer waren. Gedreig en geschreeuw. Een Hospitalero had een suggestie en wilde de kaartjes van iedereen terug en regelde daarna een gezamenlijke maaltijd in het hotel. De bedankjes van zowel die leider als van de groep waren niet van de lucht en ook gemeend.

Om zes uur kwam een pelgrim binnen met een gitaar en begon spontaan te spelen en te zingen. Geweldige muziek die met passie werd gebracht. Er ontstond een gezellig sfeertje en velen zaten rondom hem en zongen mee.

Even later kwam hinkelend een vrouw binnen die ondersteund werd door twee mannen. Ze had zich lelijk verzwikt en daardoor een dikke bult op haar enkel. Snel werden door onze Hospitaleros de pakken ijs gehaald en op haar pijnlijke plek gelegd. Een van ons bracht haar naar de dokter en morgen wordt zij door een van ons teruggebracht naar Saint Jean-Pied-de-Port.

Bij het afsluiten stond nog een vrouw buiten te roken. Vriendelijk werd haar verzocht naar binnen te gaan, omdat het al over sluitingstijd was. Een beetje schreeuwerig en semi-emotioneel vertelde zij ons dat haar moeder net was overleden. Dit verhaal werd niet helemaal door ons geloofd, omdat haar emotie en gedrag niet helemaal pasten bij zoiets mega tragisch.

We hebben haar om 22.30 uur naar boven gekregen. Een bijzondere dag met bijzondere momenten.

Donderdag 24 mei

Chaotische zinnen

Na 8.00 uur zat de vrouw met dat verhaal over haar moeder nog in haar pyjama op haar bed met al haar spullen op de grond en op de andere bedden uitgestald. Dikke tranen en totaal over de rode vertelde zij in chaotische zinnen dat zij geen zin meer had verder te wandelen, dat zij al herhaaldelijk zelfmoordpogingen had ondernomen en dat zij het nut om verder te leven niet inzag. O ja, en dat verhaal over haar moeder klopte niet, waardoor het voorgevoel van onze Hospitaleros werd bevestigd. Er klopte iets niet aan dat verhaal en haar gedrag gisteravond. Met veel tact, geduld en geestelijke ondersteuning van één van onze Hospitaleros, verliet zij met een volgepropte rugzak pas na negen uur het gebouw.

Omdat alle Hospitaleros van onze groep weer meer dan paraat zijn worden vandaag alle etages stevig geboend, gedweild en gepledged. Het ziet er allemaal uit om door een ringetje te halen.

Daarna allemaal – met Paula erbij – op de groepsfoto

Gek idee eigenlijk dat morgen om deze tijd ieder zijns weegs gaat. We zijn aan elkaar gehecht geraakt en zullen niet alleen elkaar, maar ook het ritme van de dag gaan missen.

Maar eerst moeten er nog pelgrims ontvangen worden en morgen voor het laatst de bedden schuieren en alles pico bello achterlaten voor de volgende groep.

Het nieuwe team komt druppelsgewijs binnen en verblijft deze nacht in de Overloop.

Met een gezellig etentje en kleine tapas hebben we vanavond al een beetje afscheid van elkaar genomen. Morgen nog éénmaal de bedden en de afdelingen proper maken en dan door naar de overdracht. Dan zit het er voor ons echt op.

Wij hopen dat team 6 met net zoveel plezier en passie werkt als groep 5.

Periode 6	:	vrijdag 25 mei t/m vrijdag 8 juni 2018
Hospitaleros	;	Sjaak Sies, Maud van Rooijen, Martin van Rooijen, Gerard Drecht, Ben Bunink, Aafke Wagenaar, Rem Jonker, Diana Quanjier
Aantal pelgrims	:	3.113 (2017 : 3.058)

V.l.n.r. Staand: Gerard, Ben, Aafke, Paula, Sjaak en Martin.

Zittend: Maud, Diana en Rem

Vrijdag 25 mei

Vrijdag, een zonnige dag, een mooi begin voor ons en ook voor de pelgrims die al binnen stromen. Onze "technicus Martin" begint gelijk met het nakijken van alle was- en droogattributen in de kelder. Dat is in de loop van de periode geregeld nodig. Maar de wassen zijn gedraaid en de spinners hebben hun werk gedaan, zowel voor de pelgrims als voor de Donativopot. Een Sloveense dame krijgt een zeer schone was mee. Haar kleding is wel 3 keer gewassen omdat de wasmachine met geen mogelijkheid open te krijgen was.

Zaterdag 26 mei

De dag begint met storm en regen en de natte pelgrims stromen binnen. En zie de zon breekt door en de binnenplaats van de herberg lijkt "Playa de Roncesvalles" te worden. Kleding poncho's en pelgrims liggen heerlijk te drogen en te zonnen en hebben helemaal geen haast om hun bed of douche op te zoeken. Twee zussen raken elkaar onderweg kwijt, hebben een dubbele slaappleats besproken, vinden elkaar en ja hoe raak je die ene kwijt als je de bed tickets kwijt bent?

Zondag 27 mei

Een Amerikaanse dame is haar schone was kwijt. (Ja, systeem met de bednummers werkt niet gelijk perfect). Drie collega's zijn druk met haar geweest. Niemand kon haar het vertrouwen geven dat het wel goed zou komen. "I just want my laundry, I don't want to eat in my shorts". We hebben haar kunnen bewegen toch te gaan eten en naar de kerk te gaan. En natuurlijk is haar was gevonden (knapperds, die wasmannen van ons). We kregen allemaal een dikke hug en haar laatste woorden waren "I have to learn to trust people". ('n Goeie om de Camino op te gaan toch?). Achter het fietsenhok, onder oude dozen waar fietsen in verpakt waren, "wonen" een moederpoes met 3 kleintjes. Vlakbij een bordje "perro peligroso" wat een opmerking van een pelgrim oplevert: "Nou zij zijn zeker niet bang voor de hond". Deze poezen hebben het goed bij onze Jefe. Elke morgen gaat er een schaalje melk met brood richting onze medebewoners.

Maandag 28 mei

Weer veel natte pelgrims, dus veel wasjes. Doordat het zo koud is 's avonds zijn we op zoek naar iets warmes. En warempel, Diana vindt een kist in de medicijnkamer met heerlijke warme truien. Dat levert een modeshow rond de Mostrador van Diana, Martin en Sjaak. Er zijn er vier van ons met zo'n trui naar huis gegaan.

Dinsdag 29 mei

Martin en Sjaak zijn de hele morgen druk geweest met het repareren van de centrifuges. Niet zo gek, want die draaien overuren. Blijkt er een wonderbaarlijke vermenigvuldiging aan de hand te zijn. Er zijn er 5 van de 8 die het nu doen. Hoe gaan we dit oplossen met de verwijderingsbijdrage?

De winst uit de centrifuges is: 2 paar sokken, een beugel BH, 2 mooie boxershorts en een T shirt. Geen wonder dat die dingen het af en toe

begeven. Dus denk aan het afdekplaatje.

Een jarige pelgrim is hartelijk door de medepelgrims rond de Mostrador toegezongen. Rem nodigde ze uit voor een kop koffie met gebak in ons verblijf. De jarige dame was er zeer verguld mee. Doordat het onweerde gepaard met bliksem ging het licht een paar keer uit. Daardoor bleef er iets in de keuken piepen. Een Spaanssprekende Jefe is toch wel handig. Door zijn goede kennis van deze taal kon het alarm weer stil gezet worden. Het bleek de brandbeveiliging te zijn van de kookplaten. Die was uitgegaan door de wat langere stroomstoring. Na weer aanzetten kon de piep het zwijgen opgelegd worden.

Woensdag 30 mei

Don Valentin kwam ons melden dat hij ons rond half elf zou rondleiden in het museum en in de bibliotheek. Zeer interessant voor degenen die het nog niet gezien hadden en weer bijzonder voor de anderen te ervaren wat een historie hier opgeslagen is. Zowel op religieus, filosofisch, botanisch, medisch, liturgisch en historisch gebied. Toen we buiten kwamen na de bekende borrel Patxarán en naar Casa Sabina liepen, scheen eindelijk de zon en was het echt lekker aangenaam. Helaas voor maar even, want anderhalf uur later kwam het weer met bakken uit de hemel. Veel koude en natte pelgrims, dus veel wasjes.

Donderdag 31 mei

Het zonnetje scheen tot een uur of vier, daarna kwam het weer met bakken uit de hemel. Afscheid genomen van Casa Sabina wat zoals elk jaar met een toespraak van onze Jefe gepaard gaat. Paula, onze nieuwe baliemedewerkster geeft zo rond 6 uur de pelgrims de keuze tussen een ticket van € 12 en € 8, een nieuw fenomeen voor ons.

De eerste EHBO hulp verleend: Een zeer klein sneetje in de middelvinger behandeld met Betadine (mannen!!!) We merken op dat veel grootouders de Camino lopen met hun kleinkinderen. Voor de tweede keer deze week zit de herberg vol. We hebben een aantal pelegrinas door moeten sturen. Gerard kreeg het bericht dat hij weer opa is geworden van Nola. Hij kwam 's morgens vroeg met het fotootje naar beneden en kreeg van een aantal vrouwelijke pelgrims die er nog waren, een dikke knuffel en de felicitaties.

Vrijdag 1 juni

We hadden vandaag een afspraak om met Marisol kofie te drinken bij een bar in Burguete. Marisol gaf aan dat ze naar de bar kon lopen mits het niet zou regenen. Helaas...het regende en we hebben Marisol niet ontmoet.

Tegen 22.00 uur komt een invalide man binnen die beweert dat hij recht heeft op een bed bij ons. Oké, dus het laatste bed gegeven op de 3e verdieping en door hem betaald. Later blijkt dat zijn begeleider ook op de 3e verdieping is. Wij hebben hem een matje gegeven om naast zijn vriend op de grond te liggen. En bij controle blijkt er nog een verstekeling te zijn. Maar ja, als het erg druk is kan dit gebeuren. We hebben de stempelpost verplaatst achter de tussendeur en gebruiken de "verboden deur" om de mensen na het stempelen van hun pelgrimspas weer te laten vertrekken.

Zaterdag 2 juni

Eindelijk een keer in de zon, op het terras bij Casa Sabina koffie met Tiramisu taart kunnen drinken en eten. De herberg stroomt weer langzaam vol. Uiteindelijk toch weer regen. Een pelgrim kwam melden dat hij verschrikkelijk snurkt. Als oplossing hebben we hem een bed gegeven in het klooster. Edurne is ook even langs geweest.

Onze "stagiaire" is een aanwinst voor het team. Een harde werkster een goeie kok. Overal hartstikke enthousiast over. Ze laat de oude rotten onder ons ook weer met andere ogen naar de pelgrims kijken.

's Avonds, bij de borrel, ontstaat er een discussie over het fenomeen dat pelgrims met hun natte, zo te zien zelfgewassen, kleding bij de wasserij komen en vragen om dit te centrifugerem.

Zou natuurlijk niet kunnen want overall staat dat er in de wasbakken niet gewassen mag worden. Dat keuren we dan ook allemaal af. Maar....soms wassen, of beter, spoelen mensen hun kleding uit onder

de douche. En meestal neemt dat niet meer tijd in beslag dan een “gewone” douchebeurt. Een aantal van ons kan daar wel begrip voor opbrengen, anderen keuren dit ook ten stelligste af.

Zondag 3 jun

Zondag is het voor ons weer mooi te ervaren dat we echt in een zeer katholieke streek vertoeven. Van alle dorpen in de omgeving komen de Basken naar de kerk. Kinderen in klederdracht. Dit maakt ook dat sommigen van ons de kerk zo nu en dan bezoeken en een pelgrimsmis bijwonen. De zondag brengt ons weer een bijna volle herberg. Na 22:00 uur, een klopp op ons verblijf. Een dame krijgt haar koffer niet open, onze resolute chef knipt de trekker van de ritsluiting open en klaar is ze. De volgende morgen, voordat ze de Camino vervolgt, vindt ze dat onze vroege vogels haar van dienst moeten zijn. Ja bij alle andere pelgrims gaat het vanzelf. Bij haar uiteindelijk ook. Als we na het ontbijt naar buiten kijken, is ze nog druk bezig haar koffer te ordenen. Uiteindelijk vertrekt ze.

Maandag 4 juni

Sommige hospitaleros krijgen cadeautjes van de pelgrims. Zo krijgt Ben een OV kaart van de Nederlandse Spoorwegen van een Canadese dame die in Nederland familie heeft bezocht voordat ze aan de Camino is begonnen. Ook krijgt hij, samen met Martin, een medaille van een vrouwelijke Taiwanese pelgrim die via Lourdes haar tocht loopt. Het verschil tussen sommige nationaliteiten is soms moeilijk. Zijn het nu Zuid-Koreanen of Japanners of Chinezen. Tijdens de pelgrimsmis treedt zanggroep “Yale chola Cantorum” op die langs de Camino trekt. Vier van ons zijn er naar toe geweest en hebben er van genoten. Er wordt een moedersleutel met een oranje label gevonden. Ra ra van wie kan die zijn? We weten het niet, want Paula legde de sleutel in het laatje in de Mostrador bij de vele andere sleutels. In de avond komt er een pelgrim binnen, een broeder met een bruine pij aan, die een stenen Mariabeeld met zich meestort. Hij heeft mogen assisteren tijdens de mis, maar moest van Don Valentin gewoon voor een bed betalen (Ook tussen de kloosterordes heerst hierarchie). Het is Gerards laatste avond, morgen vertrekt hij richting Bilbao en kan hij zijn kleindochter woensdag gaan bewonderen.

Dinsdag 5 juni

Weer een dag met alle soorten weer erin. Twee koffers zijn zoek (lost luggage na vliegreis), de eerste avond dat de chef dekens heeft uitgedeeld. Gelukkig worden de koffers 's morgens vroeg gebracht en kan het Amerikaanse stel op stap. Martin heeft zijn bekende pannenkoeken gebakken en Don Valentin heeft er ook van gesmuld.

De eerste avond dat ook alle gereserveerde plaatsen zijn gevuld. Vaak blijft er nog wel een bed of twee onbeslagen. We hebben een rondleiding gehad door een ons onbekend stuk van het museum en de kerk. Ook de oude herberg bezocht. Nostalgische gevoelens en verhalen komen dan naar boven. Een viertal Fransen komt binnen en het blijkt dat de mannelijke pelgrim zijn enkel goed heeft geblesseerd. Hij heeft de nodige aandacht van onze “zuster” gehad. Uiteindelijk beslissen de drie mededames dat hij maar met de bus naar Pamplona moet gaan, zodat zij verder kunnen lopen. Ze hopen dat hij dan weer hersteld is. De hospitaleros staan voor niets. Er wordt door Sjaak een hotel besproken voor hem en een ieder gaat tevreden zijn bedje in. Tonny, de voorzitter, komt ‘s avonds een borrel bij ons drinken. Ja, dat brengt de discussie goed op gang over het gebruik van de portofoons en de kleurtjes. Wij vinden dat we als ploeg twee goede weken hebben gedraaid. Zijn tegenwerpingen wat hij er van vindt, kan ons niet van ons stuk brengen.

Woensdag 6 juni

Het kost de ochtendploeg veel moeite om twee eigenwijze dames de deur uit te krijgen. Uiteindelijk hebben ze hun zware rugzakken gepakt en dachten die nog met het transport mee te kunnen geven. Helaas is de transportbus al weg. Wat ze er verder mee gedaan hebben, weten we niet maar om half tien komen de dames zonder blikken of blozen hun rugzakken halen.

Ja, onze Lieve Heer heeft vreemde kostgangers! In de middag komt er een vrachtwagen met fietsen voor een groep van 23 jongeren. Fietsenhok dus helemaal vol. En verder keukenbenodigheden (waaronder een brander met een grote pan voor de spaghetti) en het nodige voedsel. Een zeer gedisciplineerde groep. Voor we het wisten hadden ze gegeten, de keuken opgeruimd, zijn ze naar de kerk geweest en lagen ze in bed. En in de morgen zijn ze vertrokken op de fiets. Slecht weer, dus veel wasjes. De wasploeg, Rem en Aafke, geassisteerd door Martin, hebben 102 wassen gedraaid. Ook een dikke donativopot is mee naar boven gekomen. En dan wordt er om 12 uur, als wij al bijna in bed liggen, gebeld. Blijken 2 Poolse fietsers te zijn. Fietsen maar bij de receptie laten staan en Rem heeft ze naar de Dependencia gebracht. De volgende morgen alles keurig afgehandeld.

Donderdag 7 juni

Donderdag is onze laatste dag dus er moet flink gepoetst worden. Veel leuke en vrolijke pelgrims komen binnen. Een jonge moeder met een baby van nog geen jaar, een dochter met haar ouders: de ouders lopen al voor de zesde keer de Camino en zij voor de eerste keer. Wij hebben

Paula verrast met een paar bijzondere biertjes als dank voor de prettige samenwerking. Tijdens onze laatste avond wordt onze “stagiaire” Aafke in het zonnetje gezet. Ze krijgt een officieel certificaat en mag volgend jaar zeker weer mee. We kijken met elkaar terug op twee waardevolle weken voor ons allemaal.

Weetjes:

We hebben prima samen kunnen werken met Paula en Adriana. Soms hebben we dames moeten helpen hoe de Camino nou precies loopt.

Dat **Gerard** graag bij de deur staat om de pelgrims te begeleiden naar de bagage en de fietsen.

Dat **Diana** de Spaanse taal goed beheerst en de rijen goed in bedwang houdt.

Dat **Ben** het liefst de pelgrims op hun kousenvoeten opvangt en hun de weg naar bed en douche wijst.

Dat **Aafke** onze nieuweling, alles wel wil doen, alles leuk vindt en overal haar handen uit de mouwen steekt en heerlijk kan koken.

Dat **Rem** alles spic en span wil hebben en vooral zorgt dat de Donativopot gevuld raakt.

Dat **Martin** regelmatig met de gereedschapskist loopt, en dingen repareert.

En dat **Sjaak en Maud** om de beurt het liefst in de Mostrador zitten .

Periode 7	:	Vrijdag 8 juni t/m vrijdag 22 juni 2018
Hospitaleros	:	Tonny Willems, Piet Verhaaf, Janine Verhaaf, Wim Opbroek, Miep Opbroek, Ad Gijsbers, Ineke Gijsbers, Joke Bakker
Aantal pelgrims	:	2.369 (2017 : 2.597)

v.l.n.r Don Valentin, Joke, Miep , Paula, Piet , Janine , Ineke, Ad, Achteraan Peter Hesseling en Tonny.

Vrijdag 8 juni

Het gehele team van periode zeven was aanwezig bij de overdracht die goed verlopen is. Na de overdracht hebben we onze slaapverblijven ingericht . Na de gezamenlijke lunch in La Posada zijn we als een speer aan het werk gegaan. In ons Equipo zijn drie nieuwelingen, Ad, Ineke en Joke, die vol enthousiasme aan het werk zijn gegaan.

Een Amerikaanse wilde een taxi bestellen, maar kon met haar mobiel geen verbinding krijgen met het taxibedrijf. We vroegen waar ze dan naar toe wilde. Ze antwoordde <naar Hotel Roncesvalles>. Natuurlijk volgde een groot gelach. We legden haar uit dat het hotel vijftig meter van de Albergue was. Ha ha ha.

Zaterdag 9 juni

Een Duitser met spijt laat zich de uitstekende zorgen van Ineke graag welgevallen: ieder half uur een icepack, pijnstillers, massages, het wordt allemaal in dankbaarheid aanvaard. Hij vraagt of hij hier nog een nacht kan blijven, maar dat kan volgens de regels alleen met een doktersattest, maar ja, dat kost een taxi naar Burguete heen en weer natuurlijk. Dat heeft hij er kennelijk niet voor over. Ook een nachtje slapen in het hotel gaat hem te ver. De man is zondagochtend alsnog vertrokken.

Een jong Australisch stel met kindjes van één en van twee jaar komt slapen; ze willen zondagochtend

om 5 uur vertrekken, maar de kinderwagen waar beide kinderen in liggen is kapot. Als vanzelfsprekend neemt ons technisch duo Peppie en Kokkie (alias Piet en Wim) de kinderwagen onderhanden en kan het gezinnetje zondagochtend vertrekken met een gerepareerde kinderwagen. Een goede Hospitalero is van alle markten thuis 😊 In hoeverre wij het verantwoord vinden om met twee zulke jonge kinderen een Camino te gaan lopen is twijfelachtig.

Peppie en Kokkie hebben ook het werkschema omgegooid, dit na de goede ervaringen van verleden jaar. Zij zijn verantwoordelijk voor de lakenwissels van alle bedden, en wisselen daardoor dagelijks 18 lakens: afhaken, wassen, bedden volledig uitzuigen en met een sterke lamp alle naden en kieren inspecteren, waarna zij vervolgens de bedden weer opmaken. Dit werkt ideaal, omdat we zo weten dat alle bedden gedurende deze periode goed worden uitgezogen en nagekeken op eventuele sporen van bedwantsen; Wim is niet voor niets onze bedwantsenspecialist, geen bedwants ontsnapt aan zijn aandacht. Gelukkig hebben we daar tot nu toe nog geen last van gehad, maar je weet maar nooit.

Op de derde etage blijkt een toilet volledig verstopt te zijn; ontlasting en veel toiletpapier, een vieze boel. Goede raad is duur, Pablo is er niet, maar onze reddende engel Jolanda, de schoonmaakster die op zaterdag en zondag komt, plopt voortvarend met een mop in de drek en de verstopping is weer verdwenen. Het valt overigens op dat het sanitair op de derde etage ernstig lijdt onder achterstallig schoonmaakonderhoud. Zwarte randen in de douches, schimmel en viezigheid. Miep en Ineke maken er hun hoogstpersoonlijke project van om dit sanitair gedurende onze periode om te toveren in glimmende en hygiënische ruimtes. Zij hebben de perfecte manier gevonden om de muren, vieze randen en zwarte voegen weer helemaal Spic & Span te krijgen: eerst inspuiten met WC reiniger, dan de bedden schuieren en vloeren zwabberen, dan een borstel eroverheen en alles glimt en blinkt weer als nieuw.

Ineke laat ook haar technische kant zien in de wasserij: de rechter grote wasmachine functioneert niet. Technische en minder technische mannen kijken ernaar, echter zonder resultaat. Ineke kijkt, geeft de deur een enorme optater en jawel, de machine draait weer als een zonnetje.

Zondag 10 juni

De afwezigheid van Marisol wordt natuurlijk ernstig betreurd, maar de samenwerking met haar vervangsters - Paula gedurende de week en Adriana tijdens het weekend – verloopt prima.

Marisol was zaterdag in Roncesvalles, haar dochter deed communie, dus het was een feestelijke dag voor de familie.

We zijn nu met de kleurtjes begonnen, het werkt fantastisch. De mensen gaan buiten zitten om te relaxen. Als ze een Hospitalero buiten zien met een batje of binnen de kleuren leds reageren de pelgrims meteen. Bij het gebruik van dit systeem zie je geen lange rijen wachtende pelgrims meer. Het werken met de portofoons gaat goed. Iedereen draagt zo'n ding. De onderlinge samenwerking van de Hospitaleros is prima. Zo ook met het Colegiata.

's Avonds om 19.00 uur komt een Amerikaanse vrouw uit Texas binnen, drijfnat en totaal overstuurd: zij heeft tijdens de afdaling met veel modder een vrouw van 68 moeten achterlaten. Zij hadden de hele dag samen gelopen, maar de vrouw van 68 kon niet verder, ze liep voetje voor voetje. De

Texaanse vrouw maakt zich erg ongerust, want haar nieuwe vriendin heeft een lege batterij in haar telefoon. Na ampele overwegingen belt Tony 112 en even later verschijnen de Bomberos bij de Albergue.

Zij ondervragen de Texaanse vrouw uitgebreid over de plek waar ze haar vriendin heeft moeten achterlaten; gelukkig spreekt ze niet alleen Engels, maar ook vloeiend Spaans en kan ze heel

gedetailleerd de plek uitleggen. Inmiddels is bij 112 ook een SOS berichtje binnengekomen, kennelijk had de vrouw nog net genoeg power in haar batterij om een nood Sms'je te versturen. De Bomberos gaan de berg op en na drie kwartier komt de melding dat de vrouw is gevonden en naar het Centro de Salud in Burguete is gebracht. De opluchting, zowel bij de Hospitaleros als bij de Texaanse vrouw, is enorm groot. Het was inmiddels donker, mistig en het regende hard.

De volgende dag is op een Engelstalig Caminoforum te lezen dat deze vrouw een gebroken been had en leed aan ernstige onderkoeling.

Tegen 22.00 uur 's avonds belt er iemand (de manager?) van La Posada: of wij nog bedden hebben. Die hebben we, maar dan blijkt dat het een vluchteling is uit Alexandrië zonder paspoort of ID-kaart. Wij weigeren deze persoon de toegang; de man van La Posada is daar niet blij mee, die zit duidelijk met deze vluchteling in zijn maag, maar ja, liever hij dan wij 😊

Maandag 11 juni

Het is een saaie, lange, stille dag. Tot 20.00 uur blijft de derde etage leeg, totdat er een Engelse jongen komt die we helemaal blij kunnen maken met een volledige slaapzaal voor hem alleen. Ook in de wasserij is geen stress: slechts 12 wasjes. Op dagen dat het een gekkenhuis is met grote hordes pelgrims tegelijk is het niet fijn, dan loopt je hoofd om, maar zo'n lange dag waarin er niets

gebeurt is ook niet alles

Wel komen er tweemaal grote groepen toergringos die onder begeleiding van een reisleader aan de balie komen voor een stempel. Periode 6 had al een 'stempeltafel' ingericht met pennen en invulformuliertjes in de gang: mensen die alleen maar een stempel willen, worden uit de rij gehaald en naar de stempeltafel verwezen, dus het afhandelen van deze groepen loopt verder zonder problemen.

Sinds zondagavond hebben wij een stagiair in ons midden: Peter Hesseling, de voorzitter van het Nederlands Genootschap van Sint Jacobus, had van te voren aangegeven dat hij een paar dagen stage wilde lopen bij ons, en dat we hem daarbij met de werkzaamheden vooral niet moesten ontzien, zodat hij ook enig idee heeft hoe het reilt en zeilt in de herberg.

Zondagavond hebben we hem tijdens de borrel na 22.00 uur al behoorlijk bijgepraat en maandagochtend kan hij meteen vol aan de bak met Ineke op de derde verdieping. Het schuieren, zwabberen, moppen en ploppen in de toiletten gaat hem goed af, unaniem besluiten we dat hij mag blijven. 's Middags bij de deur kijkt hij zijn ogen uit, waarbij wij hem duidelijk maken dat het vandaag een extreem rustige dag is: 'Wacht maar tot er drommen tegelijk komen!'

's Avonds meldt zich een Spaanse jongen bij de Mostrador: Hij zou om 21.45 uur te biecht gaan, en 'Hoe moet dat dan als de deur om 22.00 uur dicht is?' Wij hebben hem de bel getoond. Onderling maken we al grappen dat het wel eens heel laat kan worden, in het geval die jongen veel zonden heeft. Het valt reuze mee: om 22.15 uur gaat de bel, en niet alleen de jongen staat voor de deur, maar ook Don Valentin die zijn diepe verontschuldiging aanbiedt dat het zo laat is geworden.

Bij de gevonden voorwerpen treffen wij een zakje aan met daarin onmiskenbaar wiet. Ad besluit dit zakje achter slot en grendel te bewaren voor het geval de wietroker zich morgenochtend meldt; zo iets moeten we niet op de tafel in de gang leggen Janine laat zich de kans niet ontnemen eens te ruiken hoe dat ruikt; onze generatie is zo braaf, die weet dat helemaal niet. Ad, die professionele ervaring heeft met

verslaafden, heeft haar uitgebreid uitleg gegeven over het gebruik van wiet.

De volgende morgen gooien we de inhoud weg, het zakje met daarin ook een mooi klein zaklampje mag wel op de 'cadeautafel'.

Dinsdag 12 juni

Omdat er weinig werk is (de derde etage hoeft nauwelijks schoongemaakt te worden én we hebben een hardwerkende stagiair erbij) besluiten Miep en Ineke de woonverblijven van de Hospitaleros een goede beurt te geven. Voortvarend wordt de woonkeuken gesopt en gedweild, de slaapkamers worden gezogen en de badkamers ontdaan van bruine en zwarte randen.

Don Valentin had toegezegd dat hij om 10.30 uur beneden zou zijn voor een rondleiding, echter: hij blijkt niet te vinden en ook zijn telefoon wordt niet opgenomen. Wij speculeren dat de goede man gisteravond ongetwijfeld lang wakker heeft gelegen van de zonden van de late biecht van

gisteravond en zich daardoor vanmorgen heeft verslapen.

In de loop van de ochtend ontmoet Ineke in de stromende regen een groepje Spaanse fietsers, met daarbij een kleumend meisje. Ineke vertelt haar dat het momenteel in Nederland stralend warm weer is. 'Ja', zegt het meisje, 'jullie hebben ons weer gestolen!'; waarvan akte 😊

's Middags stromen de pelgrims koud, nat en verkleumd binnen. Drukte bij de Mostrador, en heel veel wassen in de wasserij. Als alle kratjes in gebruik zijn ontstaat er een wachtrij voor de wasjes. Zowel 's middags als 's avonds lijkt het of er iemand vermist is op de berg, maar beide keren is het (gelukkig) loos alarm. In de loop van de middag bereikt ons het bericht dat het pelgrimsbureau in Saint Jean-Pied-de Port de route over de Col Lepoeder heeft afgesloten.

Woensdag 13 juni

Gedurende de nacht is er een paar keer een stroomstoring, dus de tussendeuren zijn dichtgevallen en de lift werkt niet. De regen valt nog steeds onophoudelijk met bakken uit de hemel, de pelgrims hebben geen haast om te vertrekken.

's Middags zijn er weer veel natte wasjes te draaien, maar helaas heeft nu de tweede wasmachine (de linker wasmachine) het ook begeven. Pablo probeert de storing te verhelpen, maar de allereerste was die we proberen te draaien geeft meteen weer storing. Ook technische blikken van Piet en Wim mogen niet baten. Met een gigantische voorraad wasjes en slechts één fatsoenlijke machine om pelgrimswasjes te draaien zijn twee mensen tot 22.30 uur bezig in de wasserij.

Tonny zal de storingen doorgeven aan het klooster, hopelijk kan er snel een monteur komen, want dit is geen werken zo.

Donderdag 14 juni

In de morgen meldt zich een Nederlandse jongeman: hij is waarschijnlijk gebeten door bedwantsen. We nemen de gebruikelijke procedure met hem door. Zijn rugzak wordt uitgestoomd, alsmede zijn slaapzak, zijn regenbroek en een short. Zijn overige kleding was van Merinowol, dat kan niet tegen wassen op 60 graden. Wij hebben hem duidelijk gemaakt dat dat eigenlijk moet, maar zijn beslissing is op eigen risico. Na het ontbijt wordt zijn bovenbed en het naastgelegen bovenbed volledig onderhanden genomen en de omgeving gecontroleerd.

Omdat Don Valentin ons had toegezegd dat hij nogmaals een rondleiding zou geven staan wij hem stipt om 11 uur op te wachten. Ons was toegefluisterd dat hij vandaag jarig is - hij is 75 jaar geworden - dus wij zingen hem bij binnenkomst toe, gevolgd door een uitbundig driewerf hoera. De goede man staat met tranen in zijn ogen. De ontroering kan ook veroorzaakt zijn door wat hij ons na onze aubade vertelt: Don Jesus is vanmorgen naar het Centro de Salud gebracht en aan het infuus gelegd.

De storingen met de wasmachines zijn doorgegeven, Pablo en Tonny hebben ook nog naar de wasmachines gekeken, maar we kunnen twee wasmachines niet meer gebruiken met als gevolg dat we in de avond tot laat bezig zijn met het verwerken van de wasjes. Voor grote pelgrimswassen gebruiken we de twee grote machines.

Bij het avondhapje zit Peter, onze bescheiden stagiaire, aan zijn laatste avondmaal in ons midden. Hij doet verwoede pogingen de kaas op zijn brood te smeren, denkende dat het boter is. Wanneer hij zijn verwarring constateert barst hij in huilen uit. Gelukkig zijn er voldoende Hospitaleros die een troostende arm om zijn schouders leggen en kunnen slechts vaststellen dat dit signalen zijn van

ernstige overbelasting. Daarna bespreken wij uitvoerig het weer, waarna Peter zienderogen opknapt.

Vrijdag 15 juni

Het bedwantsenteam Peppie en Kokkie heeft bed 252 en 246 uitvoerig geïnspecteerd op bedwantsen, er zijn geen bedvriendjes aangetroffen.

Tonny en Peter hebben vandaag om 11 uur een gesprek met de prior. Dit gesprek is grondig voorbereid, Tonny heeft een lijst met 14 gesprekspunten opgesteld die in het door de prior beschikbaar gestelde tijdsbestek van zegge en schrijve één uur moeten worden doorgenomen. Na een gezamenlijke koffie in ons woonverblijf nemen wij hartroerend afscheid van onze stagiair en wensen

wij Tonny en Peter veel succes met hun gesprek.

Tijdens de lunch bij Casa Sabina brengt Tonny verslag uit; het gesprek is heel positief verlopen, aan een aantal problemen (o.a. de wasmachines!) zal worden gewerkt en de prior heeft zijn excuses aangeboden dat hij zich nog niet heeft laten zien in de Albergue. Niet al onze verzoeken zullen meteen worden ingewilligd: ons voorstel om infrarood verwarming in het schoenenhok aan te brengen, zodat de schoenen kunnen drogen, werd afgewezen, omdat dat ook wel erg veel stank zal veroorzaken, en de vraag hoe het nu staat met het ombouwen van de Mostrador zal moeten wachten totdat de toekomstige renovatie van het oude deel van start gaat.

Maar er komen nieuwe wasmachines en er komt een stofzuiger op de derde verdieping.

's Middags loopt de herberg vol, om 19.30 uur is ook de overloop vol en moeten wij helaas een paar meisjes doorsturen. Het systeem met de kleurenbordjes werkt perfect, echter op een gegeven ogenblik zijn alle bordjes uitgegeven, terwijl er nog ca. 50 pelgrims 'kleurloos' moeten wachten, waardoor e.e.a. onoverzichtelijk wordt.

Een Spaanse dame (nou ja, dame?) met twee jonge kinderen, waarvan één 's middags tijdens de lange wachttijd urenlang aan het krijsen is tot ergernis van iedereen, komt om 19.15 uur haar was aanbieden in de wasserij. Wij waren om 19.00 uur gestopt met was aannemen, zij eist echter dat haar was gewassen wordt. Janine spreekt haar ernstig toe (naar verluidt schijnt Janine in zo'n situatie vuurspuwende ogen te hebben, dus het gebrek aan spreekvaardigheid in het Spaans wordt ruimschoots gecompenseerd met een felle blik) en vraagt haar waarom ze nu pas haar was aanbiedt terwijl ze al uren binnen is. Ze druipt met de staart tussen de benen af

Zaterdag 16 juni

Tijdens het verschonen van de lakens en het uitzuigen van de bedbakken vindt Wim een levende bedwants in bed 236. Bij het dooddrukken komt er geen bloed uit, de wants heeft dus niet gebeten. Het bed is gecontroleerd en blijft de komende dagen onder controle.

Verder blijft het een rustige dag. 's Avonds om 21.00 uur meldt zich een – zo te zien – stokoude man voor een bed. Hij ziet grauw en grijs, achteraf blijkt hij helemaal niet zo oud, hij is 67. Hij heeft hart- en longproblemen, een prothese en nog wat medische problemen. Hij heeft zelf een zuurstofmeter bij zich en het zuurstofgehalte in zijn bloed blijkt veel te laag; zijn bloeddrukmeter is kapot gegaan, dus dat kan hij niet meten.

Hij was vanmorgen om 7 uur uit Saint Jean-Pied-de Port vertrokken, heeft er dus 14 uur over gedaan. Hij vraagt of hij twee nachten mag slapen, wij adviseren hem om morgenochtend naar Burguete te gaan, ofwel lopend, ofwel met een taxi, om daar weer een nacht door te brengen in een Albergue. De volgende ochtend verlaat hij lopend de Albergue.

Zondag 17 juni

Onieuw wordt een levende bedwants aangetroffen – nu wél vol met bloed – op bed 123. Bed 123 en 124 worden grondig gecontroleerd, lakens verschoond en ook deze bedden worden de komende dagen dagelijks grondig gecontroleerd. Geen verstekeling zal aan de scherpe blik van Peppie en Kokkie ontsnappen!

Alle aangetroffen bedwantsen, evenals alle controles, worden nauwkeurig genoteerd in het Bedwantsenoverzicht.

Tonny en Wim bezoeken 's morgens de auberge Zuharpeta in Saint-Jean-Pied-de-Port, de auberge waar de Engelse jongen met bedwantsen de vorige nacht heeft geslapen. Het blijkt een keurige auberge, en zij hebben geen problemen met bedwantsen.

We blijken een enorm computerprobleem te hebben, de computer start telkens opnieuw op. Tonny neemt contact op met Hans, hij zal ernaar kijken.

Maandag 18 juni

Na de ochtendschoonmaak krijgen wij een instructie met het werken met de brandslang, gevolgd door een instructie hoe je een flauwgevallen persoon in stabiele zijligging legt. Daarna toont Tonny ons in de EHBO ruimte waar de AED zich bevindt en hoe deze uit de houder moet worden genomen.

Ineke en Ad, beiden verpleegkundigen, geven nog wat nuttige aanvullende adviezen; een leerzaam uurtje!

We hebben een groep van 40 drukke Spaanse pubers in huis die voor veel onrust en lawaai zorgen. Ze gaan om 20.30 uur eten in Casa Sabina, wij maken intussen een plan de campagne om ze bij binnenkomst met een muur van Hospitaleros in rode jasjes op te vangen en tot stilte te manen. Toevallig loopt Janine vroeg in de avond langs de bedden van deze druktemakers en zij trekt ca. 25 rugzakken van de bedden af. De begeleidende leerkrachten wordt duidelijk gemaakt dat er absoluut geen rugzakken op de bedden mogen liggen.

Wim probeert 's avonds voor de vijfde keer op rij mr. Jean Louis Aspirot van het pelgrimsbureau in Saint-Jean-Pied-de-Port te bellen, zonder enig resultaat. Wim spreekt telkens de voicemail van monsieur Aspirot in met de mededeling dat hij morgen weer belt om deze tijd. Omdat de telefoon van het Hospitalero-verblijf nog steeds niet werkt kunnen wij helaas niet teruggebeld worden.

Dinsdag 19 juni

We hebben 12 broeders en een priester uit Quebec, Canada in huis. 's Avonds zingen ze op de binnenplaats. Een bijzondere beleving hebben we in de kelder: de priester heeft zijn kleding gewassen en staat in zijn onderbroek in de wasserij.

Don Valentin komt tegen sluitingstijd een rozenkrans brengen voor een Braziliaanse vrouw; wij sluiten net af en nodigen hem uit voor een Patxarán bij ons in het woonverblijf. Deze uitnodiging neemt hij maar al te graag aan!

Woensdag 20 juni

Een rustige dag zonder veel bijzonderheden. Eindelijk schijnt de zon volop en kunnen de Hospitaleros 's avonds lekker op het bankje in het zonnetje uitrusten na gedane arbeid. 's Avonds om 23.00 uur wordt er aangebeld: een vrouw is van het bovenbed gevallen. Ineke – onze

verpleegkundige – gaat er op af, en er blijkt ook een arts op de slaapzaal te zijn die de vrouw nakijkt. Afgezien van een hoofdwond en een pijnlijke elleboog is er gelukkig niets aan de hand.

Donderdag 21 juni

In de morgen wordt gepledged, gesopt, gezogen en gepoetst dat het een lieve lust is, zodat wij op vrijdag de herberg Spic & Span kunnen overdragen.

Alweer een stralend zonnige dag, de pelgrims zullen zeker genieten van hun wandeling, maar ook de Hospitaleros genieten volop op het terras bij Casa Sabina tijdens de koffie.

Aan het begin van de avond komt een bloedmooie Italiaanse jongeman binnen, 29 jaar, met zijn haar in zo'n hippe knot. Na een aantal vragen volgt zijn laatste vraag: 'Zijn er ook haarföhns bij de douches?'. Janine heeft hem diep in de donkerbruine ogen gekeken en hem gezegd: "Je bent nu een pelgrim en pelgrims kunnen overleven zonder föhn."

Aan het einde van deze twee weken Hospitaleren hebben wij met elkaar geconcludeerd dat het een meer dan prima periode is geweest. Waren wij aanvankelijk bijna allemaal vreemden voor elkaar, moesten wij elkaar eerst nog een beetje aftasten, waren er in het begin nog wel eens zaken die niet helemaal soepel liepen, doordat we elkaar niet goed aanvoelden of begrepen, in de loop van deze twee weken zijn wij een uiterst geoliede machine geworden waarvan de tandraden feilloos in elkaar grepen. Ieder pakte aan waar aangepakt moest worden, iedereen loste elkaar op gezette tijden af en niemand liep de kantjes er van af.

De vervelende problemen, waarmee wij geconfronteerd werden (twee kapotte wasmachines en een computer die volledig op tilt sloeg en opnieuw moest worden geïnstalleerd): alle problemen werden blijmoedig onder ogen gezien en er werd geroeid met de riemen die wij hadden. Ondertussen werden de nodige reparaties uitgevoerd: afgebroken lockersleuteltjes werden vervangen, kapotte wastafelkranen idem dito, een aantal reserve centrifuges op de derde etage werd gerepareerd, kortom: we hebben met elkaar ons best gedaan de herberg zo goed mogelijk over te dragen aan de groep van Periode 8. Wij wensen hen net zoveel werkplezier en net zoveel onderlinge collegialiteit als wij zelf hebben ondervonden.

Zaterdag 23 juni

Het is geweldig. De zon schijnt en iedereen is vrolijk. Hans en Jos hebben alle dozen van afgeleverde fietsen, die achter het hok waren neergegooid, opgeruimd: drie volle papiercontainers. Nu zorgen dat de fietsers zelf de dozen in de papiercontainer doen. Bijzondere mensen vandaag: - een Amerikaan die antwoordt op de vraag waar hij vandaan komt: "From hell", hij herstelde helemaal door de goede zorgen en aandacht. Dat hij zijn bagage kon laten vervoeren was voor hem bijna "heaven". - Een dronken man, die de eerste keer vroeg om een fles water. Die hebben we hem gegeven. Later komt hij terug en maakt stennis: Hij heeft wel slakken, maar zijn wijn is weg. Dat is jammer voor hem en we sturen hem door naar Burguete, want daar is het dit weekend feest. Het helpt niet, want 's avonds komt hij weer om een bonnetje voor het eten. - Drie generaties vrouwen: moeder, dochter en een baby die nog aan de borst is. Ze gaan met hun drieën naar Santiago lopen. - Een Koreaanse komt laat aan en heeft alleen maar vragen op haar gezicht. Het lijkt alsof ze niets begrijpt. Ze noteert zelfs het nummer van haar bed in Koreaanse tekens. Ze ziet er zo ongelukkig uit. 's Morgens zit ze met haar spullen in het halletje op de tweede. Ze zegt dat alles ok is, maar de tranen komen. Ze vertrekt uiteindelijk toch. - Een Hawaiaanse wil printen. Ze gaat daarvoor naar het hotel en komt pas na 23.00 uur terug. Dat zal wel een groot document zijn geweest.

Zondag 24 juni

Vandaag tijd genoeg om een brandoefening te doen. Taken verdelen en ieder zijn rol voor het geval er brandalarm is. En natuurlijk oefenen we etherdiscipline met de portofoons en het spuiten met de brandslang. Laten we hopen dat het nooit praktijk wordt. Er zijn steeds meer mensen die met kaart willen betalen.

Maandag 25 juni

Met een team van 8 mensen en zonder Bordas en sanitaire units buiten, hebben we 's morgens tijd over om wat "projecten" te doen. We beginnen met het schoonmaken van de muren en plinten op de tweede verdieping. En gaan we aan de slag om de ramen te zemen. Pablo heeft de kleine mankementen verholpen en de twee wasmachines, die stuk leken te zijn weer aan de praat gekregen. In de ene was een euro vastgelopen en in de andere een steen. Het was dus een kleinigheidje! Alle apparaten in de wasruimte functioneren weer.

Vandaag de eerste ezel binnen. Deze gaat met zijn begeleider de wei in. Een familie uit Californië, van oorsprong Mexicaans, komt in twee etappes aan: twee jonge mannen zijn er rond vier uur, de vader en twee ooms komen tegen zes uur. Ze vallen elkaar in de armen. Na wat zoeken is ook alle vooruit gestuurde bagage gevonden. Verder vermoeide pelgrims en een meisje met knieklachten, dat liefdevol door zuster Irma worden verzorgd. De volgende morgen vertrekt ze weer lopend. En een paar laatkomers. Tegen 22.00 uur komt nog een Fransman aan. Hij weet dat er nog twee meisjes moeten komen. Tegen 22.30 uur zijn ook zij binnen.

Dinsdag 26 juni

De mensen zijn vroeg op vandaag. Ruim voor zes uur zijn er al buiten en de hal beneden staat vol om 10 voor zes. Dat komt waarschijnlijk door het nog steeds mooie warme weer. Het eerste deel van het project om de muren schoon te maken is afgerond. Op de tweede verdieping zijn geen vieze vlekken en strepen meer te zien op de muren. Op naar de eerste. Twee Belgen, Gust en Albert, lopen met twee ezels, Boris en Noortje, vanuit Antwerpen voor kankeronderzoek aan het Universitair Ziekenhuis in Antwerpen. Ze zijn op 2 april vertrokken, De ezels bepalen het tempo. Beide mannen hebben een geschiedenis met kanker. Albert is zelf ex-kankerpatiënt en Gust heeft zelf zijn vrouw als een jongere zus verloren aan kanker. Ze kamperen bij de herberg, de ezels staan in de wei bij Pablo. Pracht mensen. Zuster Riek heeft een man met een scheenbeenblessure in de medische post voorzien van een icepack. Vervolgens is ze hem vergeten, maar dat was geen probleem. Hij was in slaap gevallen.

Woensdag 27 juni

Vanmorgen is een man bij de achterdeur allerlei acrobatische toeren aan het uitvoeren. Onbegrijpelijk dat het lichaam zo buigbaar is. Van een paar kistjes stookt hij een vuurtje. Later blijkt dat hij in de hal van het hotel heeft geslapen. De Guardia Civil is gebeld en heeft met de man gesproken. Tot in de middag is hij hier, zet muziek aan en gaat over alles de discussie aan. Om 10.30 uur hebben we een afspraak met Marisol in Burguete. Een mooie wandeling en gezellig bijpraten. Het gaat de goede kant op met haar, ze loopt nog met een kruk, mist de herberg, de pelgrims en de Hospitaleros, Daar hadden we alle tijd voor, omdat de derde verdieping en de helft van de tweede niet zijn beslapen. In de middag valt een paar keer de stroom uit en piept de rookmelder in de keuken. Toch lastig als alle lichten uitgaan en in de wasserij alles stukt. Twee vrouwen hebben net hun was ingeleverd en zitten in de lift. Gelukkig komt de lift terug naar de verdieping en gaan de deuren open. Pas na zeker 1 uur meldt een man in de wasserij dat hij een koude douche heeft gehad. Het blijkt dat de pelgrims al minstens een uur een koude douche hebben, maar niemand heeft er een melding van gemaakt. Pablo lost het op. Aan de balie heeft Wil een goed gesprek met een stel Duitsers die met de fiets uit Duitsland zijn gekomen, over hun ervaringen onderweg. Tegen het eind van de middag komt de mist over de bergen en wordt het kouder. De stroomonderbrekingen gaan ook 's nachts door.

Donderdag 28 juni

Op de derde verdieping zijn slechts vier bedden beslapen. Daardoor zijn we snel klaar met de schoonmaak. Dat moet ook wel, want we krijgen een rondleiding van Don Valentin. Jos is nieuw in ons team en hij krijgt daarom speciale aandacht, dat wil zeggen dat Don Valentin van hem verwacht dat hij luistert. Het blijft toch altijd speciaal om het museum en de bibliotheek te zien met

de kostbare oude boeken en aktes. Twee Spaanse vrouwen gaan mee met de rondleiding. Een van hen is historica en zeer geïnteresseerd. Zoals gebruikelijk eindigen we met Patxarán en koekjes voor de evaluatie. Het is een vrolijke bedoening.

Vandaag is een mistige dag. Om 14.00 uur staan de mensen te trappelen om binnen te komen. We gebruiken weer de bordjes om rust te creëren. Het werkt. Vier Amerikaanse jonge seminaristen in zwarte pijen melden zich en krijgen bedden in 1 cabine. Ze blijven daarna in de hal zitten. Ze willen niet op een slaapzaal, maar hebben privéruimte nodig. Het hotel blijkt geen plaats te hebben of is te duur. Ze staan bij het fietsenhok te wachten op telefonische toestemming. Dan staan ze bij het winkeltje, omdat ze de prior willen vragen of ze daar mogen slapen. Het lijkt erop dat ze uiteindelijk bij La Posada onderdak vinden. In de wasserij hangt alles uiteindelijk vol. Een stel Koreanen raakt in de wasserij aan de praat en zit zeker twee uur op het bankje. Een van hen heeft bij het ophangen van zijn was een sok op het muurtje boven het riviértje gelegd. Die is niet blijven liggen, maar met de stroom meegevoerd: weg sok. De centrifuges blijven voor veel pelgrims een wonderbaarlijk ding. Twee vrouwen komen even voor 20.00 uur met al hun spullen naar beneden. Ze hebben gedoucht en uitgerust en nemen na de mis een taxi. Dat kan natuurlijk ook. Vanavond vieren we de verjaardag van Jos.

Vrijdag 29 juni (204 pelgrims, 2 tenten en 2 paarden)

De ochtend gaan we verder met het schoonmaken van de muren. Het is flink poetsen. Met een emmertje en schuursponsje is het goed te doen. De muren zijn weer alsof er pas gewit is. We hebben nog wat muren te gaan op twee slaapzalen en de trappenhuisen. Hopelijk gaan we het redden voordat onze tijd erop zit.

Het was een drukke dag vandaag. Zo tussen 14.00 en 17.00 uur hebben we er onze handen vol aan. Tegen de avond komen twee Spanjaarden een Credential halen. Ze gaan te paard naar Santiago. Het lijkt een ingewikkelde constructie, want ze zijn met een grote BMW en een paardentrailer, die ze elke paar dagen willen ophalen. Het is ook de vraag of ze makkelijk een weide vinden om de paarden te laten overnachten. Albert en Gust blijken nog al eens moeite te hebben, lezen we in hun facebookberichten. De paarden, broer en zus, zwart en wit staan in de wei bij Pablo. Ieder in een apart stuk, omdat ze anders te intiem worden. De kelder gaat open voor de laatste mensen. Vlak voor 19.00 uur meldt een aantal zich nog bij de wasserij om hun was te laten doen. Dat kan, maar dan moeten ze wel snel zijn. Na enkele tellen komen ze, met alleen een handdoekje om, hun vuile was brengen.

Zaterdag 30 juni

Een warme rustige dag. We hebben nieuwe bedrijfskleding gevonden, Deze is zowel geschikt voor mannen als vrouwen. Zie modellen. Voor sommige vrouwen zijn de 'wasbakken' in het washok niet de juiste maat. Dan moet je creatief zijn om de was te doen. Een trapje helpt dan. Om 22.30 uur komen nog pelgrims terug van het eten. Ze denken dat ze op tijd zijn, want hun klok staat nog op de tijd van Gran Canaria.

Zondag 1 juli

Vandaag is een mooie dag voor een wandeling. Ineke en Marion vertrekken om 7.00 uur voor de route Napoleon naar St. Jean Pied-de-Port. Onderweg ontmoeten ze alle pelgrims die naar Roncesvalles gaan. Daaronder een grote groep met Nederlandse jongeren. Zij lopen met een pater. Jammer dat op de col Lepoedre nog steeds de gele pijl naar de gevaarlijke afdaling staat. De route Isuave is slecht te vinden. Het is een prachtige heldere dag, maar erg warm, vooral het stuk vanaf Orisson.

De andere zes moeten extra aanpoten en hebben geen tijd voor siësta. Lijkt het op de berg dat er geen drommen pelgrims lopen, in de herberg staan ze om 14.00 uur te dringen en is het chaotisch, ondanks het gebruik van de kleuren. Maar we redden het weer en ook de kelder zit bijna vol. De hele dag dreigt er onweer en rommelt het. Om 22.00 uur als we afsluiten, klopt er nog een fietser aan bij de achterdeur. Helemaal verkleumd en verregend, want hij heeft een fikse bui gehad met hagel. Een beetje vertroetelen kan dan geen kwaad. Stukje gebraden kip, wat brood met kaas en wat te drinken en de man gaat tevreden slapen.

Maandag 2 juli

Pechdag vandaag. Ineke voelt zich niet lekker na de lange hete wandeling van gisteren. Op weg naar La Posada gaat Riek door haar knie. Don Valentin en Wil gaan met haar naar het Centro de Salud, waar ze Marisol treffen die een paar krukken aan haar leent. Ze kan er aardig mee uit de voeten. Irma is de ochtend aan de wandel. Verder een normale dag, waarop de Sótano bijna vol komt. Twee Duitse jongens dralen, omdat ze geen contant geld hebben. Uiteindelijk hebben ze iets kunnen lenen en komen ze slapen. Een kleine pelgrim van 8 jaar gaat aan het werk om alle steentjes van de straat weer op de binnenplaats te gooien. Hij zegt: "I have a job".

Dinsdag 3 juli

Ahoewel we Riek in de ziekenboeg hebben (ze doet het werk in de keuken vanuit de rollende bureaustoel) gaan Wil en Hans wandelen naar St. Jean Pied-de-Port en zijn de hele dag weg. Het is weer een mooie zonnige dag. Het poetswerk kunnen we prima aan. In de middag wordt het druk. We zien steeds vaker pelgrims die alles vooraf hebben geregeld en betaald, waaronder het bagagevervoer. Twee Amerikaanse dames hebben een label aan hun bagage van een andere maatschappij dan de onze. De koffers zijn wel bij ons afgeleverd, maar we nemen ze niet aan om te verzenden. Na een telefoontje met hun maatschappij blijkt, zoals verwacht, dat de koffers bij het hotel moeten worden ingeleverd, Dit is wel verwarrend. Na de lunch horen we van Juan Pe dat de Sótano door de Gobierno onmiddellijk definitief gesloten is . Daar kunnen dus geen pelgrims meer terecht. Verder zijn er ook geen tickets voor het ontbijt meer. La Posada doet geen ontbijt op 4 juli vanwege een of andere festiviteit en de rest van de ontbijtbonnen zijn uitgegeven aan de reserveringen. Dat zijn er veel vandaag. Een van de reserveringen betreft een groep van 24, een schoolreisje met kinderen tussen 10 en 12 jaar die gaan fietsen. Ze komen met koffertjes en er gaan 24 fietsen in het fietsenhok. Dat past.

Pablo heeft in de middag alle matrassen uit de Sótano gehaald. De pelgrims moeten naar de Dependencia (Overloop). Uiteindelijk hebben we nog drie bedden over. In Roncesvalles kunnen nu dus nog maar 217 pelgrims overnachten. De verhouding met de rolstoeltoeristen en reserveringen komt steeds schever te liggen. Het wachten is tot ook de Overloop wordt gesloten, want de situatie daar is zeker niet beter dan de Sótano. Volgens ons moet de werkgroep zich gaan beraden over de wijze waarop het hospitaleren wordt ingevuld.

Woensdag 4 juli

De groep met jongere fietsers vertrekt onverwacht georganiseerd. Eerste brengen ze alle koffers naar de bus en daarna halen ze de fietsen op en gaan ze ontbijten. Geen enkel probleem.

Na overleg dinsdagavond met Tonny gaan we ook de Overloop schoonmaken. De bedden zijn slecht, de kussens vies en de schimmel staat zo hier en daar op muren. Het ziet er slecht uit. We vervangen een aantal lakens en de kussenslopen, maar eigenlijk zouden er andere matrassen moeten komen. Ria, Riek en Jos zijn vandaag aan de beurt voor een vrije dag. Ria en Jos wandelen 's morgens in de omgeving en zijn om 16.00 uur weer present. Riek kan nog steeds niet uit de voeten. Don Valentin en twee seminaristen voegen zich bij ons voor de koffie. Hij neemt een aantal van ons mee om de klokkentoren te beklimmen. Dat is leuk om een keer te zien. Ook de oude herberg mogen we bekijken. In de middag komt een man met twee rugzakken de berg af. Hij brengt de rugzak van een oude Amerikaan naar beneden die helemaal bevend is blijven steken en in gezelschap van een vrouw blijft wachten op de Bomberos. Blijkt geen calamiteit te zijn. Aan het einde van de middag komt het onweer en vallen er hagelstenen van fors formaat uit de hemel. Gelukkig zijn er voor de laatkomers ook nog bedden, waarvan een aantal in de Overloop.

Donderdag 5 juli

Onze laatste dag. De muren op de slaapzalen op de eerste en tweede verdieping en het trappenhuis zijn allemaal schoon nu. Het is 's middags erg druk. We gebruiken alle bordjes. Daardoor blijft de chaos beperkt en gaan mensen rustig zitten wachten totdat ze aan de beurt zijn. De wachttijd loopt op tot ruim een uur. Gelukkig hoeven we geen mensen door te sturen.

Periode 9	:	Vrijdag 6 juli t/m vrijdag 20 juli 2018
Hospitaleros	:	Stef Lankveld, Toon Klein Hemmink, Jan Kamphorst, Ronald Struys, Tonny Wink, Hester Schoonbeek, Boy Verhagen, Jos Kloosterman
Aantal pelgrims	:	2.355 (2017 : 2.687)

Van links naar rechts:
Jan, Toon, Hester, Ronald, Tonnie, Boy, Jos en Stef

Vrijdag 6 juli

We hebben vandaag de wacht overgenomen zonder enige bijzonderheden, alleen dat het computerprogramma in de war ligt. Overigens viel dat reuze mee. Het schijnt dat iemand de MS Office software heeft verwijderd en er een freeware programma (Libre Office) voor in de plaats heeft gezet. Met deze software kunnen de office documenten worden bewerkt. Het was een bijzonder rustige dag en we hadden slechts 164 pelgrims, wat handig was om eenieder goed in te werken.

Zaterdag 7 juli

Volle bak vandaag. Tot onze grote verrassing bleek 's-avonds om 18.00 uur dat de hele derde verdieping gereserveerd was voor een groep uit Sevilla die rond 21.00 uur zou komen. Daardoor waren we volgeboekt en hebben we pelgrims moeten weigeren en doorgestuurd.

Naar Spaans gebruik kwamen ze pas om 22.00 uur met een bagage waar een wereldreiziger jaloers op zou worden.

Tot overmaat van ramp moesten ze ook nog eten wat uiteraard de nodige perikelen veroorzaakte. Ze hebben het natuurstenen trappenhuis onder geknoeid met olijfolie. We hebben geprobeerd dit schoon te maken. Dit bleek onmogelijk. Een gespecialiseerd bedrijf zal dit moeten schoonmaken.

Zondag 8 juli

Het was wel heel rustig. Mogelijk wordt dit door de festiviteiten in Pamplona veroorzaakt. We hebben het ontruimingsplan, de brandmelding en de brandslang getest. We hebben een fiets schoon gespoten en gerepareerd. Verder geen bijzonderheden. Ook hebben we de wasmachines en drogers nagelopen en gerepareerd. Ze lopen als een zonnetje. Het aantal wasjes is echter tot op heden beperkt gebleven.

Onze Belgische Hospitalero Ronald werd geïnterviewd door de Spaanse krant La Voz de Galicia.

Een dag later kwam een Franse TV zender ook met een verzoek tot een interviewtje met hem. Zo hebben we ineens een bekende Belg onder ons.

[Het gehele interview is te lezen via bijgaande link: Nederlandse Hospitaleros in de krant](#)

Maandag 9 juli

De dag begon met een zieke. Dankzij ingrijpen van de pseudo dokter konden we hem toch uit zijn bedje krijgen. Aan de balie krijgen we ondersteuning van twee seminaristen. De toestroom rond 15.00 nam plotseling dusdanig toe dat we het kleurensysteem in werking hebben gesteld. Er was enige onvrede bij een aantal Fransen die dachten dat ze achtergesteld werden en luid bleven protesteren. Na adequaat ingrijpen van de Jefe was de situatie weer onder controle onder dreiging van doorverwijzing naar de Prior.

Als verbeterpunt zullen we de afhandeling van diegenen, die alleen een stempel willen halen, buiten

La Voz de Galicia

cuando selle su primera compostela. Nunca es tarde, si el Camino es bueno.

«Tiene algo especial, se queda para siempre en el corazón»

Ronald Struys, hospitalero, «vive camino»

A las diez de la noche se cierran las puertas y antes de las seis se encienden las luces. Los voluntarios que se encargan del albergue de Roncesvalles son escrupulosos con las normas. Son, en su mayoría, voluntarios holandeses, de la organización Van Sint Jacob. «Yo lo hice ya cuatro veces y ahora es la segunda vez como hospitalero aquí», dice Ronald Struys. Estar jubilado le permite difundir su pasión por la ruta jacobea. Lo que quizás sorprende más es que su conocimiento de idiomas, especialmente de inglés, es alto. Sin embargo, si no se domina, con muchos de ellos puede ser difícil comunicarse. Aunque, eso sí, son todo predisposición.

VIVE CAMINO
Toda la información sobre el Camino de Santiago en Vive Camino [VISITAR](#)

de receptie plaatsen. Bovendien zullen we, zodra de Mostrador (kist) volgelopen is, direct starten met het kleurensysteem.
Verder geen bijzonderheden.

Dinsdag 10 juli

Buiten de normale schoonmaakwerkzaamheden hebben we extra aandacht besteed aan een paar containers op het Campamento.

We moesten daar bij aankomst afgelopen donderdag in slapen.

De bedden en matrassen boden een erbarmelijke aanblik. We hebben de bedden en matrassen gefatsoeneerd, zodat de nieuwe ploeg Hospitaleros die er moeten overnachten een wat betere plek krijgt. Schrijnend is het dat er bij overnachting geen toiletmogelijkheden zijn en bij hoge nood je je heil tussen koeien moet gaan zoeken.

Verder geen bijzonderheden, op één feit na dat onze Belgische Hospitalero Ron bijzonder bedroefd is, omdat het Belgische team is uitgeschakeld in de halve finale van de WK voetbal. We hebben hem uitgebreid getroost.

Woensdag 11 juli

Bij het openen van de herberg bleek een ijskoude Amerikaan de hele nacht buiten geslapen te hebben, omdat hij buiten aan het telefoneren was en wij de Refugio om tien uur hadden afgesloten.

Hij heeft zich blauw gebeld, maar er werd niet open gedaan. Tijdens het ontbijt hebben we een onderzoek ingesteld en bleek dat de bel niet werkte.

Na uitgebreid testen en advies van Tonny, bleek dat de bel niet ingeschakeld stond.

Ook bleek een Amerikaan uit New York, die enkele weken geleden zijn sleutelbeen gebroken had uit bed gevallen te zijn. Hij was niet meer in staat om zijn rugzak zelf te dragen.

Uit barmhartigheid hebben we hem met zijn bepakking op de bus gezet naar Pamplona.

Precies met sluitingstijd komt een Frans gezin van 4 personen opdagen, die ook nog niet gegeten hadden en een Franse dame met rugklachten komt naar beneden voor een benedenbed dus dat was weer improviseren.

Donderdag 12 juli

Wederom een Fransman die zijn portemonnee kwijt was. De paniek was groot. Gelukkig keek onze Jan in een van de afvalbakken en bleek hij daar te liggen. De Fransman bedankte

iedereen uitbundig door ons te kussen. Gezien het feit dat de derde verdieping niet gebruikt was konden we Hester, Tonny en Jos een dagje vrij geven om Pamplona te bezoeken.

Dit werd met beide handen aangegrepen. Als dank voor het genereuze aanbod van de mannen hebben de dames voor ons het bekende rode sjaaltje uit Pamplona meegebracht.

In de loop van de middag kwam een Deens meisje binnen vol met tientallen steken van een Daas (blinde vlieg). Na behandeling met gel en koelen met ijs trad er enige verbetering op.

Vrijdag 13 juli

Alhoewel de datum niet veel goeds voorspelde zijn we de dag goed doorgekomen. Na een onrustige nacht voor de Deense dame konden we haar toch in de ochtend uitzwaaien.

Na de schoonmaakwerkzaamheden zijn we door Don Valentin rondgeleid in het museum, de bibliotheek en het archief, waarna we op zijn kamer een Patxarán zijn gaan drinken, samen met Jos en Noortje Spekman (Hospitaleros) en Marisol.

Ook hebben we Don Jesus nog even gesproken en hij wist met zijn 92 jaar nog dat hij de Nederlandse dames drie kusjes moest geven.

Van Pietro, een Baskische stroper, kregen we bloemen en paddenstoelen (Hongos) die we 's avonds in de pasta hebben gedaan. (heerlijk)

Wederom op het laatste moment kwamen 3 Spaanse jongelui, van een groep van 6 die gereserveerd hadden, met de mededeling dat er nog 3 na tienden zouden komen.

Doordat het hard regende en onweerde hebben we ze rond half elf toch maar binnen gelaten. Het begint hier steeds meer op een hotel te lijken.

Zaterdag 14 juli

Prachtig weer en een mooie gelegenheid om de Hospitalerogroepsfoto te maken.

Aanvankelijk begon het binnenlopen van de pelgrims rustig, echter naar gelang de middag vorderde werd het behoorlijk druk. Ook waren er veel mensen die alleen een stempel kwamen halen.

Een Mexicaans gezin vergat de rugzak met daarin paspoorten, cross-borders naar de USA en een flinke hoeveelheid geld.

De oudste pelgrim van vandaag was een Deen uit Kopenhagen met een leeftijd van 80 jaar.

De medische hulppost werd geopend om een jongeman van zijn blaar af te helpen. Dokter Boy met assistent Toon hebben zich over het slachtoffer ontfermd. Deze zette grote ogen op toen dokter Boy met een aansteker de naald steriliseerde en het doorprikken van de blaar aan de zeer deskundige assistent over liet. Een Frans gezin met een baby van 8 maanden waren eveneens onze gast. Deze hebben we op de 3^e verdieping aan het eind van de zaal een heerlijk slaapplekje gegeven.

Aan het einde van de dag hebben we de winterherberg moeten openen. Net voor sluitingstijd, een hevig onweer was inmiddels losgebarsten, kwam er nog een Poolse Pelgrim binnen. Zij was pas om 14.00 uur uit St. Jean Pied-de-Port vertrokken.

Groot was de verrassing toen even later nog een jongedame drijfmat binnenkwam en ons vertelde dat er nog een oude Oostenrijkse vrouw van 72 volgde. Volledig uitgeput en bijna niet meer in staat om de trap op te lopen kwam ze binnen. We hebben haar met suikerwater weer een beetje bij haar positieven gekregen.

Ter afsluiting van deze dag werd er na tien door de Bomberos nog een verdwaalde Italiaan bij ons afgeleverd. De service van ons als Hospitaleros werd ten zeerste gewaardeerd. In het gastenboek werd met name Stef als een man met een groot hart bedankt voor zijn diensten.

Zondag 15 juli

Girlpower today. De dames Hospitaleros hebben vanmiddag het fort bewaakt, zodat de mannen de voetbalfinale tussen Frankrijk en Kroatië konden volgen.

Vandaag onverwachts bezoek van een groot aantal scouts, die in tentjes overnachten en gebruik mogen maken van de faciliteiten in de Refugio.

Vandaag weer een zeer oude pelgrim van 87 uit Japan. De medisch specialist had vandaag weinig te doen, ondanks gereduceerd tarief.

Er was ook een Italiaan met een e-bike met het verzoek om zijn fiets te mogen opladen.

Vraag is of voor deze dienstverlening een vergoeding of Donativo gevraagd kan worden.

Maandag 16 juli

Vandaag een kletsnatte dag. Ondanks dat, komen er nog 20 scouts bij die in stromende regen hun tent op moeten zetten.

We hoeven de Mostrador, met uitzondering van een korte pauze van Paula, niet meer te bemannen. In de ochtend worden we verrast door twee paarden die op hol geslagen zijn. Vandaag hebben we als bijzondere gasten een Koreaans gezin (6 personen) met een klein jongetje. Leuk om te zien hoe ze samen het eten bereiden.

Jan heeft tussen de kledingstukken die zijn achtergebleven een charmant broekje gevonden en draagt het, met bijzondere goedkeuring van de dames, vol trots.

Doordat het zo regent hebben we veel mensen met vuile was. Bijzonder is dat Ronald ondertussen zoveel kennis heeft opgedaan dat hij het wasgoed kan lezen. Hij weet aan de hand van bepaalde kledingstukjes, vooral die hele kleine, precies te vertellen welke ongemakken dit kledingstuk tijdens de reis heeft opgedaan.

Om zijn gelijk te bewijzen wordt Jan er met de neus bijgehaald.

Nu het einde van onze periode nadert begint Stef, die een nieuwe relatie heeft, steeds meer vlinders in de buik te krijgen en mogen wij in de nazit in zijn vreugde delen.

Dinsdag 17 juli

Spic en Span liggen de verdiepingen er weer bij. Naarmate de tijd vordert raken we als team steeds meer op elkaar ingespeeld. Vandaag hebben we de rondleiding van de delen die we van het kloostercomplex nog niet gezien hadden met Don Valentin afgerond. De sacristie, crypte en de toren beklommen. Nu weten we ook ineens waar de klepel hangt. Een oorverdovend lawaai overviel ons toen Toon een van de klepels in beweging zette. De oude herberg hebben we ook bekeken. Tot tranen geroerd

werden oude herinneringen opgehaald en een aantal ervaren Hospitaleros wisten nog precies waar wat gestaan had. Jammer dat er in de kelder lekkage is opgetreden in de toiletruimtes.

In het Chapter House hebben we samen met Don Valentin gezongen aan de sarcofaag van Sanchez el Fuerte. Deze koning was maar liefst 2 meter, 38 centimeter. Een reus, tussen al die kleine mensen in die tijd.

Woensdag 18 juli

Vandaag leek het rustig te worden. Wat later op de middag echter gebeurde er van alles. Eerst kwam de melding dat er een Zweedse dame bij de oversteek van het beekje bij het Campamento was gevallen. Twee jongedames hebben haar naar de Refugio gebracht, waarna onze Jefe met haar naar de dokter in Burguete is gegaan. De dokter dacht dat ze haar arm gebroken had en heeft haar doorgestuurd naar het ziekenhuis in Pamplona.

Twee dames (moeder en dochter) uit Canada kwamen overstuurd binnen. Bij het maken van een foto boven op de berg was bij het achteruitlopen de rugzak, naar later bleek, 300 meter naar beneden gevallen.

We hebben de Bomberos gebeld en deze hebben op donderdagochtend de rugzak veilig kunnen stellen.

Aan het einde van de dag zaten we VOL! Niet zozeer door de toestroom van pelgrims, maar meer, omdat er in deze periode zonder enig overleg groepen jongeren geplaatst werden.

Dit keer was de winterherberg bijna volledig bezet door een jongerengroep en sliepen er eveneens nog een paar archeologen voor een aantal dagen op die plek. Doordat het Sótano gesloten is kunnen we geen pelgrims meer plaatsen

Ruim na 22:00 uur, toen er beneden nog iets gecheckt moest worden, werd gebonk op de achterdeur gehoord, waar achtereenvolgens twee en daarna nog eens twee natte pelgrims om onderdak vroegen. We konden het niet over ons Hospitalero hart verkrijgen deze mensen de deur te wijzen en we hebben ze uiteraard een geïmproviseerde slaapplek gegeven. Misschien is een

deurbel op de achterdeur ook wel handig, omdat niet bij vreemden bekend is dat er ook nog een voordeur is.

We zijn als groep enorm te spreken over het eten dat we zowel in La Posada als Casa Sabina tijdens de middag nuttigen. Vandaag echter was er iets mis met de Entrecotes. Schijnbaar hadden ze wel een heel oud beest geslacht en smaakte het vlees meer naar een taai krenge dan een mals lapje. Toon bracht zijn ongenoegen middels handgebaren over en tot grote hilariteit van het gezelschap kwam de ober met een berg tandenstokers aanzetten

Donderdag 19 juli

We zijn druk bezig geweest om de overdracht naar de nieuwe groep in goede banen te leiden. Morgenvroeg om 11.00 uur zit onze dienst er op. Het is vandaag extreem rustig. In de loop van de namiddag kwam er een telefoontje van een Duitse en Koreaanse dame die oververmoeid waren en zich ook in de mist bevonden, zodat ze zich niet meer konden oriënteren. Ze hadden een taxi gebeld. Deze kon ze niet bereiken, omdat ze ergens op de berg zaten. De Bomberos werden ingeschakeld en voor de tweede keer kwamen de Bomberos voorrijden om mensen af te leveren.

Het medisch team heeft vandaag ook nog een Braziliaan met een verwonding aan zijn voet behandeld.

Hester, Tonny, Ronald en Toon zijn vandaag met Don Valentin bij de kapel op de Ibañeta pas geweest.

Er wordt daar door archeologen opgravingen gedaan naar een kapel en hospitaal uit de Romeinse tijd. Eveneens heeft hij ons de Silo en de Jacobuskapel laten zien. Op de foto is een scherf te zien uit de 1^e eeuw na Christus.

Vrijdag 20 juli

Het zit er op!!! Periode 9 is ten einde. De Hospitaleros voor periode 10 zijn gisteravond al voor

een deel gearriveerd. We hebben hen met alle egards ontvangen en hen een slaapplek op de 3^e etage aangeboden.

De overdracht is naar tevredenheid verlopen.

We hadden een superteam en geleid door super Jefe Boy.

We hebben op een goede manier met elkaar samengewerkt waarbij er ook tijd was voor de nodige ontspanning.

Het aantal pelgrims in onze periode viel tegen t.o.v. andere jaren. De oorzaak er naar laat zich gissen.

Voldaan keren we na de overdracht huiswaarts en zullen nog vaak terugdenken aan deze voor ons zeer zinvolle en mooie periode.

Graag komen we nog een keer terug!!!!

Boy, Jos, Tonny, Hester, Stef, Ronald, Jan en Toon

Periode 10 : vrijdag 20 juli t/m vrijdag 3 augustus 2018

Hospitaleros ; Willy Markese, Bep Tilanus, Willem Burggraaf, Donald Ajibola,
Boukje Straatsma, Ria Bindels, Jeanet Scholten-Kok; Peter Stoks

Aantal pelgrims : (2017 : 3.027)

Vrijdag 20 juli

De Jefe van groep 9 heeft het allemaal uitstekend voorbereid en overgedragen. Zo'n overdracht blijft toch altijd een ietwat vreemd gebeuren. De oude groep zit met z'n hoofd bij de terugreis en de nieuwe groep bij de kamerindeling, het wennen aan de nieuwe collega's en de klussen die allemaal te wachten staan. Diverse Hospitaleros bij elkaar tot de laatste hap van het gezamenlijke diner. Dan spat het samenzijn ook uit elkaar. De ene snel op pad en de ander snel naar de Albergue waar al een rij wachtende pelgrims staat te popelen om naar binnen te mogen. Het weer is niet echt stabiel. Het begon met een verlegen zonnetje dat al snel werd weggejaagd door over de berg rollende dikbuikige grijze wolken die uiteindelijk maar alles lieten vallen wat ze meedroegen. Nat, supernat kwamen daardoor de latere pelgrims binnen.

Bij de inschrijving van één van hen kwam deze er achter dat hij zijn oplader van zijn Drone had laten liggen in Saint Jean Pied-de-Port. Na voor hem via Casa Sabina een taxi te hebben geregeld kwam hij blij, maar 60 euro armer, terug.

Bij de wasgroep kwam een pelgrim met de vraag of er voor hem ook kon worden gestreken. De adremme reactie van onze Hospitalera was dat hij het beste er dan zelf op kon gaan zitten. Verder niet zoveel te melden.

Zaterdag 21 juli

Het miezert een beetje en de groep komt langzaam in zijn ritme.

H's Ochtends een slecht uitgeslapen hittepetit die een klachtenformulier wilde hebben. Ze vond het allemaal veel te druk en the bloody limit was wel dat dit verblijf haar geen deken en handdoeken kon aanbieden, terwijl dit overal in Spanje wel het geval is. Aangezien wij heel vriendelijk moeten blijven tegen vermoeide pelgrims werd dit verhaal, het gezocht en gesteun aandachtig en met veel empathie aangehoord. Na het uitwisselen van wat gegevens verliet zij geagiteerd en met een weinig voldaan gevoel dit riante pand. De klacht komt er aan.

Soms kom je ongelooflijke voorwerpen tegen. Zo ook een éénwiel fiets waarmee een dappere Fransman de col over kwam. Een ander vreemd voorwerp was een schoen met een ijzeren veer die de schokken dempte. Een klaarblijkelijk Amerikaanse uitvinding. Zag er typisch uit en de man liep als een aangeschoten Kangoeroe verder richting Burguete.

Verder valt van deze dag nog te melden dat we een grote hond onderdak hebben gegeven. Een vriendelijk baasje dat weinig last heeft veroorzaakt. Alleen een grote schrik van een van onze Hospitaleros die zonder voorkennis in de fietsenstalling werd geconfronteerd met deze waakse vriend.

Vandaag 20 wasjes en voor het eerst bij deze groep de 3e etage geopend.

Zondag 22 juli

Er zijn vele fans van het lied Ave Maria, het muziekstuk van Johann Sebastiaan Bach en Charles Gounod. Maar vanochtend was er ééntje die dat lied niet zo erg kon waarderen.

Eén van onze gepassioneerde Hospitaleros die in de ochtendploeg zat trof nog een laatligger ronkend in haar bed. Tactisch – zoals hij is – trachtte hij met alle geoorloofde middelen de ronker naar de realiteit van deze dag te transformeren. Aangezien alle acties niets uithaalden, verzoon hij een list. Op zijn iPhone had hij gezocht naar een passend wake-up song. Snel had hij deze gevonden. Juist ja, Ave Maria en met een ongekend resultaat

Wij hebben nog nooit iemand zo snel de tent zien verlaten. Nog wel met één advies dat zij achterliet; "Gebruik nooit deze crematiemuziek om iemand wakker te maken". Ze was hierdoor kennelijk zo geschrokken dat zij subiet in al haar kleren schoot en in no-time in geen velden of wegen meer te bekennen was.

De groep vormt zich steeds meer om de talenten van de Hospitaleros heen.

Zo hebben wij een keukentalent, een verzorgend talent, een organisatorisch talent, een boekhoudkundig talent, een wastalent en een manusje-van-alles talent.

Over het algemeen harde werkers met het hart op de juiste plek voor dit soort klussen.

Maar bovenal hebben zij een gezamenlijke passie om de pelgrims verder te helpen.

Het is elke keer weer een genot te zien hoe zo'n groep zich vormt. De ene groep vraagt soms wat sturing en de andere daarentegen juist helemaal niet. Het is nog even zoeken hoe onze groep geleid wenst te worden, maar gezien de inzet en de ambities zal dat allemaal wel los lopen. Juist ook omdat we een ervaren Jefe hebben die het groepsgebeuren laat prevaleren boven eigen inzichten en wensen.

Er kwamen in de middag twee Koreanen binnen. Een oma met haar kleindochter. Zij spraken geen enkele taal behalve Koreaans natuurlijk. Verlegen, gedienschtig en nederig stelden zij zich op. Communiceren was een lastig punt. We kwamen op een gegeven moment met wat handen- en voetenwerk erachter dat zij hun rugzakken hadden laten vervoeren. Eén van ons bracht hen naar de rugzakopslagplaats in het fietsenhok. Zij bleven in dat hok stokstijf staan en zowaar er ontstond een nog grotere verwarring dan die er al was. De nederigheid veranderde in een min of meer dirigerende houding. Zij wilden in dit hok absoluut niet blijven slapen, maar in het grote huis waar ook andere pelgrims sliepen. We schoten in de lach, waardoor zij nog minder meekregen van de gekke situatie die was ontstaan.

Uiteindelijk is het allemaal goed gekomen en waren zij zeer in hun nopjes met de bedden 303 en 304.

Fantasie is altijd leuk terwijl je werkt. Maar dit voorval leunde tegen de werkelijkheid aan. Een plastic zak vol met waspoeder, bleek geen waspoeder te zijn. Te fijn van structuur en met een lichtzoete geur. Het prikte een beetje op de tong en de mond werd na het proeven ietwat gevoelloos. Wat zou dat nu weer zijn? Al snel ging de zak van de ene naar de andere Hospitalero en gezamenlijk kwamen we tot de conclusie dat dit spul maar beter door de Bomberos gecheckt kon worden, want het was wellicht iets van drugs of zo en een aantal wist zeker dat het cocaïne was. Wie had die zak op de tafel zien staan en waar kwam het vandaan? Enfin, loos alarm. Het bleek een zak dextro-energie te zijn.

Een jonge Japanse dame kwam desolaat en met een pijnlijke knie binnen strompelen. Dikke tranen en grote wanhoop. Die knie zag er inderdaad vreemd uit. De knieschijf was verplaatst. Onze Eerste hulp bij Pelgrimeren (EHBP) kwam aangesneld. En haar professionele verzorging voorkwam erger. Icepack, zwachtels en een stevig verband met daarbij troostende woorden met een vers kopje thee zorgden voor een gemoedelijke sfeer, waarin zij accepteerde dat zij niet verder kon. Duidelijk was dat zij zo snel mogelijk naar het ziekenhuis moest. Snel werd zij dan ook naar Pamplona getransporteerd.

Maandag 23 juli

Een helderblauwe lucht met ongekeerde vergezichten. Het begin van zo'n dag geeft je nog meer energie dan anders. Toen wij klaar waren met onze dagelijkse klussen besloten we om deze dag een extra dimensie te geven door een uitstapje te maken. Althans een voor een aantal. Twee Hospitaleros besloten "thuis" te blijven voor eventuele niet vooraf te voorspellen gebeurtenissen. De anderen gingen naar de Fabrica de Orbaizeta, waar zij een kleine pauze maakten en daarna een

korte stop bij de Albergue de Pastores. Via de smalle kronkelwegen hoog de bergen in om het prachtige landschap te bewonderen; ze reden langs de loslopende schapen, ezels, koeien en paarden. Een stop bij de Menghueres en daar een heerlijke picknickplaats gevonden. Het lunchpakket dat zij bij Casa Sabina gehaald hadden omdat we het middageten een keer over wilden slaan, hebben ze in

de stralende zon met uitzicht op de Pyreneeën in Frankrijk daar verorberd. Zij waren op tijd terug. En dat was maar goed ook want het werd redelijk druk aan de poort. Door de warmte wilden de pelgrims zich zo snel mogelijk verschonen en uitrusten van hun vermoeiende tocht.

Opmerkelijk was een groep van dertig Spaanse pelgrims met pastor en volgeladen busjes. Zij kwamen al in de middag aan, maar pas om 21.45 uur haalden zij koelboxen, stokbroden en halve varkens uit de auto's en gingen gezamenlijk in de keuken picknicken. Er ontstond een discussie tussen de groep en de wakende Hospitaleros die hen ervan overtuigden dat 22.00 uur ook echt 22.00 uur is en dat iedereen dan naar hun slaapplek moet gaan. De onvermurwbare onverbiddelijkheid werd uiteindelijk geaccepteerd en al ras ging de groep met hamsterwangen vol met eten de trap op richting hun slaapplek.

Slechts 6 wasjes vandaag maar wel vele handwasjes en een doldraaiende centrifuge.

Dinsdag 24 juli

W

een hebben er weer zin in vandaag. Het uitgebreide ontbijt wordt altijd heerlijk verzorgd door één van onze Hospitaleros. Geweldig allemaal zo'n verzorging.

Na de koffie stond Don Valentin ons al op te wachten voor de rondleiding. Althans een ingekorte versie dit keer in verband met drukke bezigheden. Het blijft weer een prachtig gebeuren om de duizenden historische boeken en documenten met uitleg van hem te kunnen bekijken.

Aangezien het morgen de verjaardag van Santiago is, werd het plan gesmeed de kleine kerk te openen om in de ochtend de vertrekkende pelgrims de gelegenheid te geven deze kerk te bekijken en tegelijkertijd hen te trakteren op een koekje/snoepje voor extra energie onderweg.

Don Valentin zou dit bespreken met Don Paxti.

De snoepjes werden gehaald helemaal uit Espinal, omdat de supermarkt in Burguete gesloten was.

De pelgrims blijven vandaag gestaag binnendruppelen. Voor het eerst tijdens onze periode moest het winterverblijf worden geopend.

Om 22.00 uur krijgen we te horen dat wij geen gebruik kunnen maken van het kerkje. Jammer, maar er wordt meteen een nieuw plan gemaakt. We zetten twee grote stalen pelgrimsbeelden neer,

gemaakt door Ria Bindels, omringd door vele aangestoken kaarsjes. De snoepjes en koekjes worden vanaf 6 uur bij het vertrek aan de pelgrims uitgereikt. Er worden veel foto's gemaakt en iedereen vindt dit een origineel idee.

Om 22.30 uur wordt er nog aan de deur gebeld. Een late fietser die graag nog onderdak wenst. Gezien onze flexibele en dienstverlenende inborst werd hem dit natuurlijk nog gegund. Hij slaapt in de winterherberg samen met een Roemeense familie van 5 personen. Zij krijgen de volgende ochtend ook koekjes aangeboden. Een Hospitalera is heel actief geweest in de wasserij. Toen de allerlaatste droger klaar was zag ze dat er dat een pakje shag tussen zat. Bij het openmaken zag ze dat er een gewassen briefje van 50 euro in zat. Ze was net op weg naar zijn bed toen hij de was op kwam halen. Hij was ontzettend blij.

Woensdag 25 juli

Voor alle pelgrims hebben we een snoepje op het kussen gelegd en 's morgens hebben we bij kaarslicht bij Jacobus de traktatie aangeboden. Een rij kaarsjes langs de deur deed hen uitgeleide. Een heel lief briefje vinden we op een van de bedden met de volgende tekst: Lovely place, thanks for sleeping in this comfortable and clean place, Jacobo & Maria.

Het was een buitengewone ervaring om op deze bijzondere dag de pelgrims een goede reis toe te wensen.

Vandaag nog even contact gehad met de voorzitter van de werkgroep Roncesvalles. De boodschap was; een fijne groep, iets minder pelgrims dan gewenst, geen verdere bijzonderheden.

Verder een rustige dag met een zonnetje en later op de dag een dikke mist.

Donderdag 26 juli

Gezien het geringe aantal pelgrims waren we snel klaar met de poets. Besloten werd dan ook om met vijf Hospitaleros een uitstapje te maken. Ook dit keer weer naar een bijzonder mooi stukje Spanje met een azuurblauw meer en niet eens zo ver van Roncesvalles.

Vandaag gelukkig meer aanloop. Bij terugkomst van de lunch was het een gezellig tafereel op de binnenplaats. Velen lagen uitgeput te genieten van het zonnetje. Heerlijk te relaxen en geen haast om naar binnen te gaan. Alhoewel, een groepje Italianen wilde zo snel mogelijk onder de douche. De middag verliep ietwat rommelig en het leek net of een ieder extra aandacht vroeg. Maar onze geoliede machine kon alles naadloos en zonder gemor opvangen.

De avondbus uit Pamplona had maar liefst 39 passagiers aan boord met bestemming Roncesvalles. Hieronder een groep van 16 personen die allen gereserveerd hadden.

Vermeldenswaardig is het feit dat het al de vierde dag is dat het omstreeks 17.00 uur stevig begint te misten. Door het grote vochtigheidsgehalte van deze dikke mist worden de wasjes met grote snelheid van de lijnen geplukt.

Verhoudingsgewijs weer heel veel handwasjes vandaag.

Vrijdag 27 juli

Opnieuw een excursie o.l.v. Don Valentin, deze keer naar de "oude" herberg en de klokkentoren. Dit laatste was heel interessant. Deze open toren is nu het verblijf van de uilen en de dode

muizen lagen nog op de houten bodem. De indrukwekkende grote klokken worden nu elektrisch bediend natuurlijk. Als toetje naar de crypte. Altijd imponerend om te ervaren dat de originele beschilderingen nog te zien zijn.

De samenwerking met Paula, Adriana en Juan Pé is top, plezierig en effectief. Ook bij grote drukte die plotsklaps ontstaat, omdat er weer een volle bus arriveert of een grote groep – al dan niet georganiseerd – binnen komt.

Zo kwamen er ineens 13 Japanners op de fiets zich melden. Alle fietsen werden in de stalling gezet en de bagage werd van de fietsen afgehaald. Dat blijkt een tijdrovende klus te zijn, want pas na een dik half uur stonden zij met z'n allen weer in de hal om zich daarna verder te laten registreren.

Bijzonder was vandaag ook een spastische jongen in een invalidenwagentje dat getrokken werd door familie en vrienden. Ook hun doel was om Santiago te bereiken. Indrukwekkend was te zien hoe dat groepje op elkaar was ingespeeld.

Vandaag gaat voor het eerst de Dependance open.

Zaterdag 28 juli

De pelgrims kwamen vandaag redelijk gestaag binnendruppelen. Bijzonder waren vier Japanners die vanuit Saint Jean-Pied-de-Port in één keer de berg over kwamen. Maar dan wel met twee kleintjes, waarvan eentje van vier en de ander van zes jaartjes jong. Bijzonder is dat die kleintjes het grootste gedeelte van het traject zelf hebben afgelegd. Dat was dan ook de reden dat ze pas tegen 21.00 uur aankwamen terwijl ze al om 6.00 uur waren vertrokken.

Vandaag ook weer een éénwiel fietser die ook was vertrokken vanuit Saint Jean-Pied-de-Port . Hij vertrouwde ons toe dat hij slechts viermaal heeft moeten afstappen , omdat het even te steil was. Om 16.00 uur sloeg het weer om. De mist duwde langzaam de blauwe heldere lucht weg. Ook de temperatuur deed een stapje terug. De wasjes die buiten hingen te drogen werden snel door alerte pelgrims binnengehaald.

Opvallend waren de vele handwasjes die vandaag werden gedaan en de daaraan gekoppelde Donativos.

Ondanks dat het team het prima doet was het vandaag toch wat rommelig aan de balie. Veel uitbundige binnenkomers die allen hun aandacht vroegen.

Ook was er een professioneel poppenkast-act te bespeuren voor het oude kerkje. Een rondreizende groep artiesten die hieromtrent enig faam blijkt opgebouwd te hebben.

Vermeldenswaardig is het heerlijke eten in La Posada. Wat een aangename, bevoorrechte en smaakvolle gebeurtenis is dit toch.

Verder een rustige heerlijke dag.

Zondag 29 juli

Al vroeg stonden de pelgrims te popelen om te vertrekken. Vandaag stonden twee Hospitaleros al om 5.30 uur klaar om hen uitgeleide te doen. Op een tafeltje bij de deur stonden wat lekkernijen en wat brood om aan de vroeglopers mee te kunnen geven. Ook werd thee geserveerd. Het etenswaar werd driemaal aangevuld en ook deze geste werd bijzonder door hen gewaardeerd. Al snel was de hele herberg leeg en werd er begonnen aan de dagelijkse poets. Nog voor achten was afdeling 2 en 3 klaar. Na het ontbijt werd door de andere Hospitaleros ingesprongen om de overgebleven klussen gezamenlijk op te pakken. Het effect was dat we ruim op tijd bij Casa Sabina aan de koffie zaten. Daarna gaat ieder zijn eigen gangetje om elkaar weer aan de lunch bij La Posada te treffen.

Vandaag geen bus, maar wel veel reserveringen. In de middag piekt het even, maar niet genoeg om gebruik te maken van de kleurtjes of andere systemen. Het is goed te behappen allemaal.

Onze EHBO-Hospitalera werd deze middag een aantal keren ingezet om brandende blaren door te prikken en te verzorgen.

Vandaag veel kijk-toeristen die alleen maar een Credential met een stempeltje willen hebben.

Later in de middag was in de kerk een prachtig concert te beluisteren. Middeleeuwse muziek met een hedendaags tintje.

Later op de dag weer dikke mist.

Maandag 30 juli

Om de sfeer nog leuker te maken binnen de groep dan die er al is, hebben we een dagelijkse weddenschap ingelast. De vraag luidt: Hoeveel pelgrims komen er vandaag binnen. De winnaar krijgt een mooi aandenken van deze geweldige plek mee.

Vandaag belooft het een drukke dag te worden. Er komt een groep van 63 scouts uit Zwitserland. 63 Credentials werden speciaal voor hen gestempeld en 43 sliepen binnen en 20 buiten in tenten. Opvallend was de manier waarop zij alles organiseerden. Het is een zeer gedisciplineerde, gehoorzame en nette groep. Buiten werd eten opgediend uit grote potten die gedragen werden door een meereizende priester en een superhoofd-akela. Er werd gezongen, gedanst en veel plezier gemaakt. Een zeer bijzondere ervaring allemaal.

Wat ook te vermelden is zijn twee Nederlanders op een tandem die meer naast de fiets hebben gelopen om naar boven te komen dan erop te rijden..

Onze EHBO-er werd weer opgeroepen, omdat er iemand bewusteloos gevallen was bij de douches. Diagnose; te weinig gegeten onderweg. Dus na een dikke reep en wat water, was deze goede pelgrim weer helemaal bij de les.

Dinsdag 31 juli

Plannen gemaakt om de overdracht zo soepel mogelijk te maken voor groep 11. Maar voordat de overdracht een feit is wordt er nog eerst hard gewerkt om alles spick en span te maken. De winterherberg krijgt een extra poetsbeurt en daar waar nodig wordt nog eens extra verschoond. Het is heerlijk wandelweer, althans vanaf 10.00 uur tot en met 17.00 uur. Daarna gaat het wederom misten en miezeren.

Er wordt een jonge dame door de Bomberos bij ons afgezet, omdat zij uitgeput en verdwaald was. Van meerderen kregen we te horen dat het boven buitengewoon moeilijk was de gele pijlen en andere aanwijzingen te vinden die naar Roncesvalles leiden. Door de dikke mist was nauwelijks wat te zien.

De herberg loopt langzaam en gestaag vol. Na de avondbus uit Pamplona moesten nog twee personen geweigerd worden en via de taxi zijn zij elders geplaatst.

Prachtig die samenwerking.

Alles zat propvol. Nog enkel het noodbed en er was nog één reservering die kennelijk niet kwam opdagen.

Om 21.45 uur kwamen nog twee vermoeide Chinezen binnenvallen. Uitgeput, vermoeid en desolaat. Omdat ze waren verdwaald hadden zij vandaag maar liefst 40 kilometer afgelegd. Hun ziellose ogen spraken boekdelen. Zij konden echt niet meer verder. Zelfs geen enkele stap meer. Snel werd besloten de twee bedden die er nog waren aan hen toe te wijzen.

Ook werd nog wat lekkers voor hen klaargemaakt dat met grote gulzigheid en evenzo grote dankbaarheid werd genuttigd.

Elke Hospitalero werkt hard en met passie. Zij hebben voor deze klussen bewust gekozen. Hebben daarvoor zelf ook opofferingen moeten doen. Geen punt. Zij doen dit van harte voor de vele pelgrims die hier aankomen.

Bij de Hospitaleros zie je af en toe ook een traan als er met één van de vele pelgrims een emotioneel gesprek heeft plaatsgevonden, je ziet ook een goedbedoelde arm over de schouder van een vermoeide pelgrim, je hoort bemoedigende woorden, bruikbare adviezen en vooral er gewoon zijn voor hen.

Het mooie van dit werk is eigenlijk dat je op een bepaald moment één bent met de grote groep

voorbijtrekkende pelgrims. Dat je weet dat jij je steentje hebt kunnen bijdragen en daarvoor heel veel warme dankbetuigingen hebt mogen ontvangen. Jammer, nog maar een paar dagen en onze klussen zitten er op.

Woensdag 1 augustus

Alles loopt soepel vandaag. Als een geoliede machine zijn we op elkaar afgestemd en doen alle klussen zoals afgesproken en zijn mooi op tijd klaar om te genieten van de koffie en de optrekkende mist die plaats maakt voor een helder blauwe lucht.

Voor 14.00 uur staat al een behoorlijk aantal pelgrims rustig te wachten om naar hun slaapplek te kunnen gaan.

De hele middag komen zij druppelsgewijs binnen. Makkelijk te hanteren. Er wordt een aantal keren een beroep gedaan op onze EHBO- Hospitalera. De ene keer voor het doorprikken van blaren en de andere keer om een verzwikte voet te kunnen koelen en te verbinden.

Er zijn veel reserveringen en de laatste bus vanuit Pamplona zit helemaal vol.

Binnen de kortste keren stonden de buspassagiers allemaal voor de kist. Er werd door de Hospitaleros kordaat ingegrepen en de rij werd gestroomlijnd.

Degenen die hadden gereserveerd werden eruit gehaald en de vrijbuiters werden apart gehouden. Nog maar negen bedden te vergeven en dat aantal was te gering om aan een ieder een bed te kunnen geven.

Een groep van 20 bleef over. Wat irritatie binnen die groep, omdat een aantal voordringers wel een bed kreeg toegewezen en zij niet. Enfin, we hebben dit goed opgelost. Gebeld naar Burguete en daar overnachtingsplekken voor hen geregeld. Ook bleek La Posada nog plekken vrij te hebben, maar voor een aantal was de prijs van een kamer toch te hoog.

Een Duitse moeder stond uitgeput en huilend voor de kist. Haar dochter had een hypo en zat deze in Casa Sabina op te vangen door drie cola's te drinken. Zij wist zich geen raad meer. Hier geen plek en alles vol, wat nu te doen. Hotel Loizu in Burguete had nog één kamer vrij en onze Jefe heeft hen met de auto naar dit hotel gebracht. Ook weer opgelost. Bleef nog slechts één jonge man uit Oekraïne over.

Dit werd opgelost door te wachten tot 22.00 uur en hem werd het noodbed gegeven.

Om 22.15 uur bleek een pelgrim zo moe te zijn, dan hij niet eens meer in staat was aan te bellen om zijn rugzak – die door het transportbedrijf bij ons was afgeleverd – op te halen, maar is met kleding en al meteen in La Posada op bed geknald en in een diepe slaap gevallen.

We kregen een bericht door dat een jonge vrouwelijke pelgrim nog ergens in de bergen ronddwaalde. Als ze binnen zou komen hadden we daar ook nog wat voor geregeld. We hebben lang op de uitkijk gestaan, maar geen spoor van haar te bekennen. Ook 's-nachts is nog door twee Hospitaleros gekeken of zij nog ergens te zien was. Hopelijk horen wij morgen meer van haar.

Donderdag 2 augustus

Jammer genoeg niets meer van haar vernomen. Wellicht is ze toch doorgelopen naar Burguete. Vandaag onze "pledge-dag". Alles nog een keertje goed nagelopen en dubieuze bedden toch verschoond en daarna aan de pledge. Het driftig en geconcentreerd geboen leek net op Olympisch curling. Maar de vloer ziet er weer puik uit.

De laatste lunch met elkaar. Ietwat melancholisch beseffen we maar al te goed dat het morgen is afgelopen.

Maar zo ver is het nog niet. Het werd een chaotische en drukke afsluiting.

Al snel werd de Winterherberg bewoond en de bus uit Pamplona was vol met 63 passagiers. Hiervan hadden 21 gereserveerd. Voor de rest was het puzzelen geblazen. Bellen, regelen, lopen van La Posada naar Casa Sabina, naar de Winterherberg en ook nog langs de afdelingen. Daarbij was een groep Italianen gearriveerd die joelde, schreeuwde en een drama opvoerde, alsof de Vesuvius op springen stond.

Ook nog een lekkage ontdekt op de tweede en ook nog eentje op de begane grond bij de Mostrador. Een drukke dolle man die de politie wilde bellen, omdat zijn hemd verdwenen was en daarbij beschuldigend keek naar onze was-Hospitalero. Even later had hij zichzelf weer teruggevonden. We hadden de laatste avond anders ingeschat, maar zo zie je maar; de klussen in de herberg laten zich niet voorspellen.

De avond werd zoals gewoonlijk afgesloten met een gezellig onderonsje. Ook dat zullen we missen

Aantal pelgrims in deze periode 2 .587

Periode 11	:	Vrijdag 3 augustus t/m vrijdag 17 augustus 2018
Hospitaleros	:	Helmut Brouwer, Tonny Wink Hobert, Henk Biemans, Leo van Eechoud, Herman Knape, Tiny Gijsbers, Gerard veldhuis, Marietje Velthuis
Aantal pelgrims	:	3.055 (2017 : 3.289)

v.l.n.r. Gerard, Henk ,Tiny , Marietje, Arianne, Leo, Herman ,Helmut ,

Vrijdag 3 augustus Eerste week.

Op donderdag is iedereen al aanwezig. We slapen in het Campamento. De avond begint al met mooi weer en een flesje wijn. Na ons ingekwartierd te hebben in de Bordas en om de beurt door de wasstraat geweest te zijn zitten we gezellig bij elkaar met een wijntje. Na een voorstelrondje blijkt dat alleen Tiny en Henk nieuw zijn in deze groep. De rest kent elkaar al langer. We zijn maar met zeven, omdat iemand naar een andere groep gegaan is. We beginnen gelijk aan de taakverdeling Wonder boven wonder kan iedereen zijn favoriete taak op zich nemen. We zijn binnen tien minuten klaar.

De rest van de avond genieten we van het mooie weer en de wijn. Op vrijdag verloopt de overname van de vorige groep ook soepeltjes. Na het middageten kunnen we meteen aan de slag Er komen veel pelgrims en aan het einde van de dag moeten we mensen teleurstellen en verder sturen. Gelukkig kunnen we wel helpen met taxi's. Zaterdag en zondag is het weer erg druk en moeten we weer veel mensen verder sturen. Dit is een van de minst plezierige dingen van onze taak.

Mensen zijn doodop en smeken ons tot tranens toe om een slaapplek. Henk en Tiny hebben een paar tentjes in de auto waarmee we nog een paar mensen helpen kunnen. Maar dan is het ook echt vol. Maandag is het ook nog druk, maar dan vanaf dinsdag zitten we niet meer vol. We hebben

mensen kunnen helpen met fietsen repareren, sloten doorknippen en tenten opzetten en ook onze doctor Leo is vele uurtjes bezig geweest met het behandelen van blaren en andere kwetsuren. De Marsjes die Henk meegebracht heeft doen veel goed en vinden gretig aftrek vooral bij de kinderen.

Veel vragen die je niet verwacht zijn soms hilarisch. Er wordt gevraagd naar het stadscentrum en zelfs naar de fitnessruimte. Het stadscentrum hebben we niet kunnen vinden. Als fitness hebben we voorgesteld om de trap op en neer te rennen. Als twee mensen op hetzelfde bed zitten en persé willen blijven zitten vragen we wie de reservekamer met airco wil. Dan blijkt dat ze toch niet zo persé op dat bed willen blijven zitten. Op vrijdag kwam er een Duits meisje met de fiets aan. Ze was bij de afdaling gevallen en had diverse serieuze kneuzingen Maar ze is dapper en na de goede zorg van doctor Leo heeft ze besloten om toch de volgende dag verder te gaan. Een van de Hospitaleros had een acuut geheugenverlies op het Campamento. We misten hem met eten. Gelukkig had hij zijn portofoon bij zich en waren we snel ter plekke. Hij is naar het ziekenhuis geweest in Pamplona en hij moest een dag blijven voor observatie. Maar gelukkig was hij de volgende dag weer normaal. Voor zover dat voor Hospitaleros van toepassing is. Want een beetje gek moet je natuurlijk wel zijn om dit te doen. Verder verloopt de week naar wens. We hebben veel plezier. Bij onze wandeling naar de bron krijgen we spontaan wijn en kaas aangeboden wat overloopt in een gezamenlijk zanghalfuurtje en dan is het nog geen middag. We kunnen hierna best een zanggroep beginnen.

Al met al een prima week met de normale probleempjes en veel dankbare mensen Daar doe je het voor. We redden het wel met zeven, hoewel acht toch wenselijk was geweest. Nu moeten we als er iemand even niet kan echt overuren maken. Met acht was dat beter op te vangen geweest en als er niets gebeurt heb je toch wat meer tijd voor de mensen. Op naar de tweede week.

Vrijdag 10 augustus Tweede week

De week is goed begonnen. Met vogeltjes spotten en benoemen. We kwamen in de laatste week de boekvink, puttter, gekraagde roodstaart, rode wouw en de lammergier tegen Ook nog een paar onbekenden gezien Dus mijn vogelhart is weer tevreden.

Verder hebben we deze week een kwartet Italianen buiten moeten zetten omdat ze dronken waren en mensen lastig vielen. Het gaf wel een hoop gekrakeel in het Italiaans. Maar het is toch gelukt. Dezelfde avond ook nog een vrouw op de derde etage van bed gehaald omdat ze op het verkeerde bed lag. Ook die was Italiaans en dronken. Dus ook een hoop lawaai.

Ook is de tent van een Hospitalero gestolen. We hadden die buiten gezet om iemand een plaats te geven. Shit happens. Verder alleen maar mooie dingen gedaan. Flesjes wijn koelen in de Mariabron. Bezoek gebracht aan de Basken viering op de berg. Tussen de paarden gewandeld met uitzicht op het klooster van boven. Gebabysit op een paar slapende kindjes in de wasserij. Mondharmonica concerten door Gerard werden beloond met groot applaus. Mooie rondleiding gehad met Don Valentin. Afwisselend dagen met veel zon en veel regen. Ook dagen met veel en weinig pelgrims. Een meisje is uit bed gevallen Resulteerde in een gebroken pols . Ook opgevangen door dokter Leo en naar het ziekenhuis gebracht. Al met al een perfecte tijd met een perfecte groep. Zeker voor herhaling vatbaar. Tot volgend jaar.

Periode 12	:	Vrijdag 17 augustus t/m vrijdag 31 augustus 2018	
Hospitaleros	:	Tonny Willems, Theo Hermes, Pauline Hermes, Henry Artz, Peter Gog, Lies van de Voorde, Rob Krommenhoek, Frans Kusters, Marc Koch, Henk Trimbach	
Aantal pelgrims	:	2.952 (ongeveer 100 pelgrims moesten verder)	(2017 : 3.326)

Boven v.l.n.r. Peter, Henry, Paula, Paulien, Marc, Frans;
 Zittend v.l.n.r. Henk, Lies, Theo, Rob;
 Midden voor: Tonny.

Welja, maar liefst tien Hospitaleros, waaronder vier nieuwelingen in Equipo doce! Het werk zal dus prima verdeeld kunnen worden de komende twee weken. We zullen het zien. Volle bak tijdens de overdracht. Helmut (Jefe Equipo once) hield de vaart erin en Tonny (onze Jefe) koppelde onervaren aan ervaren Hospitaleros.

De vuurdoop

Meteen volle bak de eerste dag; 217 Peregrinos en volgens Juan P moesten er zo'n 40 zwaar bezakten doorgestuurd worden. Dat gebeurt overigens op een keurige wijze: er wordt gewacht tot er zo'n zeven à acht pelgrims met elkaar verder moeten en dan brengt een Taxista met een busje hen naar daar waar nog bed, bad en brood is. De vervoerskosten kunnen zodoende gedeeld worden. O wat was het weer slecht deze vrijdag. Regen, regen en nog eens regen. Kletsnat en bemodderd kwamen de Peregrinos aan. In de Lavanderia was het topdrukte: bijna 40 machinewasjes en bij de

handwasbakken stonden ze in een rij! Al om 17.00 uur hebben we enkel nog handwassen toegestaan omdat we (ook al door twee haperende drogers) de machinewassen niet meer konden verwerken. Het was dan ook bijna 22:00 uur toen de laatste was uit de droger gehaald kond worden.

Foutje ... geen dank!

En dan zijn daar weer de pelgrims die in 'andermans' bedden kruipen. Het is meestal een etage-foutje; zo ook nu. Het vervelende is dan vaak dat degenen die zich het verkeerde bed heeft toegeëigend in geen Campos o Caminos te vinden is.

'Si ... no ...'

'No Señora, no Botas en la Lavadora.' 'No Siñoras, no hay Secadores de Pelo.' No Señor, no tengo Mantas.' 'Si Chicas, hay WiFi!' 'Si Chicos, hay un Restaurante ... como? ... si un Bar tambien!' Ach ja, de ervaren Hospitalero herkent alle vragen en kent vooral de antwoorden!

Un Abrazo, un Beso

Wij mochten ook allen Paula en Adriana voor de eerste keer ontmoeten. Juan P was – uitgezonderd bij de collega's die voor de eerste keer Hospitaleerden – een bekende. Tonny nam een uitzonderlijke positie in, maar hij is dan ook de voorzitter van de WHR en die kan zich uiteraard 'privileges' veroorloven. Met wijd uitgespreide armen omarmde hij met name Adriana en zoende haar ...! Nou ja, uw schrijver houdt van lichtelijk overdrijven misschien ...?! Maar dat Tonny's armen haar omvadenden is de waarheid en niets dan de waarheid. Het postuur van Adriana dwong hem waarschijnlijk daartoe ;)

Eco?

Zuinigheid met vlijt ... Blijkt dat de wasserij-Hospitaleros ook een tampon (nee, geen Franse stempel) gewassen en gedroogd hebben!

Vijftien kilo en meer

De Italiaanse dame-op-leeftijd met de rugzak van minstens 15 kilo kwam zodanig laat binnen dat ze alleen maar aan douche en bed kon denken en nog absoluut niet wilde beslissen of haar rugzak de volgende ochtend aan de vervoerder meegegeven zou gaan worden. ... Ze droeg hem die volgende ochtend verder! En dan de Duitse man die ook minstens 15 kilo meezeulde ... Hij maakte zijn rugzak 5 kilo lichter door overbodige zaken op de tafel in de gang te zetten: tafelzout, kruiden, specerijen. Bang wellicht dat de Spaanse maaltijden niet voldoende op smaak zouden zijn?

Cadeautje

Equipo 11 zou een 'cadeautje' voor ons hebben achtergelaten. Althans dat deelde Jefe Helmut mee tijdens de overdracht. Een insect dat het midden hield tussen een bedwants en een coloradokever. Geintje? Welnee!

Onze keukenprinses Lies, slaakte een gillette toen ze in een afgesloten tupperware schaal dat op de bovenste plank van de kast stond het vermaledijde nog half levende beest ontdekte. We hebben geen verder onderzoek gedaan; het nog resterende deel van zijn/haar leven is met brute kracht beëindigd.

Boos ... meer dan boos!

Wanneer je dan van alle Hospitaleros te horen hebt gekregen dat er geen dekens verstrekt worden in onze Albergue en dat dat ook wordt megedeeld op verschillende media, nou dan haal je gewoon vier onderlakens van andere bedden en gaat daaronder liggen. Boos ... meer dan boos op de Hospitaleros die je tot twee keer toe uit een dommeldutje halen om je duidelijk te maken dat dat niet de bedoeling is. De bedden mét hoeslakens zijn bedoeld voor andere pelgrims. En omdat de Hospitaleros er niet zeker van zijn of mevrouw wel legaal in huis is wordt haar bedticket gevraagd. Dat wil ze niet pakken, zegt ze; we moeten haar maar op haar woord vertrouwen. Boos ... nog bozer. Dan maar een dreigement: 'Binnen vijf minuten laat je je bedticket zien, anders verlaat je de Albergue!' En ja hoor, het dreigement werkt, er wordt een briefje getoond. Wat blijkt ...? mevrouw ligt ook nog eens in het verkeerde bed! Verontschuldigen? Ho maar!

Gered!

Een mevrouw uit Taiwan wordt door een Hospitalero gered; althans haar mobieltje! Dat zat bijna in de wasmachine. Gelukkig was het uit de broekzak gegleden en onderin het mandje terecht

gekomen! En dan die mevrouw met de twee (schoot)hondjes. Of wij, Hospitaleros maar even op haar lievelingetjes wilden passen, dan kon zij naar de kerk. Mevrouw was een zondagtoeriste en geen Peregrina die in de Albergue had ingecheckt. Of haar hondjes de Mis verstoord hebben is niet bekend.

Ik doe de Camino en ik neem mee

om te beginnen vier kinderen onder de acht jaar. Allen vanuit Roncesvalles verder op fietsen. Papa met een fietskar waar de twee jongsten kinderen in zaten; het oudste kind fietste zelf en haar broertje had een pick-aan-fiets. En hoe kwam het Franse gezin dan naar Roncesvalles? Nou gewoon te voet de 19 kilometer over de Pyreneeën. Orison was het startpunt. En als dan de fietsen bepakt en bezakt moeten worden, blijkt dat er een wielas verdwenen is. Dat betekent een reisje naar de fietsenmaker en een verlate start.

'Hallo allemaal ...' (melodie juf Ank)

¡Hola peregrino

bienvenido aquí!

¿Estás por primera vez,

o antes ya tal vez?

Estampar con tus pies,

pon tus manos en el aire.

YO SOY (nombre del hospitalero)

¿Quién eres tu?

In memoriam Harry Brandsen

Op vrijdag 17 augustus is onze Compañero Hospitalero Harry Brandsen op 75-jarige leeftijd plotseling overleden. In Roncesvalles is ter intentie van Harry een Heilige Mis opgedragen op woensdag 23 augustus. Voorganger was de bisschop van Pamplona. Hij werd geassisteerd door drie paters van het convent in Roncesvalles. De Hospitaleros werden gevraagd op de eerste banken plaats te nemen.

We hopen dat Harry met vreugde het nieuwe leven, daar waar tijd geen rol meer speelt, is ingegaan. Adios Harry!

Met eerbied bewaard

Een van ons werd aan het einde van een Mis in de kloosterkerk met een vingertje door een pater naar voren geroepen. De eerwaarde wees op zijn borstzakje, waarop de Hospitalero die zich van geen kwaad bewust was daaruit een hostie haalde. Hij wilde het gewijde ouweltje kennelijk als souvenir op zijn hart bewaren. Nee de hostie zou thuis echt niet in een plakboek komen! De pater nam de hostie in ontvangst en nuttigde die. Als troost kreeg onze collega een innige omhelzing!

Teleurstelling ...

Vier jonge enthousiaste Zwitserse vrouwen

toonden belangstelling voor het werk van ons, Hospitaleros. Een geanimeerd gesprek totdat er een jongeman de dames aansprak. Geen enkele aandacht meer voor de 'ouwe knarren' dus ...!

Zonder enige gêne ...

...kleedt een dame zich in de wasserij (weliswaar achter de grote wasmachine) uit en laat wat van haar klamme, bezwete lichaam komt in een kratje glijden (*Oei, dat klinkt wel heel sensueel*). Er zit, de heer zij geprezen, nog wat droge kleding in haar rugzak. Hospitaleros draaien zich uiteraard uit beleefdheid om ... (Of uit preutsheid? ... ahum).

¿Hablas Español?

Er zijn – meestal wat oudere – Spanjaarden, die zeer verontwaardigd reageren, wanneer zij geen Spaanse Hospitaleros aantreffen. Totdat die Señora van middelbare leeftijd naar deze schrijver kwam en me zei dat ze het zo bijzonder vond dat wij Hospitaleros de pelgrims veelal in hun landstaal te woord staan; ook in het Spaans dus. 'Ik voel me beschaamd wanneer ik op vakantie in het buitenland enkel Spaans kan spreken,' zei ze. Ik heb haar hartelijk bedankt voor het compliment.

Heimlich

Een schrikmoment vlak voor sluiting van de Albergue om 22.00 uur: een mannelijke pelgrim verslikte zich in een flink stuk brood en kreeg het letterlijk Spaans benauwd. Een mede-pelgrim schoot direct te hulp en paste de Heimlichgreep op de ongelukkige toe. Dat gaf hem weer de nodige lucht!

Naar de gieren

Met het taxibusje van Javier gingen we op excursie naar de gieren. Veel van die aaseters waren er niet te zien die ochtend, maar we genoten wel van een prachtig uitzicht na een fiks klimmetje (te voet), een heerlijke kop koffie of thee midden in de prachtige natuur en een kort verblijf bij en in de ruïnes van een munitiefabriek; een complex van maar liefst zes kilometer lang uit de 19^e eeuw. Een tour die alleszins de moeite waard is en Javier rijdt je in zijn comfortabel Ford busje er voor zeventig Euro naartoe (en weer terug uiteraard).

'Evacuatie'

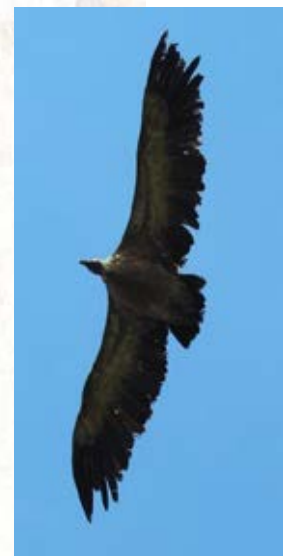
Een knetterend onweer met hagelstenen zo groot als kippeneieren noopte een pelgrim die in zijn tentje naast de herberg stond ertoe te verhuizen naar de winterherberg. Een pelgrim op Planta 3 kreeg het hemelwater op zijn bed (lekkage dak) en evacueerde naar het noodbed.

Verschillende pelgrims moesten, vaak nadat de bus was aangekomen, ondergebracht worden in hotel, La Posada of in dorpen verderop. Met taxibusjes werd die 'evacuatie' uitgevoerd, meestal tot tevredenheid van de betreffende pelgrims.

Maar als je dan alleen maar Koreaans spreekt, dan is het duidelijk te maken dat Aterpea vol is en dat het betreffende echtpaar óf een dure kamer bij La Posada kunnen krijgen, óf met de deeltaxi naar Espinal kunnen gaan, waar het onderkomen aanzienlijk minder Euro's kost. De meneer en mevrouw konden samen blijkbaar ook niet tot een keuze komen, ondanks het advies van onze mede-Hospitalero. Mevrouw wilde uiteindelijk toch wat meer geld uitgeven en besloot naar La Posada te gaan.

Middagdutje

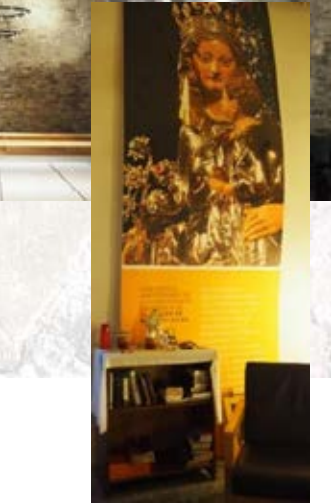
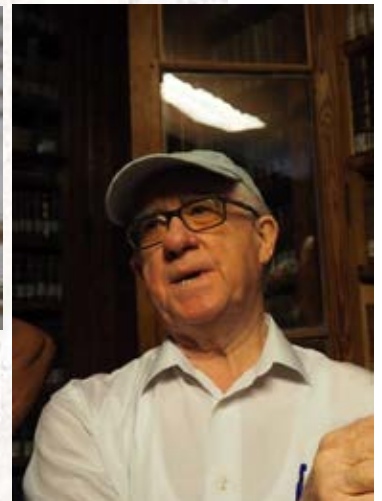
En dan is daar de voorlaatste dag. 'Ik wil morgenochtend (vrijdagochtend) wel vroeg opstaan,' zei een van onze collega's, 'dan kan ik tussen de middag lekker een paar uurtjes gaan slapen.' Hij had niet in de

gaten dat de overdracht dan al achter de rug zou zijn en hij dus niet meer in het bezit was van zijn sleutels. Ach, in de Bordas was nog wel een bedje vrij ...!

We hebben gepoetst, gewassen, verschoond, verwelkomd, beantwoord, gegeten, gedronken, gewandeld en ... genoten!

We sluiten af met nog enkele mooie foto's die gemaakt zijn door Paulien, onze Compañera Hospitalera:

Periode 13

Vrijdag 31 augustus t/m vrijdag 14 september

Hospitaleros : An Pikker Salari, Agnes Dubelaar, Clazien van Leeuwen van der Valk, Pam Kuipers, Frans Hofstra, Jaap Harthoorn, Dirman Heryadi, Marion van Engelen

Aantal pelgrims : 3.038 (2017 : 3.027)

v.l.n.r. An Pikker, Agnes Dubelaar, Frans Hofstra, Marion van Engelen, Jaap Harthoorn, Clazien van Leeuwen, Pam Kuipers, Dirman Heryadi . Vooraan Ariana

Vrijdag 31 augustus

Gisteren is ons hele team al in Roncesvalles aangekomen. We hebben ons voor de eerste nacht geïnstalleerd in de Bordas. 's Avonds zijn we naar Burguete gegaan om in een restaurantje te gaan eten. Dat is alvast een gezellige kennismaking.

Vanmorgen zijn we wederom naar Burguete gegaan voor het ontbijt. Lekker gelopen door het bos. Op de terugweg komen we tot onze verrassing Marisol tegen. Ze heeft afgelopen winter een afschuwelijke val gemaakt toen ze uitgleed op straat; ze is nog steeds niet aan het werk en wordt vervangen door Adriane. We hebben de gelegenheid te baat genomen om meteen maar een groepsfoto te maken. Om 11 uur worden we in de bibliotheek verwacht. We worden spontaan toegezongen door de voorgaande groep met "Hallo Allemaal" maar dan in het Spaans. Onze Jefe An neemt plechtig de eerste sleutelbos in ontvangst, zij is vanaf dat moment in functie. Na een gezamenlijke lunch in La Posada nemen we afscheid van groep 12. Ons team bestaat uit vier ervaren hospitaleros (An, Dirman, Frans en Agnes) en vier nieuwelingen (Clazien, Jaap, Marion en Pam) We hebben er zin in en met name onze debutanten zijn zeer benieuwd naar de dingen die komen gaan. De eerste dag is meteen al druk. Om half vijf zijn het Colegiata plus Overloop helemaal vol. Er vallen een paar

pelgrims flauw maar die knappen gelukkig weer snel op. Een Duitser en zijn dochter melden zich bij de EHBO vanwege voetproblemen van pa. Zijn problemen worden afdoende verholpen. Ze zijn daar heel gelukkig mee. Ze lopen samen om het feit te vieren dat de vader gisteren 70 jaar is geworden. Nu kunnen ze morgen zorgeloos verder lopen. Tot zover het mankementen journaal. 's Avonds als het rustiger wordt vraagt Marion of we het leuk vinden een kleine zit-yoga sessie mee te doen. Ze is yogaleres. Natuurlijk willen we dat. We strijken met z'n achten neer op de bankjes in de hal bij de achterdeur. Wat is dat leuk: even samen relaxen met yoga!! We boffen echt. Na 10 uur nog een uurtje chillen met een wijntje en een biertje! De kop is eraf!

Zaterdag 1 september

Het is de hele dag droog en zonnig weer. Het is de eerste ochtend van schoonmaken voor ons, de nieuwe groep. Om 6 uur staan Frans en Jaap beneden om de deuren te openen, de verlichting op de slaapzalen aan te doen en de pelgrims in alle talen goeiemorgen te wensen. Juan Pe zit in de Mostrador en is bezig met de voorbereiding van de drukke dag. Enkele vertrekkende pelgrims laten hun rugzak achter voor transport per taxi naar de volgende bestemming. Aan de rugzak een envelopje met de naam erop en wat geld. Anderen halen nog gedroogde was van de lijn en dan gaan de pelgrims vertrekken. Naar het ontbijt in Roncesvalles of in het dorpje Burguete op 3 km afstand. Om 8 uur is het rustig voor de Hospitaleros. Ontbijten in de Hospitalero-huiskamer is een culinair feestje. We hebben eieren gebakken, sinaasappels geperst, koffie en thee gezet. Stokbrood, geroosterd brood, yoghurt met muesli. Er ontbreekt niets en de stemming is opperbest.

Dan verdelen we het schoonmaakwerk in de slaapzalen en sanitaire ruimtes op de drie etages en in de dependance (Overloop) op 80 m afstand gelegen, vlakbij de kerk. Nieuwelingen krijgen les van de ervaren Hospitaleros en rond half elf is de klus geklaard en kunnen we gaan douchen. Restaurant Casa Sabina voorziet ons van een heerlijke (gratis) koffie. We zitten op het terras in de stralende zon. Daar vullen we ook de lijst van het gewenste (dag)menu in dat om 13.00 uur wordt geserveerd in het andere restaurant, la Posada. Het menu bestaat uit drie gangen, elke gang heeft 5 keuzes. Inclusief wijn of water. Genoeg energie dus voor het middagwerk: de ontvangst, inschrijving en begeleiding van de aankomende pelgrims.

Na 14.00 uur zijn de eerste pelgrims aan de beurt om de slaapplek in te nemen. Alles verloopt met de nodige vrolijkheid in alle talen. Wij hebben thuis al geoefend op onze welkomsglimlach en het werkt. Pelgrims zijn blij dat de Pyreneeën met succes zijn genomen. De meeste pelgrims zijn rustig en volgen onze instructies. Anderen zijn ongeduldig en willen snel naar boven, maar komen niet om de Hospitalero heen die de deur naar de Mostrador blokkeert. En ook de mensen die eerder een bed

hebben gereserveerd moeten netjes in de rij staan. Kleine irritaties door taalproblemen (dat snelle Spaans is best lastig) of door vergeten papieren, oververmoeidheid, blaren of honger zijn niet te vermijden.

Rond vier uur komt voor de laatste pelgrims de teleurstelling: er zijn niet genoeg bedden. Dat wil je niet horen als pelgrim. Later zal blijken dat dit de dagelijkse praktijk is. Onze Spaanse collega's in de Mostrador helpen bij het vinden van een slaapplek in de omgeving en bij het

regelen van lokale taxi's. Uiteindelijk na 21.00 uur zijn alle wachtende pelgrims met een taxi vertrokken.

Avondeten maken we zelf klaar en om de beurt komen een paar teamleden een half uurtje langs in de Hospitalero-huiskamer voor een warme hap. Om 21.00 uur volgt voor het hele team de yoga-avondsessie in de gang onder leiding van Marion. We sluiten af om 22.00 uur.

Zondag 2 september

Voor ons is zondag een gewone werkdag. Het is mooi weer. Het verwachte aantal pelgrims is even groot als gisteren. Het aantal bussen uit Pamplona en Frankrijk is vandaag beperkt. We hebben gemerkt dat de nationaliteit van aankomende pelgrims ook afhangt van welke vliegtuigen geland zijn. Gisteren waren het vooral de Duitsers, vandaag ook Amerikanen, Canadezen, Australiërs en Nieuw-Zeelanders. 's Avonds hebben we een tabel op het whiteboard gemaakt, met taakverdeling, dus nu kunnen we drie dagen vooruit plannen en weten we wie om 6 uur begint, het ontbijt klaarmaakt, de pelgrims naar de dependance begeleidt, het avondeten klaarmaakt en het verslag verzorgt. Bij voorkeur vier mensen bij de balie: de Mostrador. Het is weer een drukke dag. De nieuwelingen van ons team krijgen nadere instructies en ervaring met de aankomende pelgrims. Ook vandaag is het vol: meer pelgrims dan beschikbare bedden. Gelukkig hebben onze Spaanse collega's aan de Mostrador (Juan Pe, Adriana of Paula) permanent contact met de taxichauffeurs die af- en aanrijden naar de volgende dorpen. Het is natuurlijk niet direct onze taak, maar de dienstverlening eindigt natuurlijk niet met de mededeling dat onze Albergue 'Completo' is. Zo kunnen we de teleurgestelde pelgrims uiteindelijk toch helpen aan een slaapplek.

Maandag 3 september

Om half elf haalt Don Valentin ons op voor een exclusief Hospitaleros bezoek aan het museum en de bibliotheek. We mogen foto's maken van het beroemde schaakbord van Charlemagne, waar hij nog op geschaakt zou hebben. Het stamt uit de 14e eeuw, dus dat kan nooit gebeurd zijn. Fake news. :) De bibliotheek is prachtig en vol met stokoude boeken en documenten. Don Valentin geeft precies aan waar we foto's van moeten maken. Het pronkstuk is een document, door de paus ondertekend, uit de 13e eeuw, een toestemming tot ruil van twee stukken land in Frankrijk en Spanje. Daarna worden we uitgenodigd in zijn huiskamer voor een glaasje Patxaran en een Madeleine (soort cakeje). Helaas is de Madeleine beschimmeld en zoals An zegt: ze moesten naar de kapper. Het is erg gezellig en Don Valentin staat erop dat we nog een glaasje nemen, dus we rollen daarna zijn huis uit, lichtelijk aangeschoten, meteen door naar de lunch, waar natuurlijk de wijn ook weer op tafel staat. De yoga voor Hospitaleros om 9 uur 's avonds is nu een vast programma-onderdeel van de dag.

Dinsdag 4 september

Het citaat van de dag komt van een Amerikaan, die aangeeft dat zijn credencial veel belangrijker is dan zijn paspoort: "The pilgrims passport is better, because this passport does not have a President."

Het verhaal van de Italiaanse Fabio en Spaanse Julia: Julia heeft haar tasje met alle belangrijke dingen in Orisson laten liggen en komt in paniek aan in Roncesvalles. Fabio heeft het tasje gevonden, en heeft in Julia's telefoon het nummer van haar moeder gevonden en die opgebeld. Julia heeft ook haar moeder gebeld en weet dus dat Fabio in Roncesvalles haar tasje heeft. Na enig zoeken en bellen

vinden we hem in de Overloop. En even de ontmoeting gefilmd..... BEKIJK VIDEO -->
<https://youtu.be/8M2wK1IZx2A>

Helaas is er ook verdriet. Een fietsende Argentijn heeft CPR moeten toepassen op een oudere man die met zijn zoon aan het wandelen is. Hij kreeg een hartaanval en helaas was hij niet meer te redden. De Argentijn vertelt dat hij toen hij jong was met zijn vader was gaan fietsen en die kreeg last van zijn hart. Hij heeft toen dezelfde situatie meegemaakt en 3 km met zijn vader over zijn schouders naar het dichtstbijzijnde dorp gelopen. Nu is hij net aan de Camino begonnen en maakt dit mee. Huilen. En omdat hij vertraagd is vanwege het helpen was er geen bed meer voor hem in de Albergue! Maar monter gaat hij weer op weg naar het volgende dorp. Een ander duo, man en vrouw, hebben in het voorbijgaan ook dit trauma meegemaakt, ook huilen, en ook voor hen is er helaas geen bed in Roncesvalles. Ze lopen met betraande gezichten door.

Steve uit Hongarije heeft zijn hangmat opgehangen tussen twee bomen, maar de wolken komen naar beneden en hij wordt bang voor de regen, wil naar binnen. Hij heeft mazzel, want Paula geeft één van de noodbedden weg.

Woensdag 5 september

Vandaag is er een Baskische mis in de kerk. Het is superdruk, met Franse Basken, die allemaal in onze hof zitten te picknicken.

Er komt een noodoproep voor EHBO-Agnes, want een dame is in de kerk komen te vallen, overal bloed. Het valt uiteindelijk wel mee, neus stuk en blauwe plekken. Agnes en An hebben haar goed geholpen met ijspakkingen. Het slachtoffer kan weer terug naar de kerk en daar geeft ze ons een zeer gulle Donativo.

Marion haalt vandaag 32 euro op met de yogales.
Men is superblij met de stretch en relax yoga.

's Avonds begint het te regenen, iedereen komt kletsnat binnen. En er is geen plaats meer. Gelukkig heeft Agnes heel veel pannenkoeken gebakken, dus die worden uitgedeeld en dankbaar aanvaard door alle verzopen pelgrims. Een Engelsman, Simon, in paniek, hij is zijn vriend Chris kwijt, die ergens op de

berg zit, of al in het volgende dorp. Whatsappen is ook niet altijd de duidelijkste manier van communiceren.

Om 16.00 u. is de herberg weer vol en begint het drama met doorsturen weer. Taxi's rijden af en aan, en deze keer zijn er genoeg chauffeurs.

Na 21.00 uur komt er een oude man binnen met zwabberende benen, helemaal trillend en uitgeput. En al zijn papieren zijn kleddernat. Hij krijgt een noodbed. En later komt er nog een Braziliaan van de berg af strompelen, met een blessure aan zijn been, hij krijgt ook nog een bed. Wat een mazzel. Een eenzame vrouw komt ook aan in het donker, getraumatiseerd en in shock, met verhalen over vallende bomen, onweer en hagelstenen. Daarna ook nog de Bomberos met 2 heren, die ze hebben opgehaald. Die hebben hagelstenen zo groot als duiveneieren gezien op de berg. Weer mazzel, want Eburne geeft toestemming om twee gereserveerde bedden, het waren no-shows, weg te geven.

Zoals elke avond is Jaap weer een agendapunt, nu al vanaf het begin, want hij gaat weer alcoholvrij en vroeg naar bed bij de avondborrel.

Donderdag 6 september

Het heeft vannacht flink geregend. Twee pelgrim-kampeeders hebben het moeilijk gehad. Rugzak, kleren en papieren zijn doorweekt. Wij hebben alles in de droger gegooid. De kampeeders kunnen in de eetzaal bijkomen met een sandwich en warme koffie uit de automaat, voordat ze weer in goede conditie in droge kleren kunnen vertrekken.

Bij het schoonmaken vinden we twee dikke portemonnees. Jaap ontdekt er een onder een kussen: Duitse pasjes en veel contant geld. Marion vindt de andere onder in de prullenbak met pasjes, maar zonder geld. Mogelijk is deze gestolen, het geld er uit genomen en snel weggegooid. De Duitse portemonnee wordt 's avonds opgehaald. De eigenaar van de tweede portemonnee, Alejandro, heeft 's avonds nog geen contact met ons opgenomen.

De laatste lunch bij Restaurant Posada is weer gezellig. Wij hebben geld bij elkaar gelegd als dank voor het lekkere eten. An, onze Jefe, overhandigt het envelopje met inhoud aan het hoofd van de keuken. An houdt een toespraakje van dankjewel in haar beste Spaans, gevolgd door ons welgemeende applaus. Na een blije dankbare glimlach worden we door het restaurant getrakteerd op een glaasje Patxaran.

Ook 's middags regenbuien. Met de regenjas naar buiten en met de paraplu richting de Overloop. De yogales buiten vervalt dus vandaag.

Maar het regenweer geeft nog meer problemen voor pelgrims. Een Canadese pelgrim is even buiten de Albergue halverwege op het steile pad blijven steken. Marion is haar gaan opzoeken, ze heeft al hulp van drie heren. Waarschijnlijk uitdroging en uitputting, maar een van de mannen heeft haar al electrolyte in water gegeven. De pelgrima kan uiteindelijk naar beneden worden gebracht voor de nacht om te slapen in onze herberg.

Wielrennende pelgrims die pakketten met fietsen laten bezorgen (buiten in elkaar gezet) komen ook geregeld langs. Vandaag komen twee Spaanse pelgrims hun fietsen ophalen, die in grote kartonnen dozen staan te wachten in de opslag. In die opslag kan het druk zijn met opgestuurde rugzakken van alle maten, soorten en kleuren. Vandaag wel zeven rugzakken onder één naam: zo staat er een grote familie te wachten.

Het plaatsgebrek wordt ook door de pelgrims zelf opgelost: steeds meer pelgrims pakken 's avonds hun tentje uit en installeren zich bij het riviertje bij de achterdeur van de Albergue. Deze kampeerders mogen in de Albergue douchen en 's morgens in de keuken bijkomen onder het genot van een bakje koffie. Bij regen helpen we deze mensen met de centrifuge en de droogmachine (soms heel laat, soms heel vroeg).

In La Posada blijkt toch nog plek te zijn, en in Burguete ook nog 1 kamertje.

In de laatste avondurtjes worden hier wonderen verricht. Teleurgestelde pelgrims krijgen we hoe dan ook ergens in bed en voor wandelaars die ergens willen slapen voor tien uur. Jaap doet wiskundig werk met het passen en meten en zoeken en vullen van een hotelkamer in La Posada. Het lukt.

Twee Amerikanen willen geen geld uitgeven, en willen buiten gaan slapen. Marion heeft dat gelukkig uit hun hoofd kunnen praten, er zijn nog kamers, en ze betalen uiteindelijk 55 euro en nemen ook nog de taxi. Verstandig idee.

Er wordt ons verteld dat in het pelgrimsbureau in St. Jean Pied-de-Port letterlijk nog steeds gezegd wordt dat er altijd een plekje is voor de pelgrims, terwijl dat op het moment niet te doen is. Mensen kunnen niet altijd een taxi krijgen, en moeten soms gewoon gaan doorlopen. Het is hoogseizoen nu!

Er woont iemand in de gang vlakbij de wasserij. Dirman en Marion voelden duidelijk een aanwezigheid. En de rivier achterin de wasserij moet ook eens onderzocht worden. Waar komt hij vandaan?

Vrijdag 7 september

De ochtendmensen Marion en Jaap zwaaien iedereen uit. "Morning has broken" van Cat Stevens zweeft door de slaapzalen, en beneden wordt '500 miles' van de Proclaimers gespeeld om iedereen op gang te krijgen. Het is vandaag een week geleden dat we begonnen met ons Hospitalero-schap. Nog een week te gaan. Het is een vochtige ochtend, de wolken hangen heel laag, het regent niet echt, je wordt wel kletsnat als je er in wandelt. Na de ochtendschoonmaak naar het terras van Casa Sabina voor een lekkere café con leche of anders. Een korte terugblik op de afgelopen week en een bespreking van de tops en tips. We zijn het er over eens dat iedereen er elke dag hard tegenaan gaat, we hebben geen enkele dag vrij, maar de onderlinge sfeer en de gesprekken met pelgrims geven ons energie. Lastig blijft de dagelijkse realiteit dat er meer pelgrims aankomen dan dat er bedden beschikbaar zijn. Troosten van pelgrims heeft geen zin, wel helpen bij het vinden van alternatieven. Begrijpelijk dat pelgrims hun frustratie over geen slaapplek kwijt moeten, en daar zijn wij voor.

Marion is de laatste dagen aan het snotteren, vandaag blijft ze de hele dag in bed: slapen, koorts en uitzieken. Ook andere Hospitaleros zijn kandidaat voor verkoudheid. Extra sinaasappels aan het ontbijt.

Zaterdag 8 september

Schoonmaken verloopt steeds sneller en beter. Mensen doen steeds dezelfde klussen per etage. Geboortedag van Maria. Missen om 12 uur en om 18 uur, veel burgers op de been vandaag.

Verrassingsmenu bij Sabina: eerst salade mixta, dan kroketjes met biefstuk en dan ijs met vanille. Etc.

Marion lopend naar Burguete, naar apotheek, geld pinnen, medicijnen halen voor de verschillende verkoudheden die uitgebroken zijn.

De omringende dorpen vol, steeds vaker. Taxichauffeurs raken geprikkeld, soms halfvolle taxi's. Uiteindelijk toch iedereen in de taxi gekregen en slaappleats op afstand van de Camino-route, bijv. 5 km.

Belgische kampeerster, jong van lijf en lang van stuk, wandelt over de toppen van de Pyreneeën en komt even langs in Roncesvalles. Tentje op het veldje, douche en een tafel in de eetzaal. Wat een luxe! Zegt ze.

Kritiek moment van de dag is wanneer de laatste bedden vergeven worden. Jaap staat bij de deur van de Mostrador, Agnes aan de balie en An vervangt Adriana die naar de mis gaat. Klazien doet de telling van de laatste aankomende pelgrims - de gereserveerde bedden uitgezonderd - en komt precies uit op een groepje vriendinnen die nog net een bed krijgen. Zo is iedereen tijdig en goed op de hoogte gesteld van het aantal beschikbare plaatsen; lessen geleerd van gisteren.

Zondag 9 september

Het heeft vannacht weer flink geregend, weerlichten door het slaapkamerraam. Om 6 uur regent het nog steeds, om 8 uur wordt het droog en klaart het op voor de rest van de dag: losse wolken in een blauwe lucht en rond 20+ graden. Niet zo verrassend dat we 's ochtends een aantal poncho's verkopen, niet alleen voor de wandelaars, maar ook voor fietsers om de bagage regenproof te maken. Dit zijn met name pelgrim Steve Taylor en zijn vrouw, die twee dagen hebben moeten wachten op hun verzonden fietsen. Ook worden er veel stokken verkocht.

De eerste buitenslaper aangetroffen in de de doorgang tegenover de ingang van het hotelrestaurant. Rustig wakker gemaakt, later is de man in de keuken een koffie gaan drinken. Daarna rustig vertrokken. Ook nu weer maken veel pelgrims o.a. de Aziaten gebruik van het transport van rugzakken. Een Koreaans meisje heeft de uitleg niet helemaal begrepen: zij heeft de enveloppe aan haar rugzak gehangen maar het geld in de hand gehouden. Goed dat we dat even controleren.

Een oudere Amerikaanse vrouw gaat in het Officina del Peregrinos haar schoenen en sokken staande al balancerend aantrekken. Het maakt een tamelijk onhandige indruk onder het oog van de twee aanwezige Hospitaleros, die haar nog naar een bankje in de hal verwijzen. Zij persisteert echter het op deze manier te willen doen.

Twee tentslapers komen pas vlak voor 8.00 uur vragen of zij een douche mogen nemen. Dit kan - gezien de tijd - niet meer worden toegestaan. Na het ochtendcorvee komen we op weg naar de koffie terecht in een volle menigte voor de kerk. Op het terras van Casa Sabina is het heerlijk genieten in de zon.

De gezondheid laat een beetje te wensen over na een werkweek van tocht, stof, schoonmaakmiddelen en later ook regen. Maar het eten maakt veel goed: lekker en vaak ook gezond. Er is weer een heerlijke maaltijd in Casa Sabina. Er zijn ook Amerikaanse oudere toeristen, netjes neergezet aan tafel met een schelp om de hals.

Om 14.00 uur prachtig zonnig weer.

Net als voorgaande dagen weer meer pelgrims dan bedden. Veel teleurgestelden die graag waren gebleven in dit bijzondere oord of naar de kerk gegaan, zijn doorgereisd met de taxi naar een volgend dorp voor een slaappleaats.

Maandag 10 september

Pam's verjaardag! Ze heeft ochtenddienst gekregen, zodat we postertjes met haar naam kunnen ophangen op de slaapzalen. Verrast neemt ze alle felicitaties beneden in ontvangst. Om 8 uur ontbijt met versierde stoel, slingers en bloemen op tafel. En zingen! Later komt er van Edurne nog een prachtige taart en weer 2 flessen Patxaran voor Pam. De taart komt ons de oren uit, of eerder de buik, de broekknoopjes springen open hier en daar, ook vanwege het heerlijke eten in Casa Sabina.

Bij het ontbijt vraagt Marion aan Frans om een goede gids voor de Via de la Plata en hij raadt aan 'de gele van een Duitser' te gebruiken. Wie schetst haar verbazing als een paar uur later een man aanklopt die zijn reisgids wil updaten. Het is de Duitser, Raimund Joos!

Na de koffie, met traktatie van Pam, hebben we om 11 uur een afspraak met onze geliefde Don Valentin voor een tour van de Claustro, en wat we eigenlijk allemaal willen: de toren op! En ja hoor, we mogen het wenteltrapje op naar de stoffige ruimte, dode muis, kakkerlakken en vogelpoep, maar ook: de klokken. We komen 3 voor 12 aan, dus het is even handen voor de oren! Daarna - we nemen de kans waar - brengt hij ons nog even naar de oude herberg, wat ook een hoogtepunt is.

Herinneringen ophalen met de Hospitaleros die hier al eerder hebben gewerkt, een prachtige ruimte. Het knekelhuis laten we even voor wat het is, maar de kapel ernaast, met uitleunende muren, en een beeld van St. Jacob, mogen we ook nog even in. Al met al een geslaagd verjaardagsuitje.

En daar komen de pelgrims alweer. Waar je mensen al niet blij mee kunt maken: een deken, een maandverbandje, een kampeerplekje aanwijzen, een stempeltje in hun Credencial, een

verloren handschoen bezorgen, en natuurlijk: een bed.

Of een tent: Italiaanse pelgrim vraagt aan zijn wandelgezel of hij erbij mag, maar dat gaat niet. Clazien vangt dit gesprek op, en weet dat er een tent bij de gevonden voorwerpen ligt. Hij wil hem graag lenen, met een matje en een deken, om gezellig zijn 'nieuwe' tentje naast zijn vriend op te

zetten. Hij zou hem morgen weer komen terugbrengen. Later blijkt dat hij hem nooit heeft

opgehaald. Waar hij geslapen heeft, zal een raadsel blijven. Frans en Dirman hebben in de wasserij genoten van het uitzicht van vooral wassende Italiaanse vrouwen. Vandaag is het rustig, de taxi's hebben wel wat werk, maar niet al te veel. 's Avonds blijkt een gisteren gevonden leren tasje met contactlenzen bij nadere inspectie ook een potje met cannabis (THC) te bevatten, en daar weer in zit een rolletje bankbiljetten: 120 euro in totaal. We zijn benieuwd of iemand het nog komt ophalen, anders gaat het in de Donativo! En vlak voor de sluiting van 22.00 uur moet er nog een pelgrim uit het voorportaal van de Overloop gehaald worden, hij ligt daar op de grond met zijn hond.

Adriana van de Albergue biedt hem een bed aan, maar zijn hond mag niet naar binnen, dus hij blijft ook buiten. 't Is een keus.

We zijn wel de één na de ander door de verkoudheid overvallen, maar de Spaanse superdrug Frenadol is erg effectief.

Dinsdag 11 september

Strakblauwe lucht vandaag, dus de vieze ramen aan de oostkant vallen helaas extra op, maar even iets aan gedaan. Na de koffie gaan Marion en An naar Burguete op weg, via het achterweggetje langs de kaasboerderij. Die is helaas de hele week niet te bezichtigen, dus struinen we door de weilanden richting dorp. Weer helaas is er een groot hek, dat erg stevig in elkaar zit, en ondanks verschillende pogingen, moeten we onverrichterzake dezelfde weg terug. Het is heerlijk weer, en het uitzicht nog mooier. En we komen de prachtige Fuente de la Virgen tegen, waar het heerlijk vertoeven is; wat een rust, en wat een prachtig uitzicht.

De middag verloopt rustig, hoewel een plotsklapse regenbui met onweer voor rijen in de wasserij zorgt. Alle was natgeworden en dus moet er gecentrifugeerd en gedroogd worden. Goed voor de Donativo. Er worden ongeveer 20 mensen doorgestuurd, dus de aantallen nemen iets af. Agnes bakt weer heerlijke pannenkoeken, met kaas, spek en banaan. Super.

In de wasserij is een ondergronds riviertje, en volgens onze berekeningen komt het vanonder het zijgebouwtje van de kerk, waar de priesters zich verkleden voor de mis. Verder onderzoek gewenst. En als we aan de borrel willen om 10 uur 's avonds, melden er zich nog 4 pelgrims zonder bed! Gelukkig kan er na een hoop gebel toch nog een taxi voor ze gevonden worden, die ze naar een beloofd bed brengt. Hèhè.

Woensdag 12 september

Een drukke dag, zoals gewoonlijk, weinig tijd om het dagboek bij te houden! Helaas moeten we twee pelgrims wegsturen die 's avonds laat aankomen. De prior heeft het laatste bed al weggegeven aan een zwerver, die gisteravond al ergens voor de kerk had geslapen. Er is nog 1 kamer vrij in Burguete, maar ze hebben niet genoeg geld om die te betalen (75 euro incl. taxi). Ze verdwijnen in de nacht en wij voelen ons erg bezwaard.

Donderdag 13 september

Richard uit Canada komt, met achterlating van zijn rugzak, een ongeluk melden op het steile pad uit de bergen. Een Canadese vrouw, Jackie, heeft haar been gebroken. Als we alle details hebben om de Bomberos te verwittigen, rent hij weer terug de berg op om zijn rugzak te halen. Een uurtje later arriveert hij, met een wandelvriendin, en dan blijken de bedden net op te zijn.... De timing was echt perfect, na een snelle communicatie tussen Marion en An bij de Mostrador, weet An nog net de laatste twee bedden te redden in de Overloop, waardoor Richard en zijn vriendin toch nog hier kunnen blijven slapen. Op het nippertje! Dat maakt de frustratie over gisteravond weer een beetje goed. Een rustige avond, laatste yoga sessie met het team en nog even op de foto met Juan Pe.

Vrijdag 14 september

Op de muziek van Cat Stevens (Morning has broken) doen we de ronde vanmorgen, wat op bijna ieder gezicht een glimlach tevoorschijn tovert. Het vertrek verloopt verder voorspoedig, met de gewoonlijke vragen als: Welke kant moet ik op? :)

Nog even schoonmaken, inpakken en dan zit het erop!

Periode 14 : Vrijdag 14 september t/m vrijdag 28 september 2018

Hospitaleros : Kees Ebbenhorst, Dick de Kler, Joke de Kler, Ineke van Hattem, Maarte van Hattem, Wim Schaap, Angelien Zonder, Hermien van Essen, Joop van Essen

Aantal pelgrims : 2.948 (2017 : 3.223)

Van links naar rechts:

Hermien, Wim , Ineke , Angelien , Maarten, Juap, Kees, Joke, Dick, Joop.

Vrijdag 14 september

We zijn begonnen ! Maar eerst moeten we natuurlijk melden dat we hartelijk welkom werden geheten door de vorige groep en nadat we de auto's hadden uitgeladen en onze kamers hadden volgegooid met tassen en slaapzakken zijn we na een lekker bakje koffie bij Casa Sabina rustig richting bibliotheek gelopen. Met de nadruk op "rustig", want dat was wel het laatste rustige moment van de dag. De overdracht verliep vlot en na het laatste vraag-en-antwoord-spelletje werd de overdracht officieel. Eerst nog even een heerlijke gezamenlijke lunch in La Posada en daarna om 14 uur aan de bak.

We zijn met z'n negenen en iedereen weet wat te doen. Middels een schema met telkens een shift van 2 uur weet iedereen waar hij of zij aan toe is.

We hebben 3 nieuwe Hospitaleros in de groep en die worden meteen goed ingewerkt.

Het is weer even wennen. De drukte is vooral in de gang, maar we houden de rust bij de Mostrador door een streng toegangsbeleid van Hermien. De rij groeit echter snel en om even na 4 uur is de herberg en overloop al vol. En dan komt 't moment om de achterin de rij staande pelgrims de vraag te stellen of ze doorlopen naar Burguete, een taxi willen nemen of willen slapen (met een aantal andere pelgrims) in het hotel. De prijs per kamer schrikt ze eigenlijk wel af.

Een aantal loopt door, belt zelf voor een ander onderkomen of wacht op de taxi. Dat wachten op de taxi valt wel tegen, want van af en aanrijden van taxi's is helaas geen sprake. Een man of vijftien moest meer dan een uur wachten op vervoer.

In de wasserij verloopt alles op rolletjes.... Totdat er een droger uitvalt, een wasmachine zonder zeepsop zit en één van de centrifuges plots hapert. Maar dat laatste mankement is snel opgelost. De plastic dekplaat zat naast de trommel en heeft al heel wat rondjes/dagen meegedraaid. We hebben alle wasjes (toch weer 26 stuks bij het mooie weer buiten) om 8 uur weggewerkt. Lastig was wel dat een nette broek (met vouw, zoals hij zelf beweerde !) zoek was geraakt in de wasruimte.

Mensen, die er doorheen zitten is altijd vaste prik. Een Amerikaan, die nauwelijks meer op z'n benen kan staan begeleiden we naar zijn bed. Een Française zit er ook helemaal doorheen. Tranen met tuiten.

Verwarring te over met een vrouw, die laat arriveert, dus geen bed meer heeft, maar blij is als ze hoort dat ze in de tent kan overnachten. Na de douche en opfrisronde meldt zij zich voor het bezoek aan de tent... En wij maar denken dat ze zelf een tent bij zich heeft. Maar eind goed, al goed: Ze krijgt van ons het laatste reservebed.

Maarte maakt zich onmisbaar door een man te helpen met een fietsprobleem. Hij pakt gewoon het onderdeel van zijn eigen fiets en na montage is de fietspelgrim zeer tevreden. Nu Maarte nog... want hij mist nu wel een onderdeelje.

Zaterdag 15 september

Kees en Wim bijten 's morgens het spits af. Zij staan de eerste ochtend klaar om de pelgrims uit te zwaaien. Het loopt allemaal op rolletjes en even na 8 uur is iedereen op pad. We hebben bij de nabespreking de avond ervoor een indeling gemaakt wie waar schuiert en schoonmaakt. Alles wat een pelgrim zoal achterlaat verdwijnt in de vuilniszakken of op de lost-and-found tafel. Kees houdt (na de koffie bij Casa Sabina) een veiligheidsrondje door het gebouw. De brandslangen en blussers worden bekeken en zo ook het schakelbord van de alarminstallatie bij de Mostrador. Bij een eventuele ontruiming weet een ieder wat hem of haar te doen staat bij calamiteiten. En nu maar hopen dat 't niet nodig zal zijn.

Nog even lekker in 't zonnetje zitten (een mooi dagje in Roncesvalles vandaag) en na het prima eten bij Casa Sabina staan we om 14 uur weer paraat om de pelgrims naar hun bednummers te verwijzen. Wat kleine incidentjes dit keer. Joke wordt een paar maal opgeroepen voor medische assistentie. Een Koreaan gaat tegen de vlakke (chocolade en water en een lach doen wonderen) en een vrouw valt tijdens de klim vanaf haar bovenbed naar beneden. Gelukkig allemaal niet ernstig.

Er komt een vrouw binnen, die ons onmiddellijk aanspreekt met de mededeling dat ze last heeft van bedwantsen. Duidelijk te zien op haar lichaam en ze heeft zelfs een foto van de beestjes gemaakt. Allemaal in St. Jean-Pied-de-Port opgelopen. We nemen haar en haar spullen direct onder handen. Haar kleding wordt op 60 graden gewassen en de rugzak behandeld met het stoomapparaat.

Halfnaakt loopt ze rond, maar is na afloop heel tevreden met wat we voor haar hebben gedaan. Toch voor de zekerheid morgenochtend bed 219 bestuderen.

Een Koreaanse dame komt binnen met de vertaal-app in haar hand. Na een tijdje begrijpen we dat ze haar bagage zoekt. Nou... bagage...een hutkoffer beter gezegd. Ze snapt er allemaal niets van en krijgt bed 129. De volgende ochtend zal blijken dat het allemaal nog niet zo eenvoudig is als je alleen maar Koreaans praat. Maar dat weten we deze dag nog niet.

De herberg loopt weer snel vol, maar het gaat geleidelijker dan gisteren. Waarschijnlijk door het fraaie weer. Wel vervelend is dat de laatkomers (die op een taxi moeten wachten) allemaal vanuit het bureau in St. Jean-Pied-de-Port gehoord hadden dat er plaats genoeg zou zijn in Roncesvalles. Heel ontspannen en in een super humeur komen een half uur voor sluitingstijd vier mensen uit de Filipijnen vanaf de berg gelopen. Ze hebben een superdag gehad. De hele dag gelopen en ze genoten van de natuur. Eigenlijk wilden ze doorlopen naar Espinal. Althans dat was de planning. In het bezit van een mooi stempel van onze herberg nemen toch maar een taxi.

In de nazit wordt de dag weer doorgenomen. Altijd leuk te horen wat een ander weer heeft meegemaakt. Een voorbode van de dagen, die ons nog te wachten staan.

Zondag 16 september

Ja hoor... daar staat ze al te wachten . Om zes uur komen we beneden om de lichten aan te doen. We worden min of meer overvallen door 'het mobieltje met vertaal-app' van de Koreaanse dame. Vragen, vragen en nog eens vragen. "Waarheen vandaag te gaan ?" is onze vraag. We komen er niet uit. We halen haar bagage uit het hok. Haar hutkoffer staat tot na 8 uur pontificaal bij de ingang. Wat ze gaat doen is ongewis. Na onze koffiepauze staat de koffer bij de kerkingang en loopt Korea op en neer. We denken dat ze nog een nachtje bij ons wil overnachten. Ze vond 't zeker heel gezellig.... We hebben haar echter 's middags niet meer gezien.

We komen Don Jesus tegen. De altijd vriendelijke man wordt door ons hartelijk begroet, en speciaal door de dames met "tres besos"

De pelgrims blijven komen. Ook nu weer volle bak. De taxichauffeurs hebben de tijd van hun leven. De wachtrij voor taxivervoer groeit en we geven de laatste 2 groepen koffie, thee en (voor wie wil) een glaasje Patxarán. Dat verzacht de pijn een beetje en er kan toch nog een lachje af.

We maken 's avonds afspraken voor allerlei zaken, die om verbetering vragen of om meer gestroomlijnd. We nemen weer de dag door en daarbij gaat het vocht er weer goed in.

Maandag 17 september

Bedwantsen! De meest gevreesde beestjes uit het dierenrijk! En wij hebben het genoeg er weer een paar te aanschouwen. Liever kijken we de andere kant op, maar dat kan nu eenmaal niet. Bed 121 en 122 zijn de dupe. Of liever gezegd de dame van bed 121. We nemen haar kleding en rugzak op de aanbevolen wijze onder handen. Wat later dan normaal kan ze toch opgewekt de deur uit. De pelgrim van bed 122 heeft er niets van gemerkt en is al op pad.

Wat een mooi weer deze periode in Roncesvalles! We genieten weer van de zon op het terras van Casa Sabina. We blijven daardoor wat langer zitten, maar voor sommigen van ons blijft 't sportieve element kriebelen. Maarte komt hier in Spanje in topconditie door zijn hardloopinspanningen en Dick is verliefd op het Monnikenpad achter de oude herberg. Maar dan in wandeltempo... Ook het Campamento wordt bezocht. Een triest gezicht, maar de koeien zijn er blij mee.

Een pelgrim kijkt tijdens zijn handwasje in de wasserij vol belangstelling naar onze werkzaamheden met wasmachines, spinners en drogers. Als hij doorkrijgt dat wij zijn was ook voor hem kunnen doen, deponeert hij zijn al halfschone was in een van de bakjes en verdwijnt uit zicht. Niet veel later komt hij verschrikt terug. Hij beseft dat hij zijn ring en die van zijn vrouw (met diamantjes!) in zijn broekzak heeft laten zitten. We overleggen met hem en stellen voor om zijn wasgoed als geruststelling schoon naar zijn bed te brengen. "Neeeee..., ik wil niet dat mijn

vrouw dit te weten komt". Hij komt iedere 10 minuten terug om zijn was zelf op te halen. Gelukkig met de ringen nog in de broekzak. Is hier toch sprake van enig schaamtegevoel?

Bij de nazit (na weer een drukke dag met veel taxivervoer) nemen we de dag door en waar nodig nemen we maatregelen om enkele zaken beter te doen. We moeten ervoor zorgen dat de wachtrij zo klein mogelijk blijft en dat op het punt van 'heb ik een bed ja/nee' de situatie duidelijk is voor de pelgrims. Kijken of 't helpt.

Dinsdag 18 september

In de vroege ochtend toch weer een paar van die enge beestjes op bed 122. Helaas. We starten de gehele procedure nogmaals. Een meevaller is dan weer dat alle pelgrims om precies 8 uur op pad zijn. Nog te vermelden valt dat er toch wel opvallend veel tevreden pelgrims zijn. Ze vinden dat we goed werk verrichten en belonen dat met een praatje, een lach of soms ook een opvallende donatie in de vorm van papiergeld. Dat is goed voor ons ego en blijft langer in onze herinnering dan de soms wat minder tevreden mensen.

Er doen zich elke dag weer bijzondere en onverwachte situaties voor. Eigenlijk teveel om op te noemen. Het gaat van een verdwaasde Japanner, die met zijn bagage in de kerk neerploft en verder de gehele middag rondloopt. Op een gegeven moment vindt Don Valentin het ook wel welletjes en levert de man bij ons af. We hebben ook weer veel pelgrims kunnen helpen aan onderkomens in de

Hostals en taxi-vervoer voor mensen richting Burguete en Espinal. Even na 9 uur 's avonds nog een moeder en 2 kinderen van 8 en 12 jaar. Op onze mededeling dat alles vol is en dat er gelukkig nog een kamer over is in het hotel wordt gelukkig goed gereageerd. De getransporteerde bagage (een koffer en 2 grote rugzakken) laten ze in het bagagehok staan. Ze vallen waarschijnlijk direct in slaap. Vooral de kinderen zijn doodmoe. Hun bagage wordt morgenochtend doorgestuurd naar Zubiri.

We bouwen goede relaties op met de taxi-chauffeurs. Ze rijden af en aan en hebben ook wel even tijd voor wat ontspanning samen met ons. Patxi komt zelfs met grote een zak peren aanzetten, die we gezamenlijk opeten. De vele rotte peren die er ook bij zitten hebben we maar even terzijde gelegd... Het aantal pelgrims dat wordt doorgestuurd lijkt gelukkig iets af te nemen.

Woensdag 19 september

Het wordt eentonig, maar de bedwantsen zijn hardnekkig op bed 122. We doen de hele schoonmaakoperatie voor de derde keer. Verder snel weer over naar prettiger zaken. Marisol komt weer een dagje werken. Ze heeft geluk, want de pelgrims komen heel geleidelijk binnen. Er is zelfs geen sprake van een wachtrij. 's Avonds even na 7 uur is het pas weer tijd voor de Taxi van Patxi. We trakteren de taxi-gasten op een glaasje Patxarán om het leed een beetje te verzachten. Dat wordt zeer gewaardeerd.

Toch maar even rapporteren dat het weer zich in Roncesvalles uitstekend houdt. Al onze dagen hier zijn voorzien van een bijna strakblauwe lucht. Op het terras van Casa Sabina is het zelfs bijna te warm tijdens de koffie. Ook de voorspelde regenbui blijft achterwege.

Wel in de ochtend een stroomstoring, die gelukkig snel opgelost is. Maar dat heeft niets met het mooie weer te maken...

Twee Italiaanse pelgrims in klederdracht met (Franse) ezel brengen een bezoek aan ons. De ezel gaat naar het grasveldje achter de oude herberg en de dames krijgen een bed in de Overloop. Er zit wel een verhaal achter deze opvallende pelgrimage. De pelgrima in groene klederdracht loopt de Camino voor haar man, die naar Santiago wilde lopen, maar enkele jaren geleden overleed. De vrouw in 't rood loopt met haar mee. Dit trio krijgt veel bekijks als ze begeleid door Jefe Kees het volle terras van La Posada passeren op weg naar vers gras voor de ezel. Tussendoor gaat men nog even bij de Overloop kijken, waar de ezel

luidruchtig aan 't balken slaat. Een mooie echo daar voor de Overloop !

Leuk, nou ja... leuk...was het voorval van de twee pelgrims. Ze vragen ons een mooi plekje om in stilte te mediteren. Tegen de bomenrij aan de achterzijde van de herberg is het heerlijk rustig. Echter hun meditatie wordt wreed verstoord door Pablo, die luidruchtig met zijn grasmaaier vlak achter de pelgrims voorbij tuft.... Oeps.

Donderdag 20 september

Na de gebruikelijke werkzaamheden tijd voor koffie in de zon en relaxen. In de middag komt een pelgrim aangelopen met een hond. Zijn hond? Nee, de viervoeter is al voor Valcarlos het Camino-pad opgelopen en tezamen met de pelgrim richting Roncesvalles gelopen. Maar ja, wat te doen? De hond wordt door een aantal dames aangehaald, maar veroorzaakt ook steeds meer last. Van aan vermoeide benen snuffelen tot blaffen. We besluiten de hond aan een touw vast te binden en zetten een bak water voor hem neer. Hij vindt 't maar zo-zo en blijft blaffen. De politie wordt door Adriana gebeld en komen de hond... niet ophalen. Ze vinden 't wel een leuk klusje, lachen en kijken wat en vertrekken weer. En nu? Wim zorgt voor wat eten, dat in een mum van tijd op is. Om 10 uur bij het sluiten van de herberg laten we de hond weer los. Hij rent naar het Campamento. Zucht....die is weg! Hadden we gisteren een ezel op visite, ditmaal een hond. Wat zal 't morgen zijn? Bij de nazit praten we over het voorval en de beste opmerking die avond luidt: "Toch liever een hond dan een bedwants!"

Het aantal pelgrims valt mee vandaag. De Overloop komt maar half vol. Ditmaal een aantal ouderen. Vader en zoon (of liever gezegd zoon met vader op sleeptouw) en een 84-jarige dame, die Santiago wel gaat halen.

Heel lastig is het voorval van een pelgrima uit Orisson, die haar bagage niet in ons bagagehok aantreft. Het blijkt dat zij vergeten is geld in de enveloppe te stoppen en daardoor heeft de vervoerder de rugzak maar laten

staan. Tranen met tuiten als gevolg. Het duurt een paar uur voor zij zeker weet dat een taxi de rugzak nog vanmiddag bij ons komt afleveren. Ze moet voor de taxirit van een rugzak € 50 betalen. Wat een slechte service van de vervoerder! Neem de rugzak gewoon mee en laat bij ons de notitie achter dat men alsnog die paar euro moet betalen. Een taxi-chauffeur profiteert ervan.

Een groep van 13 Franse dames geeft de nodige verwarring. Wel tickets voor de bedden, maar wel of geen stempel en ID's. We komen er toch goed uit. Enkele laatkomers bezorgen ons wel wat werk. Een vrouw, die op de fiets binnenkomt, maar besluit op de Camino toch maar te gaan wandelen in plaats van fietsen. Wat nu met de fiets? Het wordt opgelost allemaal. Vier pelgrima's uit Taiwan worden van de berg gehaald en door de Bomberos bij ons afgeleverd. Ze hebben er de grootste lol in. Ook nog een laatkomer om precies 10 uur.

Een filmploeg van de Franse televisie komt op bezoek. Ze volgen o.a. de inschrijfprocedure van twee pelgrima's. Dit wordt zo goed gespeeld, dat een aantal Hospitalero's in de veronderstelling verkeert dat het echte pelgrima's zijn in plaats van TV-figuranten. Ook het inschrijven van andere pelgrims wordt vastgelegd. De filmploeg neemt ook opnames van de uitvoering met Baskische zang en muziek in de kerk.

Vrijdag 21 september

Half vier in de ochtend. Dat is toch echt wel midden in de nacht. Alarm! Wat een lawaai... We rennen naar beneden en bedienen het brandalarmpaneel. Dat gaat goed totdat 20 seconden later wederom het alarm afgaat. Alarm-oorzaak op de 3^e etage. Terwijl enkele Hospitalero's de 3^e etage controleren, blijven we het paneel bedienen, want iedere 20 seconden gaat opnieuw het alarm af. We worden er gek van. Wij? Ja, maar ook de slapers, die nu klaarwakker zijn.

We proberen van alles, maar krijgen het pas na een tiental minuten onder controle. Er wordt geen oorzaak gevonden en het brandalarmpaneel blijft in de verkeerde stand staan met een rood signaal voor de 3^e verdieping, maar het is nu gelukkig wel stil. De alarmcentrale kan op afstand niets voor ons betekenen. Het telefonisch melden van een wachtwoord alleen helpt nou eenmaal niet....

We melden de situatie bij Juanp. Hij zet onze onvolprezen Pablo in en die verricht even later wonderen. Niet alleen het paneel moet bediend worden maar ook een schakelkastje aan de andere kant van de muur.

We hopen er komende nacht 't beste van. En we hebben er in elk geval een goede oefening aan gehad in dit praktijkgeval. Ieder weet nu beter wat hij/zij moet doen in geval van een alarm.

Vandaag een overzichtelijke dag. Toch weer full-house. Er ontstaat wel weer enige irritatie door de niet al te snelle oproep van de taxi's. Men laat de pelgrims ons inziens iets te lang wachten. Pas als het hotel is volgeboekt of er niet genoeg interesse voor is, wordt de taxi gebeld. Het kost ons op deze manier aardig wat voorraad Patxarán...

Aan het eind van de dag hebben we gelukkig altijd een paar noodbedden in de aanbieding. Vandaag zijn ze allemaal nodig. Om even voor 10 uur komt de laatste pelgrim binnenlopen. Hij was om 4 uur 's middags uit St. Jean-Pied-de-Port vertrokken. Dan is het dus niet zo vreemd en uiteindelijk heeft de man per saldo nog aardig doorgelopen. We hebben wel weer een tevreden pelgrim in ons midden.

Zaterdag 22 september

Nee, he... niet weer... Ja, toch wel. Iemand meldt zich met zijn armen onder de bulten. Duidelijk bedwantsen. De man komt beneden in het bezit van een fraaie foto van het beestje. We kunnen later op zijn bed er geen vinden. Maar de procedure wordt weer gevolgd en de man is zeer tevreden over onze hulp. We houden bed 112 in de gaten de komende dagen (maar met zo'n nummer is het ook niet zo verwonderlijk).

We zijn begonnen met de schoonmaak van de lattenbodems en proberen al het stof onder de bedden in de stofzuigerzak te krijgen. Een lekkere klus, die we over meerdere dagen spreiden. Alleen het optillen van de lattenbodems is op zich al een hele klus. Trappenhuis vegen aan beide kanten, onze eigen onderkomens onder handen nemen, enz., enz. Wat is alles toch snel stoffig en vuil. En dan hebben we nog geluk dat het in onze periode zo mooi weer is. Maar iedere dag zijn we weer blij dat alles weer spic & span is en we richting Casa Sabina kunnen voor de koffie.

Verder deze dag hulp bij de gebruikelijke probleempjes, adviezen geven en allerlei andere zaken. Enige uitzondering een meisje op de fiets. Ze arriveert laat. Onderweg gaat ze een paar keer onderuit op het Camino-pad en krijgt ook nog te maken met 2 lekke banden. Ze wordt door een behulpzame pelgrim geholpen bij de laatste kilometer en komt met schaafwonden binnen. Een vrolijke meid, die zich onze zorgen (en zeker die van de jonge mannelijke mede-pelgrim) gemakkelijk laat welgevallen.

De hele procedure van inschrijving, wondbehandeling en een beetje dollen met ons vergt ongeveer een uur. En dan krijgt ze ook nog het mooiste bed van de hele herberg: Ons noodbed op 339.

Zondag 23 september

Gelukkig. Niets te zien op bed 112. Morgen hopelijk de laatste check. We hebben haast vanmorgen. Afsproken is dat we (na de schoonmaak) met z'n allen koffie gaan drinken in Zubiri. Bij veel van ons een herkenning van het Camino-verleden. We stappen in 2 auto's, maar niet met z'n allen. Maarte zet de rit naar Zubiri om in een halve-marathon-training. Wij zijn (uiteraard) eerder bij de brug in Zubiri en halen Maarte binnen als held van de dag. "Het ging lekker", was zijn eerste reactie na 2 uur en 20 minuten hardlopen op de Camino. Het is gezellig in de bar en we komen daar ook nog onze vaste taxi-chauffeur Patxi tegen en ook Cynthia. Zij heeft jaren in La Posada gewerkt en we kennen haar goed. Verder zijn er overdag niet echt bijzondere dingen gebeurd. Opvallend is dat er ook pelgrims zijn uit bijvoorbeeld San Marino, Oekraïne en Peru. Die kom je toch niet veel tegen.

Zeven Franse dames.... Dat is een ander verhaal. Eerst komen er 4 aan de balie met de mededeling dat er nog 2 op de berg lopen. Dan wordt gezegd dat er 1 dame toch maar niet komt en nog maar te zwijgen over de herrie, die ze bij de Mostrador veroorzaken. Je ziet Adriana steeds verbaasder kijken. Spanjaarden kunnen er trouwens ook wat van. Tegen ons praten ze niet, ze stellen de vragen direct aan Adriana of Juanp. Ze hebben talloze vragen, die beantwoord worden en veroorzaken soms lange wachttijden. Gelukkig is er deze laatste dagen geen sprake meer van wachtrijen in de gang. Daar zijn we nu wel van af. Hopen we... Verder hebben we op de noodbedden na toch weer een vol huis.

Maandag 24 september

Om 11 uur staan we klaar voor de rondleiding van Don Valentin door het museum en de bibliotheek. Een aantal van onze groep hebben deze rondleiding al een paar maal meegemaakt, maar het blijft toch iedere keer weer zeer interessant. Ook de wijze van uitleg door Don Valentin is dusdanig dat iedereen aandachtig luistert. De topstukken in museum en bibliotheek worden een voor een bekeken en het is opmerkelijk dat je zomaar een boek van vele eeuwen oud in je handen neemt. We zaten wat in tijdnood, zo vlak voor de lunch in La Posada, maar dat werd opgelost door een snelle run naar de kamer van Don Valentin voor de traditionele traktatie: Koek met Patxarán. De

tophit van vorig jaar (het lied Amazing Grace – dit maal hoorbaar via een mobiele telefoon) werd in stilte beluisterd.

De dag zelf verloopt rustig. We zijn goed op elkaar ingespeeld en al het werk gaat nu van een leien dakje. Geen wachtrij in de gang en de samenwerking met Juanp is uitstekend. Ondanks dat er zich toch weer steeds andere probleempjes voordoen. We hebben vandaag een laagterecord aan pelgrims. Slecht 192. Is de meer rustige periode begonnen?

's Avonds bij de nazit hebben we 't uitvoerig over de plannen voor volgend jaar. We praten over het hospitaleren in 't algemeen en iedereen heeft er zin in. Ook volgend jaar. Ook het feit dat men zich nu reeds kan opgeven als Hospitalero voor 2019 brengt een volgende hospitaleer-periode ineens snel dichterbij. De schrijver dezes verwacht dat er op de volgende avonden (onder het genot van iets vloeibaars) nog wel meer over zal worden gepraat.

Dinsdag 25 september

De bedwantsen hebben 't op onze Groep 14 gemunt. Weer zien we een beestje rondlopen. Dit keer op de 2^e etage, De slaapster van het bed was al vertrokken. We hebben de stoom-procedure weer gevolgd. We vinden 't nu wel genoeg.

Don Valentin zet er vaart achter. Vandaag weer een rondleiding. Ditmaal worden de oude herberg Itzandegia, de Capilla del Santo Esperitu, Claustro en de Tumba de Sancho en de Iglesia de Santa Maria bezichtigd. Allemaal weer heel interessant. Grappig is dat Don Valentin het schema zo heeft uitgekiend dat we om een paar minuten voor 12 uur de toren beklimmen. De schrik bij sommigen is dan ook groot als de kerkklok 12 x slaat....

Deze dag weer een vol huis. We hebben de Albergue precies vol. Voor nood hebben we nog 1 bed over, dat echter niet gebruikt wordt. Een groep Polen van 23 man komt verspreid binnen en de vroege groep maakt een uitgebreid diner in de eetzaal. Laatkomers snellen naar Casa Sabina voor het pelgrimsmenu van "eight thirty".

Ineke maakt zich nuttig tijdens de kerkdienst van 20 uur. Ze gaat met de collectezak rond. Is dit een training om meer Donativo in de Albergue binnen te halen ?

Bij de nazit hebben we het weer uitvoerig over Hospitaleren in 2019 en maken we plannen om de overdracht naar groep 15 zo soepel mogelijk te laten verlopen. En het is pas dinsdag !

Woensdag 26 september

Kijk...zo moet 't! De groep met Polen zit 's morgens aan 't ontbijt in de eetzaal. Het gaat er keurig aan toe. De kok van de groep is in kokskledij. Alles ruimen ze op en exact om 8 uur is iedereen de deur uit. De fietsen zijn al uit het fietsenhok gehaald en om 10 over 8 zijn wij zelf ook compleet bij het ontbijt. Dat moet ook wel, want Tonny belt 5 minuten later....

Het is een rustige dag. We bereiken een laagte-record aan pelgrims. Slechts 166 bedden zijn bezet. En dan krijg je 's avonds prompt de vraag: "Is het hier altijd zo druk?"

Over 't algemeen zijn de pelgrims toch zeer tevreden. Sommigen laten dat ook merken, door een bedankje bij het vertrek of een krabbel in 't Libro de Oro. Blijde gezichten bij vele anderen geven ook blijde gezichten bij ons in de groep. Het is toch maar mooi werk dat de Hospitaleros doen...

In de avond-sessie evalueren we onze afgelopen dagen. We maken een lijst aan met verbeterpunten en een opsomming van zaken voor de overdracht naar groep 15. Daar zijn we wel even mee bezig. Onder 't genot van 't-een-of-'t-ander' wordt het nog bijna middernacht.

Donderdag 27 september

Het blijft maar mooi weer. Slecht voor de opbrengst uit de wasserij, maar goed voor ons. Angelien, Joop en Dick maken de mooie wandeling naar Lepoeder. Best pittig omhoog vanaf Ibaneta, maar de afdaling blijft toch een linke bedoening. Nu is 't goed weer, maar bij nattigheid is het een beproeving.

Voor de pelgrims is dat laatste stuk wel even afzien.

Om 13 uur zitten we voor het laatst gezamenlijk bij La Posada (morgen nog een keer met de nieuwe groep 15). We bedanken de dames voor de goede en vriendelijke bediening. En wij hebben natuurlijk heerlijk gegeten bij La Posada.

Het is een merkwaardige dag wat betreft de binnenkomst van de pelgrims. Door het mooie weer (het is nog 24 graden) komen ze laat binnen. We denken met de derde etage te kunnen volstaan, maar de overloop moet toch nog open. De mensen van groep 15 druppelen binnen en krijgen een mooie slaapplek in de Overloop. Met 2 flessen wijn uit de voorraad moeten ze de avond goed hebben kunnen afsluiten. Morgen om 11.00 uur worden ze in de bibliotheek verwacht.

Bij de nazit wordt onze periode ge-evalueerd. Het ging uitstekend, er is geen onvertogen woord gevallen en we willen best weer als groep 14 door in 2019. De dag wordt weer doorgenomen, overdracht-formulieren samengesteld en we spreken af wie wat op de vrijdagmorgen gaat doen. De Patxarán en andere drankjes sluiten een mooie periode af. Een ieder kijkt er met veel plezier op terug. We zijn wel een beetje moe, maar dat is meer dan logisch.

Morgenochtend zwaaien we onze pelgrims van de donderdag uit en met een beetje jaloerse blik zien we ze één voor één verdwijnen in het duistere gat op het Plaza voor de herberg. We zouden zo met ze meelopen....

Begin van de afdaling naar Roncesvalles

Periode 15	:	vrijdag 28 september t/m vrijdag 12 oktober 2018
Hospitaleros	:	Willem van de Wiel, Marian van de Wiel, Karin Schueler, Huub van Alem, Jozef Majoor, Thea van Dijk, Carl Wischhoff (Harrie Brandsen in memoriam)
Aantal pelgrims	:	2.428 (2017 : 2.206)

Vrijdag 28 september

Na een goede overdracht van de vorige groep, periode 15, onze werkzaamheden aangevangen. Er hebben zich geen problemen voorgedaan. In totaal werden er **212** inschrijvingen geboekt. Acht personen kampeerden in drie tenten op het grasveld aan de achterzijde van de Albergue.

Zaterdag 29 september

Een zonnige en probleemloze dag. Er werden **170** pelgrims ingeschreven. Vier oudere Koreaanse mannen, die geen woord over de grens spraken, hadden wat moeite om zich te voegen naar alle afspraken en regels hier.

Een Engelsman viel achterover op zijn hoofd. Bloedde flink, omdat hij bloedverdunners gebruikt. De man is naar bed gegaan. We zien morgenvroeg wel hoe het verder moet met deze persoon. Kan hij conditioneel deze Camino wel aan ??

Zondag 30 september

Een zonnige zondag, die qua aanmeldingen langzaam op gang kwam. Maar uiteindelijk toch **217** bedbezettingen opleverde, met nog vier open bedden op de overloop. De zieke Engelsman is in goede conditie. En wil morgen ma 01 oktober a.s. weer op weg gaan Er deden zich geen problemen voor vandaag!

Maandag 1 oktober

Een koude, veel frissere dag dan de voorafgaande zondag, met een temperatuur van ongeveer 10 graden Celsius en veel wind.

Uiteindelijk zijn er zonder strubbelingen **180** pelgrims geplaatst. Een Mevr. wilde op de derde etage van bed ruilen en op de kopse kant slapen, omdat ze geen man naast zich wenste.

Vandaag voor het eerst het systeem van de gekleurde labels gebruikt. Dit werkte goed. En bracht rust in de verkleumde gelederen!

Dinsdag 2 oktober

Een zonnige dag met redelijk wat aanloop, totaliserend in **183** bedden. Een Koreaanse dame wilde geen bed op de derde om onduidelijke redenen. E.e.a. werd na veel palaveren in der minne geschikt door haar naar de dependance over te plaatsen.

Een man met hond werd naar tevredenheid van beiden ondergebracht in het fietsenhok. Een boze Italiaan kalmeerde na de maaltijd en is op de derde etage ingehuisd.

Er is helaas een deel van de dag slechts lauwwarm water ! In de avond was er weer goed warm water. De wasdrogers blijven in gebreke. Er functioneren twee machines niet, hetgeen tot veel werk en minder doorstroming van droog wasgoed leidt. Er is op dit moment ook nog maar een functionerende droogtrommel ! Zeker als de zon vroeg ondergaat (begin en eind van wandelseizoen) is dat een probleem, omdat de was buiten niet meer droogt.

We kaarten dit morgen woe 3 okt a.s. aan bij de WHR voorzitter Tony Wilems, die zijn wekelijkse telefoongesprek met Roncesvalles voert !!

Woensdag 3 oktober

De dag verliep vanaf 14 uur zonder problemen. In eerste instantie de pelgrims via de trap achterom naar de kelder naar hun slaapzaal/bed verwezen. Dit leidt tot minder heen en weer geloop bij de Mostrador.

Laat in de avond kwam er nog een groep uit Slovenië, die zonder problemen werd geaccommodeerd in de overloop.

Een Koreaanse jongeman had de Vibramzool van zijn bergschoen verloren. Deze hebben we vastgelijmd, zodat hij morgen weer verder kan. Tot de schoenenwinkel in Zubiri of de Decathlon in Pamplona.

Er werden in totaal **186** pelgrims ingeschreven

Donderdag 4 oktober

Een mooie dag, waarop ook het inschrijven van een grote groep Koreaanse pelgrims zonder strubbelingen verliep. Een Sloveens radioreporter heeft ons geïnterviewd over de gang van zaken in Roncesvalles en onze reden van hospitaleren.

De monteur is langs geweest voor de wasmachines, zodanig dat er op dit moment twee kleine droogtrommels en vier wasmachines (van de vijf) werkzaam zijn. Een grote droger blijft problematisch, omdat deze na aanzetten niet meer stopt. Waardoor e.e.a. oververhit raakt.

Het totaal op het eind van de avond stond op **186** pelgrims. Twee dames bivakkeerden buiten, ieder in eigen tent.

Op de derde etage werden een aantal mensen betrapt op roken in de toiletten. Gelukkig werd dit probleem geluidloos opgelost.

Vrijdag 5 oktober

In totaal **182** bedden bezet tijdens deze prachtige nazomerdag. Behoudens een paar Spanjaarden van een busreis, die, bij binnenkomst omstreeks 19 uur, veel haast en ongeduld aan de dag legde, geen problemen ontmoet.

De door de monteur gereviseerde droger loopt heet en is dus niet gebruikt. E.e.a. dient te worden aangekaart bij WHR. De twee droogzwinders en wasmachines hebben naar behoren gefunctioneerd!

Twee Koreaanse jongemannen hebben video-opnames gemaakt van het wel en wee in de Albergue van Roncesvalles.

Zaterdag 6 oktober

Een mooie dag, waarop het na 16 uur meer bewolkt en daarmee kouder werd! Met **189** ingeschreven pelgrims een letterlijk goed gevulde dag! Problemen hebben zich daarin niet voorgedaan.

Twee Italiaanse vrouwelijke pelgrims met tent en grote hond worden, i.v.m de aankomende koude nacht, gehuisvest in de fietsenstalling.

Er werd getrouwd in de kerk. Met zeer fraaie zang van een koor, een bruid met lange sleep, springerige bruidsmisjes en bruidsjonkers, ontroerde tantes die een traantje wegpinkten.

En heren die buiten de kerk nog even hun laatste sigaretje rookten. Voor alle aanwezigen hopelijk een goed begin van een huwelijks Camino.

De twee droogzwinders en de wasmachines hebben vandaag probleemloos gefunctioneerd.

Er wordt besloten 's morgens, zo 7 oktober a.s. vanwege de grote kans op regen met het kleurensysteem te gaan werken. Ze kunnen dan in de keuken en de verblijfsruimte hun natte kleding uittrekken!

Zondag 7 oktober

Helaas zijn er vanochtend vijf personen bestolen, d.w.z. ontdaan van bankpassen en paspoort. Jozef is naar Sabina om te bellen De Spaanse politie komt langs. Er staat in de pelgrimshandleiding geen procedure voor diefstal > Overleg WHR. Uiteindelijk is op advies van een Fransman een zoektocht gehouden langs vuilnisvaten en zijn de gestolen portemonnees met bankpassen en paspoorten, maar minus het aanwezige geld, teruggekeerd naar de oorspronkelijke eigenaren.

Een Duitse pelgrim heeft een beschrijving gegeven van een Spaans sprekend persoon (ongeveer 1.60 m groot, kaal hoofd) die gisteravond in zijn persoonlijke zaken liep te rommelen. Let wel, gisteravond was er al een heer die zijn paspoort, bankpas kwijt was. Deze man is geadviseerd om goed rond te kijken en al zijn spullen nog een keer door te lopen.

Een Japanse dame blijft in haar slaapzak, omdat ze ziek is (koortsig/ brakerig/flink misselijk).

Ze is met ons en haar goedkeuren overgebracht naar de dependance. In de avond heeft zij zich wederom ingeschreven op bed 239. Ze is nu fit en gaat morgen weer op pad.

Op **bed 228** (Cabina 224-228) heeft een Fransman bedwantsen. Zijn kleding, slaapzak, rugzak etc. wordt vlgs de geldende afspraken behandeld. Zelf staat hij 15 minuten onder een warme douche en trekt, na insmeren van zijn lijf met anti jeukzalf, schone kleding aan.

Er is geen voorraadje nood(genees)middelen om b.v. jeuk te behandelen > Overdracht aan WHR

Aantal pelgrims deze zondag bedraagt **142**.

Maandag 8 oktober

De ochtend komt iets langzamer op gang door de kou en de miezerende regen. Een Spaanse man geeft aan 250 euro kwijt te zijn. Niet ergens weggestopt in de talrijke (rug)zakjes? Zijn slaappleaats en de vuilnisbakken nog zonder resultaat nagelopen. We zullen e.e.a. nalopen en hem bellen bij terugvinden van dit bedrag.

In de loop van de ochtend verdrijft de zon de kou en de regen. We besluiten de derde etage voorlopig op slot te doen, gegeven de te verwachte lagere opkomst vandaag!

Er arriveerde een grote groep Koreanen, allen met dien overeenkomstig grote rolkoffers, waaruit een heleboel te wassen kleding te voorschijn kwam. Drie Koreaanse dames hebben aangegeven geld op bed te hebben laten liggen tijdens het douchen en dat nu kwijt te zijn.

Een bus met Spanjaarden uit Pamplona werd ook ontvangen en van slaappleatsen voorzien.

Een unicum vandaag is het arriveren van een echtpaar met baby, een meisje, Martha, zeven maanden oud, gedragen op de rug van de moeder. En een vader met dochter van zeven jaar die samen de Camino liepen.

Er werden vandaag **160** pelgrims en een baby (bij haar moeder) van een slaappleats voorzien.

M.a.w. eerste en tweede etage liggen vol

Na 19.30 uur geen pelgrims meer ontvangen gegeven de duisternis en de mist/laaghangende bewolking.

Dinsdag 9 oktober

Vanochtend vroeg de Guardia Civil in huis die op zoek naar een jonge Fransman, waarvan ze wel een naam maar geen foto hebben. De Koreaanse dames die geld kwijt waren hebben niets meer gemeld. Heeft e.e.a. zichzelf opgelost?

De **bedden 136 en 137** (Cabina 136-140) worden nagelopen op bedbugs, omdat deze beslapen zijn door Fransen, die melding maakte van bedbugs in Saint Jean-Pied-de-Port. Er wordt inderdaad een bedwants aangetroffen, de gehele serie van vier bedden wordt protocollair behandeld.

Vloeren en kastjes worden op de eerste verdieping extra nauwkeurig gestofzuigd en nagelopen.

Bed 210 tm 2014 wordt extra nagelopen i.v.m. mogelijk verloren voorwerpen. Er wordt niets van dien aard gevonden.

In tegenstelling tot zondag en maandagochtend is het vandaag een aangename dag met zon en wind. Prima om te lopen.

Uiteindelijk werden er **134** pelgrims ingeschreven. Waaronder een Amerikaans/Italiaans gezin met een jongetje van vier jaren. De laatsten kwamen omstreeks 20.50 uur binnen

Woensdag 10 oktober

Een ochtend die koud en miezerig start. Eenieder verbaast zich over drie Zuid-Afrikaanse dames, die ondanks waarschuwingen onzerzijds wel zeer luchtig gekleed het wandelstrijdperk binnenstappen.

In de Cabina 208-2012, **bedden 208 en 209** worden bedwantsen geconstateerd. Alles wordt protocollair afgehandeld. De vloer wordt extra onderhanden genomen.

Vanaf 14 uur stromen wandelaars en een enkele fietser langzaam maar zeker toe, uiteindelijk resulterend in **130** bezette slaapplekken.

Wederom vandaag een echtpaar met een jong kind, een meisje van 2.

Morgen do 11 oktober is het de verwachting dat het erg druk wordt, i.v.m. de nationale feestdag 12 oktober. In Spanje herdenkend de landing van Columbus in de Nieuwe Wereld. In Zuid-Amerika de dag van de mestiezen. In eufemistische termen, een nieuw ras gecreëerd door samengaan van blanken en inheemsen/indianen.

Donderdag 11 oktober

Het ontwaken komt langzaam op gang. Omstreeks 8 uur dient deze of genen nog een klein zetje te krijgen. Helaas op Cubicle 120-124, **bedden 120 en 121** bedwantsen die volgens de regels der kunst worden aangepakt.

In de loop van de middag wordt het weer herfstig. Wandelaars en onze opvolgers druppelen langzaam binnen. Er zijn vandaag ongeveer veertig reserveringen. Er wordt vandaag een grote drukte verwacht gegeven de vrije vrijdag, in het Spaans een punete en in het Belgisch een brug.

De middag is wisselend bewolkt en aan het einde van de avond een klein regenbuitje

Het loopt de gehele middag gestaag door, zodat we aan het einde van de avond op **157** bedden uitkomen.

Er ontstond nog enig verbaal tumult, omdat een groep pelgrims uit Italië op de verkeerde bedden lag. Maar Hollandse charme heeft e.e.a. opgelost

Vrijdag 12 oktober

Een rustig begin van de dag, met uitzondering van een roker om 5.45 uur die zich had buitengesloten. Alle etages liepen rustig leeg vóór acht uur. Een Nederlander die twee dagen wilde blijven.

Bedden en etages vlg. de regels schoongemaakt.

Om 11 uur wordt er overgedragen aan groep 16

Periode 16	:	Vrijdag 12 oktober t/m vrijdag 26 oktober 2018
Hospitaleros	:	Tijmen Stoof, Gerhard Surink, Yvonne Wijnands, Martje Bont-Lefevre, Noortje Spekman, Peter van der Hoeven
Aantal pelgrims	:	1.221 (2017 : 1.271)

v.l.n.r. Peter, Gerhard, Yvonne,, Tijmen, Marisol, Noortje, Maribel en Martje..

Vrijdag 12 oktober

In goede orde is de overdracht van groep 15 naar 16 verlopen. Als bijzonderheid worden de afgelopen diefstalproblemen vermeld.

Vandaag is het een nationale feestdag "Dia de la Hispanidad". Dus geen bus vandaag. Juanp vertelt ons dat de mis daarom om 18.00 uur wordt gehouden. Wij wijzen de pelgrims op deze wijziging. Dit blijkt later niet het geval te zijn als Juanp het "landenbriefje" in de kerk brengt. Om 18.00 uur is in de kerk geen priester te bekennen. Veel pelgrims zitten er dus voor niets te wachten en dat roept bij sommige misgangers irritatie op. De mis wordt gewoon om 20.00 uur gehouden.

4 Koreanen, 1 man en 3 dames op leeftijd en bovendien slecht sprekend Engels worden aanvankelijk niet goed begrepen. Uiteindelijk wordt hun ongenoegen duidelijk: – bezoeken van de mis (verkeerde informatie over aanvangstijd mis, - het vinden van de bagage (via transport gekomen), - moeite hebben met "niet op schoenen naar boven", - verkeerd begrepen dat avondeten niet in de herberg wordt geserveerd, maar in restaurant La Posada en wel om 19.00 uur, zodat de Koreanen zich gehaast voelen. Resultaat: een woedende Koreaan, die vindt dat hij niet gehoord wordt en zich in een keurslijf gedwongen voelt. Uiteindelijk dient hij een schriftelijke klacht bij Gerhard. En dan blijkt dat hij toch enige kennis van het Engels heeft.

Rond 21.00 uur is er paniek in de tent. Alexander, een Australiër met 3 paspoorten, het Nederlandse, het Engelse en het Australische, meldt dat zijn portemonnee met 400 euro, zijn 3 paspoorten en andere pasjes etc. gestolen zijn, terwijl hij de spullen in de locker heeft gestopt. De man is lichtelijk

verward, maar gezien de eerdere diefstallen nemen we de zaak serieus. De werking van de locker wordt onderzocht en samen met de Jefe wordt ook het bed en rugzak overhoop gehaald. Resultaat: niets te vinden. De Policia wenst niet te komen. Onze hulp bij nood, Marisol, wordt gebeld en spoedig is Edurne in de Albergue. Zo goed als mogelijk wordt de zaak praktisch/ financieel opgelost. De volgende dag zullen Noortje en Gerhard met Alexander naar de Guardia Civil van Burguete gaan. 's Nachts laat een Koreaanse zich nog buiten sluiten. Een heftige eerste dag.

Aterpea herbergt deze avond 180 pelgrims binnen en 1 pelgrim met tent buiten.

Zaterdag 13 oktober

Na het ontbijt gaat het 3- tal naar Burguete en gaat Yvonne aan de schoonmaak op de 3^e verdieping. We hebben afgesproken alle vuilnisbakken te controleren. Mogelijk zijn de papieren en passen daarin verdwenen. Niets! Bij de schoonmaak van de bedden wordt onder een hoofdkussen van een ander bed de portemonnee, de portefeuille met paspoorten etc. en al het geld onder een kussen terug gevonden. De Hospitaleros met Alex in de auto worden gebeld. Veel tranen. Waarna hij alsnog met de as van zijn overleden vrouw zijn Camino gaat vervolgen.

De Hospitaleros ontwikkelen de mooie gedachte dat de dief waarschijnlijk met hulp van Jacobus tot inkeer is gekomen?

Laat in de avond arriveert nog la Familia Rodrigues Bighetti uit Brasil bestaande uit 5 zussen en 1 broer. Na 14 uur lopen hebben ze het wel gehad. Ze boffen met hun 6-en om als enigen op de 3 e etage te slapen.

Aterpea herbergt deze avond 150 pelgrims.

Zondag 14 oktober

Een dag met regen, veel wind en koud. 's Morgens een test gedaan met het stoomapparaat op een potentiële bedwantschaard. Het apparaat werkt niet naar behoren. 's Middags wordt het apparaat in de wasruimte opnieuw getest en nu werkt het wel.

Om 2 uur 's middags worden een Koreaanse jongen van 12 en een Koreaans meisje van 14, behorende bij een groep van 6 Koreanen, door een Spaanse familie uit Zaragoza in de herberg afgeleverd. Zij hebben de kinderen bij het kruis van Roland, onderkoeld opgepikt. We zorgen dat ze zo snel mogelijk onder een warme douche komen om op temperatuur te geraken. Een uurtje later staat de Bomberos met de 4 andere Koreaanse kinderen, ingepakt in warmtedekens, aan de achterkant van de Albergue. Ook zij worden onder de douche gezet. Het blijft ons verbazen dat minderjarige kinderen in T-shirtjes en shorts en een dun regenjackje ver van huis op Camino worden gestuurd. Jacobus zal het pelgrimeren zo niet bedoeld hebben.

Piep- alarm van de blusinstallatie in de keuken! Het resetten blijkt een klus Na een telefoontje met Marisol en haar komst wordt alles snel geregeld.

Op zo'n zeer natte dag blijkt de tip, uit team 15, "natte poncho's regenbroeken en rugzakhoezen uithangen in de Sótano", goud waard. Het scheelt de volgende dag veel werk.

Tijmen stuurt een hasj rokende Fransman weg bij de ingang van Aterpea.

De dames van team 16 worden 's avonds aan de Mostrador verrast door een stel Spaanse hardlopers, die gaan deelnemen aan een estafette sponsorloop tegen cancer! "Roncesvalles naar Santiago". Onze dames raken niet uitgepraat over de strakke leggings van de heren.

Aterpea herbergt deze avond 80 pelgrims.

Maandag 15 oktober

Vandaag zijn we uitgenodigd door Don Valentin voor een rondleiding. We kiezen voor de rondgang in de kerk met klokkentoren. Als we om precies 12 in de klokkentoren zijn, genieten we van het uitzicht en de mooie klanken van de klokken die over het landschap neerdalen.

Een jonge Braziliaanse vrouw arriveert met hond. De hond heeft een schelp en zijn eigen Credential, maar zal apart moeten slapen in de "garage". Eind van het verhaal is dat de Braziliaanse ook in de garage op een matje gaat slapen om zo dicht mogelijk bij haar hond te kunnen zijn. Muy frio!

Het paspoort van een Amerikaan is in Parijs gestolen. Online heeft hij aangifte gedaan en is door gelopen. In Roncesvalles geeft Marisol bij hoge uitzondering, op basis van zijn rijbewijs, hem een slaappleats. Hij komt tot de conclusie dat hij beter naar Madrid kan gaan om alles via de ambassade te regelen.

Een Belgische dame wil het informatiebriefje niet invullen. Ook protesteert zij tegen het scannen van haar paspoort. Zij beroept zich hierbij op de privacywet. Tijmen wijst haar er fijntjes op dat mevrouw in Spanje is en daar andere regels gelden. Zij brengt desondanks de nacht in de herberg door.

Aterpea herbergt deze avond 94 pelgrims

Dinsdag 16 oktober

Een rustige dag met slechts enkele hoogtepunten. Een Fransman komt met hond "Gringa" voor de nacht. Hij krijgt een bed en de hond zal een plekje in de "garage" krijgen. Een half uurtje later komt een Duits stel met een beagle. Hoe gaan we dit op lossen? Na overleg met beide baasjes; de 2 honden zullen in de "garage" slapen en de Duitse man zal hun daar vergezellen. Bij het registreren blijkt dat de Duitse dame haar paspoort in de auto heeft laten liggen. Problema! Uiteindelijk besluit het Duitse stel niet te blijven, maar per taxi terug te gaan, dus hebben we slechts 1 hond in "garage".

Een verdwenen Braziliaanse rugzak lijkt tot een drama te leiden. Een grootste zoektocht door het groepje Brazilianen langs alle mogelijke afleverplekken van transporteurs leidt tot niets. Veel emotie

en tranen. Eind van de middag staat de transporteur met rugzak bij de Mostrador. De Braziliaanse lach is weer terug.

Om een uur of 9 's avonds wordt er een Creditcard afgegeven. De naam van de eigenaar vinden we niet terug in ons pelgrimsbestand. Gerhard gaat op pad langs het hotel en beide Hostals. Bij het hotel is het al raak. De eigenaar wordt uit de eetzaal gehaald en is zeer verrast bij het zien van zijn eigendom. Hij heeft de Card uit zijn broekzak laten vallen toen hij bij de foerage wagen op de berg zijn geld pakte. Gerhard geeft hen het 06 nummer van de vinders en zelf krijgt hij een paar zoenen.

De bustijden naar Pamplona of naar St. Jean-Pied-de Port geven zoals elk jaar weer veel verwarring. Ook nu weer. Een groepje Italianen denkt terug te kunnen keren met de bus naar St. Jean-Pied-de Port. Niet dus. We hebben ze niet meer gezien, dus een oplossing zullen ze wel gevonden hebben.

Aterpea herbergt deze avond 99 pelgrims

Woensdag 17 oktober

Dit is zo'n dag van "tempo doeloe" oftewel "rustig aan" en geen bijzonderheden. Of het moet het bezoek zijn van 2 agenten van de Policia de Foral en de vooraankondiging dat in het weekend van 27/28 oktober een kerkelijke groep in Aterpea zal overnachten op de 1^e verdieping waarbij 44 mannen en vrouwen gescheiden zullen slapen. Ook gaat er gekookt worden in de keuken. Helaas zullen wij dit niet meemaken.

We horen en zien de kraanvogels (op zijn Baskisch "Grulla Comun"), voortgedreven door de sterke wind, overtrekken op weg naar hun winterbestemming. Een schitterend gezicht; de kwetterende vogels tegen "el ciel azul"!

Aterpea herbergt deze avond 93 pelgrims

Donderdag 18 oktober

Oktober, de maand van pelgrimeren met hond. Vandaag is de garage opnieuw bezet door hond en baas.

Om 16.00 uur ontdekt Tijmen dat de waterdruk weg is. Direct daarna komt er een telefoontje binnen van Edurne dat de hoofdwaterleiding van Roncesvalles bij graafwerkzaamheden is geraakt. Een teleurstelling bij de pelgrims daar een verfrissende douche uitgesteld moet worden. Desondanks geen gemopper. La Posada, Casa Sabina en het Hotel delen mee in de tijdelijke ellende. Om 18.30 uur is de storing verholpen.

Als we om 20.30 uur aan de Mostrador hangen, gaat het alarm af. De controleronde levert niets op, dus loos alarm. In enkele seconden na het afgaan van het alarm hangt de centrale aan de telefoon. Het toverwachtwoord wordt door Martje feilloos uitgesproken, waarmee deze test ook weer goed is doorstaan.

Aterpea herbergt deze avond 70 pelgrims

Vrijdag 19 oktober

De eerste week zit er op en dus de wisseling van Casa Sabina naar La Posada. De wetenswaardigheden van deze dag: Alweer een hond. Nu een Belg met pincher. We laten hem zijn tent opzetten op de binnenplaats waar de koude wind minder spel heeft. Om 19.00 uur gaat het alarm van de blusinstallatie van de keuken af. De door ons beschreven procedure wordt gevolgd en in een mum van tijd is de “stilte” in de keuken hersteld.

Bij het middageten wordt door Peter reeds aangekondigd dat er 2 “echte” pseudo pelgrims zullen arriveren. Ook een Française meldt hun komst. “Een gewaarschuwd mens telt voor 2”. Dit mens is Tijmen. Als de 2 Sicilianen arriveren, waarvan 1 verkleed is in pij vol gehangen met kruis, rozenkrans en andere religieuze versierselen, worden zij met enige mate van barmhartigheid door Tijmen ontvangen. Ze hebben geen geld en willen een gratis bed. Hij stuurt de 2 pelgrims direct door naar het Colegiata. ‘s Avonds komt Don Valentin met de 2 Sicilianen naar de Mostrador om te zeggen dat hij de pelgrims een bed wil aanbieden. Dat worden bedden in de overloop. Zij nemen al kruipend afscheid van de Don. Als in de overloop door hen nog het spel wordt gespeeld dat ze echt nog iets te eten **moeten** krijgen en zeker een Manta **moeten** krijgen, zijn Gerhard en Tijmen snel klaar en keren terug naar de Mostrador.

‘s Avonds brengen beiden Yvonne (onder protest) toch maar naar de ingang van de overloop daar zij in het klooster slaapt. De volgende ochtend heeft ze totaal geen problemen met de heren en er zelfs een genoeglijk gesprek mee, voor zover mogelijk, in het Italiaans. De pelgrim in een pij heeft lieve ogen en een zacht gezicht. Ze komen lopend vanaf Palermo, zijn dus al tijden onderweg.

Aterpea herbergt deze avond 84 pelgrims

Zaterdag 20 oktober

Gerhard werpt zich op om de winterherberg schoon te maken. We zijn benieuwd hoe de 2 Siciliaanse pelgrims hun onderkomen hebben achtergelaten. Gerhard is zeer verrast. De pelgrims in Aterpea zouden hier, in positieve zin, nog heel wat van kunnen leren!

Rond koffietijd valt de stroom uit wat gepaard gaat met het afgaan van het hoofdalarm en het alarm in de keuken. We krijgen bericht dat dit rond het middaguur verholpen moet zijn.

Als we na 2 uur in afwachting zijn van de pelgrims dan horen en zien we opnieuw de kraanvogels. Het blijft een machtig gezicht.

Een 8-tal Fransen meent dat het vrije personenverkeer ook in Spanje geldt en dus een ID-kaart of paspoort niet nodig is. Mis! We zetten hen in de “dining room”, totdat Marisol terug van haar siësta is. Bij hoge uitzondering mogen de Fransen toch naar binnen daar 1 van de groep zijn paspoort alsnog bij zich draagt.

Onze wasbaas weet elke dag weer op ambachtelijke wijze zijn “klantjes” te helpen. Zijn inventiviteit gaat soms zo ver dat een 1 reuze was van 3 vrouwen alsnog verkocht wordt voor 3 wassen. Al om 2 uur ‘s middags staat de Spaanse Dolores en haar man bij de Mostrador. Ze zijn komen aanvliegen vanaf Grand Canaria (Las Palma) naar Bilbao, waarbij haar Mochila is verdwenen. We noteren haar naam en 06 nummer. Vóór 10-en sturen we haar man op onderzoek uit langs beide Hostals en het hotel. Mogelijk is de rugzak daar afgegeven. Even later komt hij triomfantelijk terug met de Mochila Verde. Aan de Carretera stopte een taxi met rugzak en kon de Spanjaard de rugzak in ontvangst

nemen. We maken aan de Mostrador kennis met De Nederlander Bas die vanaf het Rolandkruis niet alleen zijn eigen rugzak draagt, maar die ook van de Koreaanse jongen Kim. Kim is oververmoeid geraakt. In eerste instantie is Bas Kim voorbij gelopen, maar Bas keerde na 15 minuten lopen alsnog terug om Kim te helpen. Samen komen ze in het donker in Roncesvalles aan.

Het hoogtepunt van de dag is toch wel de surprise ter ere van de tiende keer dat Tijmen als Hospitalero in Roncesvalles werkt. Met een knallende kurk is de weg naar "20 jaar Hospitalero" ingewijd.

Aterpea herbergt deze avond 90 pelgrims

Zondag 21 oktober

Onder de schoonmaak gaat voor de zoveelste keer het alarm in de keuken af. Jolanda, de interieurverzorgster van het klooster, wordt er helemaal gek van. De Jefe weet, met het uitzetten van het alarm, ook haar weer stil te krijgen.

Vandaag zijn we gestart met het winterklaar te maken van de 3e verdieping. De matrashoezen worden gewassen en later nat omgelegd. Dit alles gaat onder de deskundige leiding van Tijmen.

Yvonne, Martje en Gerhard lopen het rondje "door het bos naar de Lepoeder en over de weg terug". Het vogelobservatiecentrum is vandaag open en het drietal neemt uitgebreid de tijd om daar te praten over de trek van de kraanvogels.

's Middags chaos in de herberg! Oorzaak, een groep van 34 Koreaanse pelgrims die langzaam en zeer vermoeid binnen druppelt. De Taiwanese/Spaanse reisbegeleidster uit Ponferrada tracht de taalkloof te overbruggen en de Koreanen in het gareel te houden. De metafoor kruiwagen en kikkers is op deze groep van toepassing.

Aterpea herbergt deze avond 82 pelgrims

Maandag 22 oktober

De Koreaanse kikkers zijn al zeer vroeg uit de kruiwagen gesprongen tot grote ergernis van een enkele Spaanse pelgrim. Volgens zijn zeggen doen Spaanse pelgrims dat nooit. Wij hospitaleros weten wel beter, maar zwijgen wijselijk.

Om 11.00 uur poseren we samen met Don Valentin, Marisol en Maribel voor de groepsfoto. Daarna lopen we onder leiding van de Don naar het "Roland"kerkje bij de Ibaneta pas. Fraai om de gekleurde ramen te bewonderen. Verder worden we onderwezen over de vele bunkers die door Franco zijn aangelegd in het gebied rond Roncesvalles.

Onze keukenprinsessen weten ook nu weer met de restant voorraden een heerlijke macaronisalade op te tafel te zetten. De heren genieten er met volle teugen van. Eind van de middag maken we kennis met een 2 jarige pelgrim. We leggen Kimmetje met zijn ouders uit rustgevend oogpunt op de 2^e etage. Waarvoor de familie ons uitermate dankbaar is. De avonden worden steeds kouder. Zelfs een dame uit Siberië trekt een extra jasje aan.

Aterpea herbergt deze avond 53 pelgrims

Dinsdag 23 oktober

Vandaag leggen we met z'n allen de laatste hand aan de 3^e etage en dus deze is winterklaar.

Aterpea herbergt deze avond 47 pelgrims

Woensdag 24 oktober

Geen bijzonderheden

Aterpea herbergt deze avond 49 pelgrims

Donderdag 25 oktober

Voor de 3^e keer gaan we op stap met de Don. Nu staat het archief, bibliotheek en de gebruikelijk Patxarán op het programma. Een groepje Chinezen, zonder enige kennis van het Engels, maar met een telefoon die alleen maar Chinese tekens geeft, wil eten en een dokter. Een van de dames heeft haar voet gekneusd. Nu het eten begrijpen we wel, omdat ze steeds naar haar mond wijst, maar de rest ?

Aterpea herbergt deze avond 50 pelgrims

Vrijdag 26 oktober

Ook nu weer is er geld gestolen. Wat zijn die pelgrims toch slordig. Wij verwijzen naar de Guardia Civil . De Chinezen worden met een tekening van een autobus en een weg duidelijk gemaakt, dat daar straks de bus naar Pamplona komt.

Verder staat deze morgen in het teken van de overdracht en het schoonmaken . Daarna nog met de nieuwe groep aan het afscheidsdiner, en vervolgens valt groep 16 uit elkaar en gaat iedereen op weg naar huis .

Periode 17 : vrijdag 26 oktober t/m vrijdag 9 november 2018

Hospitaleros ; Gerrit Stemering, Hans Perik, Maria Blankendaal,
Wil en Rieky Verstappen

Aantal pelgrims : 555 (2017: 501)

v.l.n.r. Hans, Maria. Gerrit. Marisol, Rieky en Wil.

De laatste groep van dit jaar. Maria komt aanvliegen vanuit Amsterdam en landt veilig op het vliegveld in Pamplona. Vandaar komt ze met de bus. Hans en Gerrit zijn op dinsdag al ter plekke. Ze hebben een aantal klussen op zich genomen en bemoeien zich verder niet met de zittende groep. Rieky en Wil, zij stonden op de reservelijst en zijn een paar weken geleden opgeroepen, hebben vooraf van een aantal zomerse vakantiedagen, voornamelijk op diverse plekken in de Dordogne, genoten. Om elf uur is de overdracht die vlekkeloos verloopt. Normaal gesproken zullen we een rustige periode ingaan. Voor vandaag heeft een groep van veertig tieners gereserveerd. Zij krijgen een aparte behandeling. Ze komen pas laat aan en zoeken na elven hun slaapplek op. De groep vertrekt weer op zondag en heeft allerlei activiteiten gepland.

Het weer is vandaag nog redelijk en dat kan voorlopig wel eens de laatste zijn. Buiten de groep komen nog 67 pelgrims binnenvallen. Opvallend weinig reuring in de wasserette. Daar moeten we het vandaag niet van hebben.

Extra slaapruijnte voor de overdracht.

Nu met vloerbedekking.

de Hospitaleros bij

Op zaterdag 27 oktober is het bar koud. Af en toe regen en de eerste sneeuw valt. We zijn benieuwd of de pelgrims de grote aantallen informatieborden wel lezen en gaan de proef op de som nemen. Bij de wasruimte hangen we een bordje neer met de tekst "Only for people from South-Korea". Het werkt, want we hebben maar acht wasbeurten en treffen alleen Koreanen. Vandaag ook geen enkele handwas. Toeval? Rond half negen belt een pelgrim dat hij nog onderweg is en over veertig minuten zal arriveren. We verwachten een wandelaar ,maar tegen half tien komt een jonge man met de fiets. Hij is behoorlijk verkleumd. Hoe kan het ook anders. Het duurt een hele poos voordat al zijn spullen binnen zijn. Hij heeft een hele tas met natte kleding, wat een gewicht op zijn fiets. Alle reglementen worden even overboord gegooid en de wasstraat gaat nog laat open. Hij kan nog meedoen met het avondeten van de groep van veertig, wat een bofkont. Later horen we dat hij uit Bilbao komt, vandaag zijn 33° verjaardag viert en dat hij in diverse districten in Frans en Spaans Baskenland heeft rondgefietst om de verschillen en overeenkomsten tussen diverse Baskische bevolkingsgroepen te onderzoeken. Vandaag exclusief de groep van veertig nog 39 slapers.

Zondag 28 oktober : De temperatuur komt nauwelijks boven de drie graden. Je ziet de sneeuw op de boomtoppen in de hoger gelegen gedeelten. Later op de dag blijft de sneeuw ook liggen rond het klooster. Een man uit Californië wordt onwel tijdens de kerkdienst, de arts wordt opgeroepen en hij wordt door Hospitalero Maria meegenomen naar La Posada om iets te eten. Nog wat bijzondere gevonden voorwerpen: condooms, een telefoonlader en een telefoon. In de avond komt een jonge Taiwanese uit Pamplona met de mededeling dat zijn vriend zijn paspoort mist. We kijken bij het opgegeven bed en inderdaad, het paspoort komt tevoorschijn. Weer erg blij gezichten. Vandaag vijftig lieden onder de wol.

Maandag 29 oktober : Het sneeuwt zowat de hele dag en het ziet er erg idyllisch uit. Er zijn pelgrims die buiten komen en nog nooit sneeuw gezien hebben. Wat een plaatje. Ook ons eigen team wil graag wat foto's maken.

Maria heeft, waarschijnlijk met de beste bedoeling, het brood van gisteren in de oven gezet. Het wordt zo hard dat er met een handzaag nog geen snee van af te halen is. Ze zal het nog vaak moeten horen. Arme Maria! Vanmorgen is een tandem vertrokken met een leuk Portugees stel.

Als we terugkomen van de koffie bij Casa Sabina zien we de tandem terugkeren. Ze hebben een omgekeerde route, dus naar St. Jean-Pied-de-Port. Maar de weg is op een bepaald moment afgesloten en ze moeten rechtsomkeer maken. Ze kunnen geen kant op en we bieden aan dat ze nog een nacht kunnen blijven. Als ze bij de balie komen met Marisol denkt die er heel anders over. Twee overnachtingen achter elkaar kan echt niet. Het stel is erg van slag. Ze kunnen wel uitwijken naar bijvoorbeeld La Posada, maar ze vinden zich geen toeristen maar pelgrims. Na wat heen en neer gepraat gaat Marisol overstag en wil ze hen om een uur weer inschrijven. Nog even over het afsluiten van de weg. Het verkeer ligt dus een paar uur stil. Er staan onder meer twee Nederlandse campers bij La Posada en de oude herberg. Ook een paar vrachtwagencombinaties die niet voor- of achteruit kunnen. Na een paar uur is de normale situatie weer teruggekeerd. Er arriveert een vrij jonge Spanjaard die de Camino aflegt zonder te praten. Best lastig af en toe, omdat hij toch duidelijk moet maken wat hij op bepaalde momenten wil. Een groot gedeelte van het leuke van een Camino, namelijk het persoonlijk contact met anderen, gaat op deze manier aan hem voorbij. Maar, ieder zijn ding. Vandaag 29 pelgrims die morgen gezond weer op willen.

Dinsdag 30 oktober : Weinig nieuws te vertellen. Er is tijd om naar Burguete te wandelen, niet over het wandelpad, dat door de sneeuw bijna niet te lopen is. Hans en Wil hebben nog wat reparatiewerk op de derde etage uitgevoerd. Vandaag 31 slaapbonnen uitgegeven.

Woensdag 31 oktober : Ook vandaag 29 bedden bezet. De hele dag min of meer een regendag. 's Morgens is er een jonge Spanjaard die nogal wat te melden heeft. Hij wil tot tien uur blijven en vindt het onzin dat hij om acht uur moet vertrekken. Hij schrijft anderhalve bladzijde met klachten in het boek. Rond half negen gaat de bel en vertelt hij dat hij zijn stick is vergeten. Na wat zoekwerk kan hij die niet vinden. Jammer, denk ik dan.

Donderdag: Het is 1 november en dat betekent dat deze dag in Spanje een vrije dag is. Er zijn 28 reserveringen. Vandaag de tweede verdieping helemaal in orde gebracht en de luiken gesloten. Er is een Italiaanse die haar hond in de fietsenberging legt. Het beest is lekker kalm en we hebben er geen last van. Veel lichte regen maar 55 mensen liggen lekker droog.

Vrijdag 2 november : We denken dat het rustiger wordt maar toch zijn er 24 reserveringen waaronder een groep van twintig luidruchtige jongeren. De linkerkant (bedden 137 t/m 172) hebben we al helemaal schoongemaakt maar we moeten deze toch weer gebruiken. In de wasserij wordt een nieuwe droger gebracht en aangesloten. Dat wordt lachen volgend jaar, want er is geen beschrijving bij. Hans zal de papieren meenemen om te proberen dit in goede banen te leiden. De sneeuw is bijna

verdwenen, de temperatuur is met rond zeven graden lekker en er zijn héél veel toeristen. Sommigen moeten we zelfs uit de bibliotheek halen want ze lopen zo naar binnen. Ook een groepje van zeventien toeristen uit Mallorca. Zij wandelen een weekend in deze buurt en vragen of er een picknickplaats is. Buiten regent het en daarom laten we hen, tegen alle regels in, in de ontvangstruimte plaatsnemen. Ze bedanken ons erg hartelijk voor deze leuke en spontane ontvangst. De klusjes zijn allemaal gedaan, we zoeken nu werk en vinden nog iets. De drie mannen wisselen de ovens op beide etages. Hierdoor is er weer een schone en complete kookplaat. De "oude" was zwaar beschadigd en er stond geen naam bij. Jammer, want het kan altijd gebeuren, maar laat daar niet

iemand anders voor opdraaien. Een berichtje naar de WHR is voldoende. Vrij laat komen er nog twee Argentijnse fietsers binnen. Als ze merken dat wij uit Nederland komen, laten ze nog even weten dat ze Maxima-fans zijn. We kunnen ook goed weten dat er minder pelgrims komen. De onderste bedden zijn zeer geliefd, zeker na tien uur wanneer alles donker is vindt er een grote volksverhuizing plaats. Het betekent wel dat wij veel extra bedden moeten opmaken. De bedden waar de matrassen rechtop staan worden zo weer gebruikt en van andere bedden worden de lakens afgehaald. Elk jaar hetzelfde. Vandaag ook 55 slapers.

Zaterdag 3 november : De eerste dag met zon sinds vorige week vrijdag. Wel een koude wind en niet warmer dan een graad of negen. We kunnen moeilijk inschatten hoeveel mensen we vandaag kunnen verwachten. Het is tenslotte een lang weekend voor de meeste Spanjaarden. We ontvangen een Engelsman met een fiets die met bepakking niet te tillen is. Hij (Clyve) heeft een tent en nog veel meer bij zich en heeft zeven weken in Frankrijk rondgereden. Hij is een echte globetrotter en heeft al zeker drie jaar gefietst in de meest exotische streken. Vandaag 47 bedlegerigen.

Zondag 4 november : We worden om half zeven verrast door twee leden van de Guardia Civil die al in de hal staan. Bij navraag willen ze graag de inschrijvingen inzien en vooral van de Spaanse inschrijvingen. Omdat er op de tickets geen naam meer staat komen ze niet veel verder en gaan tegen half acht weer weg, zonder iemand verder gesproken te hebben. Twee Nederlandse dames worden door Hans naar Espinal gebracht. Daar zijn ze gisteren gestopt en omdat daar geen slaappleats was zijn ze liftend teruggekomen naar Roncesvalles. Ze hebben geen zin om twee maal hetzelfde stuk te lopen. We nemen vandaag zoveel als mogelijk een vrije dag. Na de dagelijkse bezigheden gaan we een stuk wandelen in de omgeving van Ibañeta. Het is er al erg druk met toeristen en er staan drie bussen op de parkeerplaats. Het weer is magnifiek, een geweldig uitzicht, blauwe lucht en dus ook volop zonneschijn. Wat een tegenstelling met de dagen die we tot nu toe hebben gehad. Vandaag 24 hongerigen, dorstigen en nu ook slapelozen, waaronder geen enkele uit Korea.

Maandag 5 november : Tegen half twee in de nacht worden we opgeschrikt door het alarm. In de slaapkamers van de Hospitaleros is niets te horen, maar er staan een paar pelgrims tegen de deur te slaan. Iedereen het bed uit. De code geeft aan dat er een probleem is in de CV-ruimte buiten bij de wasserette. Er komt inderdaad vrij veel stoom naar buiten. Hans en Gerrit gaan de ruimte in en constateren dat er een warmwaterslang van de watercirculatie is gebroken. Het water staat hen bijna aan de lippen. Hans kan de slang ontkoppelen en dat betekent dat de warmwatervoorziening vanaf nu niet functioneert. Beiden zijn zeiknat. Na drie kwartier zoekt ieder zijn bed weer op na contact te hebben gehad met de meldkamer. Conclusie: op de slaapkamers is het alarm niet hoorbaar. Het euvel wordt nog dezelfde dag verholpen door interventie van Marisol en Pablo die

vandaag weer terug is van zijn vakantie. Vanaf elf uur regen en dat zal vandaag niet ophouden.

Een Belg op een vrij gammele fiets die de route in omgekeerde richting rijdt. Hij zegt dat hij al voor de elfde keer hier overnacht, normaal in een tentje ,maar dat is nu geen optie. Hij heeft geen geld, heeft veertig dollar gekregen van een Amerikaan die hij naderhand heeft geruild tegen vijftig euro. Hij zegt dat hij drie dagen niet heeft gegeten en dat hij al zijn geld heeft gependeed aan reparatiewerkzaamheden aan zijn fiets. Roken kan hij als de beste en hij heeft een behoorlijke kegel. Verder geeft hij geen overlast. Omdat bijna al het extra werk ondertussen is verricht gaan we even om de tafel om te kijken of het slimmer is dat we de groep verkleinen. Dat is voor ieder beter. Het geeft weinig voldoening om de hele dag weinig uit te voeren. Rieky en Wil vinden het niet erg om eerder naar huis te rijden. We besluiten dat ze woensdag zullen vertrekken. In de wasruimte komt een Koreaan die de centrifuge als afvalbak gebruikt. Weet hij beter?! Er is een groep van acht Amerikanen met Koreaanse roots die samen de Camino loopt. Allemaal mannen tussen eind zestig en 75 jaar. Met eentje raken we aan de praat. Hij woont veertig jaar in New-York en heeft daar een hotel met tachtig kamers en veertig personeelsleden. Leuk om daar een keer te overnachten. Van een echt groepsgevoel is weinig sprake. Ze komen allemaal zowat individueel binnen en gaan 's morgens ook weer op eigen houtje naar buiten. Vandaag 23 wandelaars en twee fietsers.

Dinsdag 6 november: Als Wil om half zeven beneden komt hoort hij de telefoon al rinkelen. "Do you speak English?", hoort hij aan de andere kant. "Nobody better" is zijn antwoord. De man vertelt dat hij zijn medicijnen mist die hij een week eerder ergens is kwijtgeraakt. Hij heeft raak geschoten. We hebben die toen onder iemands bed gevonden en een goed plaatsje gegeven voor het geval er iemand naar vraagt. Maar je bedenkt niet dat er een week overheen gaat. "Wanneer kan ik langskomen?" "Tussen tien en tien." "Dat is wel erg kort", zegt hij. "Nee, ik bedoel van tien in de morgen tot tien uur 's avonds." Om half twaalf hebben we een rondleiding met Don Valentin. Jammer dat de conversatie erg moeizaam gaat. We zullen hem over drie weken in Driebergen ,dat we voor zijn gemak vertalen naar tres *Montañas*, weer ontmoeten. Hopelijk stelt hij zich van de drie bergen niet te veel voor. Vandaag tijdens het diner bij La Posada geven we een leuke attentie aan de bediening. Rieky heeft het geld heel creatief gevouwen en in een leuk tasje gedaan dat ze heeft gemaakt van een stuk oude spijkerbroek. Mooier dan het zomaar vlug in een enveloppe te stoppen. Deze groep heeft twee weken bij La Posada gegeten. Helemaal niet slecht maar we vinden het toch leuker om na een week te wisselen, zoals we andere jaren gewend zijn. Het begint nu rustig te worden, vannacht 18 pelgrims.

Woensdag 7 november: Wil en Rieky vertrekken naar Nederland, wij, Gerrit, Maria en Hans blijven hier achter en runnen de boel verder, we dweilen nog wat, we soppen nog wat en we vervelen nog wat. Het is begin van de middag heel rustig, in de bus zitten er 2 en dan opeens komt een groep van 8 personen wandelen uit Saint Jean-Pied-de Port. Ze kennen de 3 die al binnen zijn en het wordt natuurlijk een geklets van heb ik jou daar, waarom zijn jullie zo laat, waar ben je langs gegaan en waarom hebben wij jullie niet ingehaald enz., enz. enz. bij elkaar opgeteld zijn het er dus vandaag 13.

Donderdag 8 november: de groep van gisteren is niet vooruit te branden, om 8 uur moeten we ze verzoeken om naar beneden te gaan, maar dan willen ze nog een Desayuno hebben, het aantrekken van de schoenen duurt eeuwen en dan komt er nog 1 jonge dame die de bagage van ca 30 kg nog wil versturen naar Pamplona. Ze komt uit Estonia, is lopend door Polen gegaan en liftend naar Zuid Frankrijk. Ze draagt nu nog 1 rugtas van ca 10 kilo, 1 zakje met brood en andere levensmiddelen, 1 grote gitaar en ze wilde ook nog 1 stok kopen. Na aan deze verzoeken te hebben voldaan ging ze met 2 Koreanen op pad richting Zubiri. Het loopt de hele middag door met wandelaars, we lopen aardig vol en hebben nog 2 plaatsen op de 1^e aan de linkerzijde, de

rechterkant is helemaal schoon en de bedden zijn niet opgemaakt. Komt 1 jonge dame uit Frankrijk bij ons aan de Mostrador en verteld dat ze 1 bedwants heeft gezien, Hans en Gerrit spoeden zich naar boven, keren het bed onderste boven, vernieuwen de lattenbodem en matras en allemaal nieuwe lakens en slopen en ze is tevreden. Even later komt een reisgenoot van haar bij ons en zegt dat hoogst waarschijnlijk ze zelf de bedwants heeft meegenomen, want ze is ontzettend slordig, maar dat hadden wij ook al gezien en gezegd. Maar in ieder geval heeft ze 1 schoon bed. Totaal 34 personen. Tenminste dat dachten wij, om 9 uur komen Pa en Ma een dochter afleveren die wil gaan wandelen naar Pamplona, ze wordt op het 1 na laatste bed gelegd dus totaal 35.

Vrijdag 9 november: Gerrit en Hans zijn om half zeven al beneden, en warempel, de pelgrims zijn snel vanmorgen. Om half 8 is iedereen al beneden en Gerrit blijft bij de deur staan om ze uit te zwaaien, Maria doet het ontbijt en Hans begint met alle lakens van de bedden te halen en naar de wasserij te brengen. De 1^e was is al klaar om 9 uur en de 2^e draait heel snel er achter aan. Afgesproken is dat Maribel deze dan in de droger doet en opruimt. De auto is om half 10 afgeladen vol en na een hartelijk afscheid van Marisol en Maribel en Pablo vertrekken we snel naar huis. Het gaat niet snel, want de auto ligt werkelijk op zijn kont. Op de autoweg gaan we niet sneller dan 105 km. In Bordeaux hebben we pech, 1 file die maar 3 km is, maar wel 2 uur wachttijd kostte na een zeer ernstig ongeluk, hier zijn zeker meerdere doden gevallen. We rijden door richting Angoulême en worden aangehouden door 3 motoragenten van de douane, ze willen in onze auto kijken, waarom deze zo zwaar beladen is. Nou, dat is niet zo moeilijk, we hebben ongeveer 200 flessen wijn bij ons, maar ze geloven ons niet en moeten bijna de hele auto uitpakken. Ze vragen een rekening, maar die hebben we niet en dankzij de bemiddeling van Marisol hebben we ze kunnen overtuigen dat dit allemaal giften zijn van het klooster en na 1 waarschuwing mogen we verder. We mijden Parijs en rijden ca 200 km om, om daar de drukte te vermijden en ook om niet als terroristen over te komen met zo'n zwaar beladen wagen, er zouden eens gasflessen in kunnen zitten en dan hebben we een veel groter probleem.

Gerrit wordt in Enschede afgeleverd en Hans rijdt ook door naar huis in Almelo. Gelukkig. Want weer is 1 jaar hospitaleren goed verlopen, iedereen is weer thuis.

2018 is weer een prachtig jaar geweest met een goede samenwerking, goede collegialiteit en een hoop plezier en geen grote ongelukken in de herberg. Allemaal ontzettend bedankt.

